

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2002/24 (64) • 22 Haziran 2002 • 3 Euro

İşçi sınıfına yeni saldırı!..

“İş güvencesi” aldatmacasından

“esnek üretim” çıktı!..

Yeni iş yasası tasarısına göre;

✓ **“Esnek üretim” yasalaşacak!**

✓ **Kıdem tazminatı kuşa çevrilecek!**

✓ **Sahte “iş güvencesi” karşılığında
kazanılmış haklar gaspedilecek!**

Saldırıyı püskürtmek,

kazanımlarımızı korumak için

sınıf seferberliği!..

İÇİNDEKİLER

İşbirlikçi burjuvaziye AB taşeronluğu!	3-4
Derinleşen istikrarsızlık tablosu ve düzenin İşbirlikçi burjuvazi ülkeyi iflasa, emekçileri yıkıma ve kırıma götürüyor ..	5
SMetal işçileri sendikal bürokrasi barikatını aşmalıdır!	6
İzmir TEKEL işçisi eylemlerine devam ediyor.....	7
Sendikal ihanete karşı taban inisiyatifini güçlendirelim!.....	8
Yerel eylemler ve politik müdahale	9
Bush, Şaron ve gerici Arap rejimleri işbirliği içinde	10
Filistin'e Nazi kampları.....	11
Futbol şovenizmine karşı mücadele devrim mücadelesinin bir parçasıdır	12
Kapitalist düzende ana-çocuk sağlığı gerçeği..	13
Tarihsel kazanımlar birleşik militan mücadelenin gücüyle korunabilir!..	
(Orta sayfa).....	14-15
İzmir'de 15-16 Haziran eylem ve etkinlikleri.....	16
Sınıf haberleri.	17
İMF memuru Derviş liderliğe mi hazırlanıyor?.....	18
Paris'te "İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği" gecesi.....	19
Asalak burjuvazi işçi ve emekçilerden çaldıklarını nereye yatırıyor?.....	20
Dünya Gıda Zirvesi'nin aynasında kapitalizm gerçeği.....	21
İzmir İşçi Bülteni'nin Haziran '02 tarihli 2. sayısından.....	22
İşte belediye işçisinin gerçeği!.....	23
İşçiler direnişi değerlendiriyor"dan.....	24
"Sınıf çalışmasının sorunları"	25
Şadi Özpolat F tipi hücreleri anlatıyor..	26
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2002/24 (64) • 22 Haziran 2002

Fiyatı: 5 Euro

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@turk.netWeb: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Direnişçilerin dilinden Aymasan direnişini anlatan bir kitap yayımlandı. Direnişin yürütülmesinde olduğu gibi anlatılmasında da örgütlü bir çalışma yürüten Aymasan direnişçileri, bu çalışma ile, bir direnişin derslerini sınıf mücadelesine katmayı/kazandırmayı amaç edinmişlerdi. Hatırlanacağı gibi Aymasan direnişi "büyük bir zafer", "büyük maddi kazanımlar" vb. ile sonuçlanmadı. Ancak bu kitap okunduğunda da görülecektir ki, nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın direniş her zaman teslimiyetten evladır. Kazanımları da parayla hesaplanamayacak kadar büyüktür. Bunları aslında Aymasan direnişçileri söylüyor. Tabii ki kendi dilleri, kendi ifadeleri ile.

Direnişin ve derslerinin sınıf hareketimize maledilmesinde kitabın önemli katkıları olacağı çok açık. Bu nedenle öncü işçilerin eline ulaştırılması, okunup tartışılmasının sağlanması için çabayı hakediyor. Bunun için, nasıl direniş süresince Aymasan işçilerinin yanında yer aldysak direnişin tanıtılmasında da bu aynı birlikteliği sürdürmemiz gerekiyor.

*Faaliyetimize yönelik saldırılar aralıksız sürmekte. Son olarak Antakya'da bir okurumuz (Oktay Rende) tutuklanmış bulunuyor. 15 Haziran 2002 Cumartesi günü, saat 11:00 civarında Armutlu Mahallesi'nde gözaltına alınan, 16 Haziran 2002 Pazar günü de çıkarıldığı savcılıkça tutuklanma talebiyle mahkemeye sevk edilen okurumuz, mahkeme tarafından *Kızıl Bayrak*'ın Armutlu Mahallesi'ndeki geçmiş faaliyetleri gerekçe gösterilerek tutuklanarak Hatay E Tipi Kapalı Cezaevi'ne gönderilmiştir.

*Esenyurt'ta gazete satışı yaptıkları sırada gözaltına alınan iki okurumuzdan biri, bir gün sonra serbest bırakılmıştır. Diğer okurumuz ise hakkında gıyabi tutuklama kararı olduğu gerekçesi ile halen gözaltında tutulmaktadır.

*Geçen hafta mühürlenene Sefaköy İşçi Kültür Evi başvuru üzerine tekrar açıldı. Bu da kapatmanın ve mühürlemenin hukuki olmadığını, tümüyle keyfi gerekçelere dayandırıldığını göstermiş oldu.

Gerek kurumlara gerekse de çalışanlarımıza ve

okurlarımıza yönelik benzer saldırıların bizleri yıldırmaya ve mücadeleden caydırmaya yetmeyeceği faaliyetlerimizle ortadadır. Sistemin baskı ve engelleme çabaları arttıkça, bizler de daha fazla bir gayret ve azimle görevlerimize yükleneceğiz.

Çıkıyor!..

Türkiye'nin son 20 yılına toplama üzerinden bakıldığında, düşünsel ve pratik planda devrimci örgütsel belirsiz bir kapıya açıldığını görüyoruz. Devrimci örgüt fikrini ve pratiğini terk edenler, bireylerden öteye bir adım da atmadan, bir çok önemli devrimci alana ulaşmışlar...

Devrimci örgüt fikri ve pratiğinden bu yığın ve kültürel kapıya geri dönmek, birbirini içeren geniş bir alan her zaman için yeni bir güç mücadelesi liberal tasfiye süreci budur, devletin sistematik baskı ve terörü devrimci örgüt pratiğini bedeli ağır bir sosyal terakki haline getirmesi de var. Tasfiyeciliğin çok yönlü baskı altında ve devletin sistematik baskı ve terörü karşısında, devrimci örgüt fikrinden öteye devrimci örgüt pratiğinden kararlı ve ısrarlı bir tutum, ancak ideolojik sağlanma ve devrim davasında siyasal kararlılık olgusu ve devrimde olanaklı olduğu için TKİP bunun en iyi ve yeni dönemdeki tek gerçek temsilcisi olmuştur...

Son 20 yılın birbirini içeren tasfiye süreci altında büyük bir bölümüyle liberalleşen sol hareket içinde devrimci örgüt fikrine, pratiğine ve dolayısıyla buna ilişkin sorunlara büyük bir ilgisi olduğu düşünülmektedir. Fakat devrim düşüncesine ve hedefine bağlı olarak, dolayısıyla bu düşünce ve hedefin birleşik gerçek toplumsal olan devrimci örgüt ve ilişkin sorunlara ilişkin sürdürülen gerçek devrimci bir işin bu kitabın incelenmesi, gerek buluşma gerekse pratik deneyim bakımından çok büyük yararlar sağlayacaktır.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Örgütsel sorunlar

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri/Örgütsel sorunlar

Fiyatı: 5.000.000 TL (KDV dahil)

EKSEN YAYINCILIK

Sendikal ihanette yeni bir aşama...

İşbirlikçi burjuvaziye AB taşeronluğu!

Türkiye’de emekçi yığınların ezici bir çoğunluğu sendikal örgütlülükten, sigorta hakkından ve sosyal güvenceden yoksun bulunuyor. Yoksulluk sınırının üstünde bir ücret alanlar nerdeyse bir istisna oluştururken, sefalet ücreti karşılığında dahi bir iş bulamayan işsizler ordusuna hergün yenileri ekleniyor. Bunları 18-19. yüzyıllardakini aratmayan çalışma koşulları (kaba baskılar, yasaklar, dayak, küfür, hakaret...) tamamlıyor. Emperyalistlerin ve işbirlikçi tekeli sermayenin kasalarını doldurmak için iyi bir fırsat olarak yararlandıkları sonu gelmez krizlerin bütün faturası işçi ve emekçilere çıkarılıyor. Bu koşullara karşı en küçük, en sıradan bir tepki gösteren emekçiler devletin dizginsiz baskı ve terörüyle karşılaşılıyorlar, vb.

Kısacası, emeğiyle geçinen milyonlar için yaşam, ayakta kalmanın ötesinde bir anlam ifade etmiyor. Yıllardır daha da berbatlaşan bu tablonun olumlu yönde değişeceğine ilişkin en küçük bir düzen içi işaret bulunmuyor. İliklerine kadar sömürülen, her adımda aldatılan işçi ve emekçiler de böyle bir beklenti taşıyorlar artık. Ama, tersinden, bu koşulları değiştirecek iradi gücü de ortaya koyamıyor, tepkilerini ve taleplerini eylemlere dönüştüremiyor, eylemlerini sürekli ve örgütlü bir düzeye çıkaramıyorlar. Yerel ve tekil direnişler devletin yasak ve baskılarını, sendikal ihanet barikatını aşma başarısını gösteremiyor çoğunlukla. Devrimci bir önderlikten-örgütlülükten yoksun çırpınışların ve hedefini bulmayan arayışların yanı sıra, sendikal ihanetlerin yol açtığı umutsuzluk, gerisin geriye düzen politikalarının etki alanına çekiyor işçileri ve emekçileri.

Sermaye iktidarı ve partileri, tam da sınıf hareketinin bu verili açmazlarını bildikleri için aldatıcı, oyalayıcı bir takım politikalarla onların karşısına çıkmakta bir sakınca görmüyorlar. Sermaye iktidarı, bir taraftan sınıfın en küçük bir kazanımının devamının geleceğini, diğer kesimlere umut ve direnme gücü aşılayacağını bildiği için mevzi direnişlere azgınca saldırıyor, gerekirse dipçik zoruyla direnişleri kırıyor, grevleri yasaklıyor, vb. Diğer taraftan ise, bu kuşatmayı, içini parlak sözler, sahte vaatler ve yanılsamalarla doldurduğu, eskilerinden farklı olmayan, ideolojik-politik saldırılarla tamamlıyor. Arayış içindeki emekçilerin önüne bu cepheden de gerici barikatlar örülüyor. Sermaye bu konuda sendika bürokratlarının hizmetinden de sonuna kadar ve en iyi biçimde yararlanıyor. Bunun son örneği ve vesilesi, uzunca bir zamandır gündemde olan AB üyeliği üzerine yürütülen tartışmalardır.

Sınıfa ve sınıf mücadelesine sırt çevirenler, emperyalistlerden hak ve özgürlük dileniyorlar!

Sermaye sınıfının bizzat kaynağını oluşturduğu sefalet tablosunu gizlemek ve çarpıtmak için çaba göstermesinde, karşı çıkışları terörle boğmasında şaşılacak bir yan yok. Kendince çözümler önermesi, işçi ve emekçileri buna ikna etmesi de sınıfsal konum ve çıkarlarının bir gereğidir. Bu açıdan sermaye tabii ki AB üyeliğini savunacak, bunu tüm ulusun çıkarları, tüm dertlerin devası, mutluluğun anahtarı, toplumsal refahın yegane kapısı olarak sunacaktır. Normal olmayan davranış, sendikaların da benzer gerekçeler ve argümanlarla AB savunuculuğuna soyunmaları, sermayeye bu konuda taşeronluk yapmalarıdır. İşçi

sınıfı çıkarları temelinde politika yapmayı yasaklayan sendikaların en değme burjuva temsilcilerini aratmayan argümanlarla tartışmada AB’den yana taraf olmaları, onları dolaysız biçimde sermaye çıkarlarının savunuculuğunu yapmaya kadar götürüyor.

Sendikaların başına çöreklenmiş istisnasız bütün bürokratlar, AB üyeliği konusunda sermaye ile aynı tutum ve beklenti içindeler, aynı platformdan sesleniyorlar. Açık ya da örtülü biçimde üyeliğin getireceği sözde demokratik sendikal hakları AB savunuculuğunun gerekçesi olarak sunuyorlar. Sendikal ihanet şebekesinin başı Türk-İş Başkanı Bayram Meral ve liberal “çağdaş sendikacılığın” yeni temsilcisi DİSK, 29 Mayıs’ta TUSİAD’ın verdiği AB yanlısı ilanının imzacıları arasında. Bayram Meral’in sonradan yaptığı “bazı itirazlarım ve kaygılarım vardı, bunlar dikkate alınmadı, kayda geçmedi” sözde açıklaması esasa ilişkin bir itiraz olmadığı gibi bir ciddiyet ve samimiyet de taşıyor. Meral, her zamanki gibi, bir nalına bir mihına vurarak uşaklık rolünü saklamaya çalışıyor. Hak-İş, resmi düzeyde şimdiye kadar açık ve net bir tutum almaktan kaçınsa da AB üyeliğine karşı ciddi bir itiraz taşımadığı gibi, getireceği nimetleri zaman zaman propaganda malzemesi olarak kullanıyor. DİSK ise, utangaç ve dolaylı bir dille de olsa, bu konuda çok daha açık ve ciddi bir rol biçmiş bulunuyor kendisine.

DİSK Başkanlar Kurulu yaptığı son toplantıda AB üyeliği konudaki görüşünü resmileştirdi. Geçen hafta sonuçlanan toplantıda AB üyeliğinin destekleneceği örtülü ve dolaylı bir şekilde ifade edildi: “AB’nin kendisinin bir mücadele platformu olduğu ve bir parçası olduğumuz Avrupa sendikal hareketinin bu mücadelede sosyal ve siyasal hakların daha da geliştirilmesini savunduğu gerçeğinden hareketle Konfederasyonumuz, Avrupa sendikal örgütleriyle sosyal Avrupa mücadelesinde bütünleşmek, adaylık sürecine bu doğrultuda müdahale etmek yönünde politikalarını sürdürecektir”.

Yani onlar, kaçınılmaz bir olgu olarak gördükleri emperyalist Avrupa Birliği ve üyelik sürecine cepheden bir tutum almıyorlar, buna ihtiyaç duymuyorlar. Mümkün olduğunca emperyalist birliği “sosyalleştirme” rolü biçiyorlar kendilerine. Sömürü ve zorbalığın esas nedeni olan bir sistemi, emperyalizmi sosyalleştirme rolüdür bahsedilen.

Temel dayanaklarına ve esaslarına dokunmaksızın emperyalist bir platformu (Avrupa Birliği) sosyalleştirme görevi, ona doğrudan hizmet etmekten daha kötü, daha utanç verici bir roldür. Açıkça, gerçek sınıf çatışmasının üstünü “sosyal” bir şalla örtmektir bunun anlamı. Düne kadar bunu emperyalist, faşist iktidarlar bizzat kendileri yapıyor, bu amaçla sendikalar vb. örgütler kuruyor, kurulu olanları bu amaç için kullanıyor, bu alanda muazzam bir propaganda yürütüyorlardı. Artık buna gerek duymuyorlar. Gerçek yüzleriyle dosdoğru ortaya çıkıyorlar. Kendi ülkelerindeki işçi ve emekçilere de aynı pervasızlıkla saldırıyorlar. Zira düne kadar kendilerini zora sokan sosyalizmin basıncını hissetmiyorlar artık.

Şimdi bu görevi, “bir parçası oldukları Avrupalı sendikal örgütlerle bütünleşmek”, “sosyal Avrupa” söylemleriyle yeni liberal gönüllüler alıyor. Dikkat edilsin; tarif edilen görev, emperyalist-kapitalist sömürü sisteminde işçi ve emekçilere yönelen saldırıları püskürtmek, emekçi yığınların iktisadi, sosyal ve demokratik haklar mücadelesini vermek değil, daha “sosyal bir Avrupa” yaratmaktır. Daha “sosyal” bir emperyalizm de denebilir buna. Sınıfın geleceğini, demokratik, sendikal hak ve özgürlükler mücadelesini işte bu “sosyal Avrupa” demagojisi içine gömmeye çalışıyorlar DİSK bürokratları.

AB, işçilere, emekçilere ve ezilen halklara karşı emperyalistlerin gerici birliğidir!

Sosyal Avrupa’nın ne olduğunu bizzat orada yaşayan işçi ve emekçiler hergün yeni bir saldırıya maruz kalarak görüyorlar. Türkiye işçi sınıfıyla kıyaslanmaz ölçülerde hak ve özgürlüklere, yaşam ve çalışma koşullarına sahip olmalarına rağmen, Avrupa’lı işçiler, “sosyal bir Avrupa” için değil, küreselleşme adıyla sürdürülen emperyalizme karşı hak ve özgürlükler mücadelesi yürütüyorlar.

Burjuvaziye ve burjuvazi üzerinden AB’yi parlatarak kafa karıştırmaya, ihanet tohumları ekmeye çalışanlar başarılı olamayacaklardır. Mesele bu yönüyle tartışılmaya değmeyecek bir açıklık taşıyor. Açıklık kazandırılması gereken asıl mesele, bu uğursuz rolü oynayan sendika bürokratlarının sınıf uzlaşmacılığını da aşan tutumlarla burjuva platformlarda sınıf adına politika yapmaya devam etme cüreti göstermeleridir.

“Emperyalist küreselleşmeye hayır!” nerdeyse her ülkede en çok atılan, en öne çıkan temel bir slogan durumunda. Çünkü AB süreci hiç de vaadedildiği gibi, işçi sınıfına yeni haklar getirmedi, getirmiyor. Tersinden, birlik süreci boyunca varolanlar gaspedilmeye çalışıldı, çalışılıyor. Emeklilik yaşının yükseltilmesi, sosyal harcamalarda kısıntıya gidilmesi, sosyal kazanımların parça parça budanması, esnek üretim saldırısı, sendikalaşma oranının düşmesi, işsizliğin hızla büyümesi, eğitimin paralı hale getirilmesi, “sosyal” Avrupa Birliği sürecinin sınıfa yüklediği faturalar zinciridir. Bunu siyasal planda demokratik hakların gaspı, polis devleti uygulamalarının yaygınlaştırılması, yabancı düşmanlığının resmi politika olarak ve ırkçılığın ise alttan alta körüklenmesi tamamlıyor. Aynı politikanın uluslararası yansımaları ise militarizm, saldırganlık ve savaş oluyor. Yugoslavya’nın parçalanması ve yıkıma uğratılmasında emperyalist Avrupa vardı. Afganistan savaşında da o vardı ve yeni emperyalist saldırılarda da yine o olacak.

İşte tekellerin emperyalist Avrupa’sının gerçek yüzü ve tablosu!

Kaldı ki, Türkiye’deki sendikalar ve sendikal mücadele adına emperyalizme bağımlılığı artıracak bir birliğe “hayır” demek için fazladan ciddi gerekçeler var ortada. Kuşkusuz ki, bunlar birilerinin gerici bir platforma malzeme olarak kullanmaya çalıştığı gibi

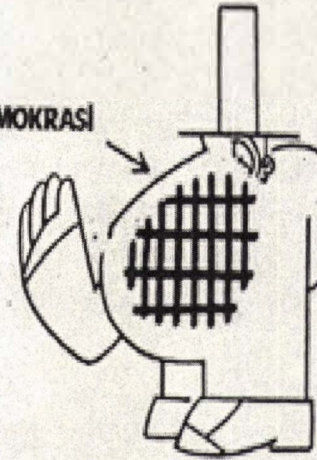
DEMOKRASİ

DEMOKRASİ

DEMOKRASİ

saf ulusal değil, sınıfsal bir içeriğe sahip çıkar ve gerekçelerdir. Buna rağmen, bazılarının “sosyal” bir kılıf giydirip emperyalist AB’ye evet demek için başka ne gibi gerekçeler olabilir diye sormasına gerek yok. Birileri, DİSK’in ifade etmekten kaçındığı bu gerekçeleri daha tutarlı bir platform olarak çoktandır zaten ifade ediyor.

En kaba ve genel hatlarıyla bu yönelişin arkasında iç dinamiklerden, sınıftan ve sınıf mücadelesinden umudunu yitirmiş, burjuva siyaset alanına boyulu boyunca batmış liberal bir siyasal ve sendikal anlayış var. Nasıl ki, tekelci burjuvazi “AB’ne girmezsek biteriz, batırız; tek kurtuluş AB” vb. diyorsa, utangaç liberal sendikal bürokratları da sendikal bir takım hakların ancak AB üyeliğiyle gelişip yerleşeceğini savunuyor. Bu konuda sendikaları “ikircimli” davranmakla suçlayan Kristal-İş Sendikası Eğitim Müdürü Aziz Çelik, sendikaların niçin AB üyeliği konusunda “aktif bir taraf” olması gerektiğini şöyle açıklıyor:

“AB sürecinin sendikalar ve çalışanlar açısından yaratacağı olanaklar yeterince irdelenmemekte, AB’nin müktesabatında sendika/sosyal haklar açısından önemli bir yenilik olmadığı, AB üyeliğinin çalışanlara bir yararı olmayacağı gibi hatalı

değerlendirmeler yapılmaktadır.

“... Oysa AB süreci sendikalara önemli olanaklar ve hareket alanları yaratır; sendikalar bu olanakları aktif bir biçimde değerlendirmelidir. AB normları, AB uygulamaları ve AB süreci belgeleri bunun kanıtlarıyla doludur.

“... Türkiye’nin Avrupa Birliği üyeliği genel olarak ülkenin demokratikleşmesi standartlarını yükselteceği ve ekonomik gelişme olanaklarını artıracığı için sendikalar tarafından aktif biçimde desteklenmelidir.” (Radikal, 18 Haziran 2002)

Bu aynı zat, birkaç ay önce kaleme aldığı bir başka yazısında, sınıfsal gerçekleri altüst eden bir başka tespit daha yapıyordu. Ona göre, Türkiye’de sendikal alanda ve çalışma yaşamında iki kriter, iki farklı sınıfsal tutum var. Birinci kriter “Merter kriteri”dir ve küçük, orta ölçekli işletme sahipleri tarafından savunulup uygulanmaktadır. Sendikasızlığın, sigortasız çalışmanın ve aşırı sömürünün nedeni, bu kriterlere göre davranan küçük-orta işletme sahibi burjuvazidir. Bunlar, iç piyasaya dönük üretim yaptıkları ve uluslararası rekabete dayanamadıkları için dışa açılmayı istememekte, AB sürecine karşı çıkmaktadırlar. İkinci kriter “AB kriteri”dir ve sendikalaşmanın, sigortalı çalışmanın görece daha yaygın olduğu büyük işletmelerde tam olmasa da uygulanmaya çalışılmaktadır. Doğal olarak büyük işletme sahibi tekelci burjuvazi, bu haklara saygılı davranmaktadır. Bu aynı kesim, bu hakların AB üyeliğiyle daha da geliştirilmesinin önünde bir engel oluşturmadığı gibi, bunu politik olarak desteklemektedir.

Özetle, tekelci burjuvazi daha özgürlükçü ve ileridir demeye getiriyor bay Çelik. Gerçekten öyle mi? Kapitalizmin abc’sini bilmeyen bir emekçi insan için bile bizzat yaşam deneyimleriyle yeterince aşikar olan bir gerçekliğin bu şekilde çarpıtılması ihtiyacı nerden geliyor?

Orta burjuvazinin kendi sınıfsal konumundan ötürü sendikalaşmaya, sosyal haklara daha fazla tahammülsüz olduğu söylenebilir. Zira, tekelci egemenliğin hüküm sürdüğü koşullarda bu kesimin rekabet gücü sınırlıdır. Pazarı dar, yatırım olanakları zayıftır, her iki açıdan da tekellere bağımlıdır ve onların keyfi baskısı altındadır. Aynı nedenlerle krizlere karşı da daha dayanaksızdır. Daha geri bir teknolojiyle daha emek yoğun bir üretim yapmaktadır. Bu nedenle daha fazla sömürerek ayakta durmaya çalışır.

Fakat bu duruma yaslanarak tekelci burjuvazinin bu konularda daha hoşgörülü, daha tavizkar olduğunun iddia etmenin hiçbir bilimsel ve pratik dayanağı yoktur. Aksine, devlet de dahil bütün olanaklarını daha fazla sömürü ve baskı için pervasızca kullanan, temel hak ve özgürlüklerin önüne engel olarak çıkan tekelci burjuvazinin bizzat kendisidir. Bu konuda geçmişten bugüne kadar çıkarılan sendikalar ve çalışma yaşamına ilişkin yasalara ve bir takım fiili uygulamalara bakmak bile yeterlidir. Bunun için sosyal yıkım programlarının arkasındaki güçlere bakmak yeterlidir. Bunun için şu sıralar gündeme getirilerek kotarılmaya çalışılan ve yasalastırılabilirse

bir dizi temel kazanımla birlikte bizzat sendikaları işlevsizleştirip öldürecek “esnek üretim” saldırısının arkasındaki gerçek güçlere bakmak yeterlidir.

Bırakalım daha hoşgörülü olmayı, tekelci burjuvazi işine gelmediğinde kendi eliyle hazırladığı yasaları bile çoğunlukla ihlal etmektedir. Bir günde Bakanlar Kurulu’ndan grev yasakları çıkartıp, sendikaları işlemez hale getirmekte, o da yetmezse kolluk kuvvetiyle direnişleri bastırmaktadır. Sabancı’nın, Koç’un vb., bu silahlara başvurmadağı bir TİS süreci var mıdır? Bunlar ortadayken, tekelci burjuvaziye ve emperyalist AB’ye övgüler düzmek, sınıfı bu platformun kuyruğuna takmaya çabalamak için, ya yeminli bir burjuva ajanı ya da sınıftan bütün umudunu kesmiş bir teslimiyetçi, gerçekte sınıf işbirlikçisi bir sahte işçi dostu olmak gerekir.

Demokratik-sendikal hak ve özgürlükler için işçilerin birliği ve mücadelesi

Sonuç olarak; sendikal bürokrasinin açık ya da örtülü biçimde ileriye sürdüğü iddiaya göre, Türkiye’de emekçi sınıflar sendikal ve demokratik bir takım haklarını ancak AB üyeliği durumunda geliştirip güvenceye alabilirler. AB normları bu açıdan son derece yararlı olanaklar ve sınıf lehine bir takım yaptırımlar içermektedir. Doğal olarak buradan, “AB üyesi olmak sınıfın-sendikaların çıkarınadır, bu yönde bir tercihte bulunmak ve böyle davranmak gerekir” sonucuna varılıyor. Kuşkusuz bu sonuca çıkmak için, somut olgular görmezlikten geliniyor, tarihsel deneyimlerle doğrulanmış gerçekler çarpıtılıyor.

Bunlara burada girmeye gerek yok. Avrupa işçi sınıfının son yıllarda uğradığı sistematik ve çok yönlü saldırılar ve uğradığı ağır hak kayıpları ortada. Kendi ülkesinde işçi sınıfının büyük mücadeleler vererek kazandıkları hakları elinden almaya çalışan emperyalist sömürücülerin kendilerine kölece bağladıkları ülkelerin emekçilerine niçin, nasıl hak ve özgürlük bahşedeceği ise ayrı bir soru. Emperyalizmin, sermayenin gerici, hak ve özgürlük düşmanı yüzünü görmek için geçmişten kanıtlar sunmaya da gerek yok. Emperyalist saldırganlık dizginsiz biçimde sürüyor ve Kore’den Arjantin’e, Somali’den Endonezya’ya, Afrika’dan Balkanlar’a, Afganistan’dan Peru’ya kadar bütün emekçi dünya halkları bunun acı sonuçlarını yaşıyorlar. Yaşamakla kalmıyor, mücadele de ediyorlar.

Burjuvaziye ve burjuvazi üzerinden AB’yi parlatarak kafa karıştırmaya, ihanet tohumları ekmeye çalışanlar başarılı olamayacaklardır. Mesele bu yönüyle tartışılmaya değmeyecek bir açıklık taşıyor. Açıklık kazandırılması gereken asıl mesele, bu uğursuz rolü oynayan sendika bürokratlarının sınıf uzlaşmacılığını da aşan tutumlarla burjuva platformlarda sınıf adına politika yapmaya devan etme cüreti göstermeleridir. Sınıfla her türlü bağlarını koparmalarına rağmen sınıf ve sendikalar adına konuşmaları ve sendikaları işgal etmeleridir. AB tartışmaları işin bu yönündeki görevlerine de farklı bir cepheden ışık tutmaktadır.

Gelinen yerde tartışmada ara bir tutum almak mümkün değildir. Ya burjuvazinin ve emperyalistlerin safında yer alınır ya da işçi sınıfının devrimci çıkarları savunulur. Ara bir tutum olarak durumu bir süre idare edenlerin niçin bu sınırdan durmayı başaramayıp kraldan daha çok kralcı kesildikleri, ancak işçi sınıfının tarihsel sınıf çıkarlarından bakarak anlaşılabilir. Bugün bu çıkarlar doğrultusunda sınıfın politik önderlik ihtiyacını karşılamak sendikal cephe de yeni bir arınmanın ve saflaşmanın önünü açacaktır. Yeni bir canlanma evresinde olan işçi sınıfının devrimci öncüler, sınıf içindeki bu burjuva liberallerini defetmek, sendikaları kötürümleştiren bürokratik kastı parçalamak görev ve sorumluluğuyla hareket etmelidirler.

Kurtuluşun yolu işçi sınıfının devrimci programıdır!..**İşbirlikçi burjuvazi ülkeyi iflasa, emekçileri yıkıma ve kırıma götürüyor**

Son yıllarda düzen cephesinden sıkça tekrarlanan argümanların başında “istikrar” sözcüğü geliyor. Her derde deva sihirli bir sözcük gibi kullanılıyor. Ancak bir türlü o çok aranan ve özlenen “istikrar” yakalanamıyor.

On yıllardır yapısal bir krizle boğuşan ve döne döne kendini gösteren iktisadi krizlerin pençesinde kıvranan Türkiye kapitalizmi için “istikrar”, hiç de krizin aşılması umudunu ifade etmiyor. Krizin yapısal niteliği, işbirlikçi burjuvaziye sadece bu krizi yönetme imkanı verebiliyor. Bundan dolayı “istikrar”, krizin faturasının düzenli olarak işçi ve emekçilere çıkarılması, buna uygun siyasal yapı ve ortamın yaratılması anlamına geliyor. Buna bağlı olarak “siyasal istikrar” da, bu fatura edişin sürekliliği için gerekli olan ve onu güvenceye alan bir baskı, terör ve yasaklar rejiminin egemen kılınmasında gerçek anlamını buluyor.

Yapısal krizin faturasının işçi ve emekçilere çıkarılmasında yakalanan başarıya rağmen, kriz giderek ağırlaşıyor. İşçi ve emekçiler üzerinde sefaletin koyulaşması, yıkımın derinleşmesi ile düzen kısa bir soluklanma imkanı bulsa dahi, orta vadede krizin derinleşmesine engel olamıyor. Bugüne kadar krizin her patlama evresi bir öncekini aşan bir yıkım ortaya çıkardı. Her ne kadar işçi ve emekçiler üzerinde misli bir faturaya dönüştürülse de, düzenin iflas ve çöküş yönünde hızla ilerlediğinden kuşku duyulmaz. Bunun güncel örneği Arjantin'dir.

Emperyalizme göbekten bağlı bir kapitalist ülke olarak IMF'nin sistemli yıkım programlarını uygulayan Arjantin, bu sürecin sonunda bir ekonomik iflasla yüzyüze kaldı. Türkiye kapitalizminin yolu da aynıdır; iflas ve çöküş hemen hemen kaçınılmazdır. Türkiye kapitalizmi için bundan başka bir yol görünmüyor. Bunun dışındaki bir ikinci yol ise, mevcut düzeni temellerinden yıkacak olan bir devrim ve onun ürünü olacak işçi sınıfının devrimci iktidaridir.

Türkiye için başka bir çıkış yolu olmadığı son kırk yıl üzerinden olduğu gibi, Türkiye kapitalizminin son iki yıllık tablosu üzerinden de açıkça görülebilir. Son iki yılın tablosuna genel çizgileriyle yeniden bakalım:

Üstüste yaşanan iki kriz birbirinin devamı olarak gerçekleşmiş, sonraki bir öncekini hem çap hem sonuçları açısından aşmıştır. Sermaye iktidarının bu krizlere karşı tutumu değişmemiş, çöken IMF programı bir yenisiyle değiştirilmiştir. Öncesini aşan bir iktisadi ve sosyal yıkım programı acımasızca uygulanmış, işçi ve emekçi kitlelerin yaşadığı sefalet koyulaştırılmış, sömürü katmerleştirilmiştir. Ülke yeraltı ve yerüstü kaynaklarıyla bir bütün olarak emperyalizme peşkeş çekilmiş, idari, ekonomik ve mali açıdan emperyalizme tam anlamıyla teslim edilmiştir. “15 günde 15 yasa” çevikliğiyle IMF'ye uşaklıkta tüm sınırları aşan işbirlikçi uşak takımı büyük bir siyasal kararlılık ve zorbalık örneği sergilemiştir.

Şubat krizinden bu yana adına “Güçlü ekonomiye geçiş programı” denilen IMF programı büyük ölçüde, işçi ve emekçilerin direnişine takılmaksızın uygulanmış bulunuyor. Faşist baskı ve zorbalık eşliğinde uşakça sadakatle uygulanan IMF programı ülke emekçilerinin üzerine bir kâbus gibi çökmüştür. Milyonlarca insan işsiz, aç ve çaresiz duruma düşürülmüştür. Bunun karşılığı olarak işbirlikçi tekelleri burjuvazi emperyalistlerden kendisine düşen kırıntılarla soluklanmış bulunuyor. Kriz derinleşmeye

ve yeni bir patlama nöbetine doğru yol almaya devam ediyor. Son günlerde yaşanan gelişmeler bu nöbetin ilk işaretleri sayılabilir. Oysa daha birkaç hafta önce düzen cephesine iyimserlik rüzgarları egemendi. Krizin aşıldığı, ekonominin rayına oturtulduğu, piyasaların canlandığı, üretimin arttığı, enflasyonun düştüğü vb. lafızları ağızlardan düşmüyordu. Derviş kahraman pozlarında bir erken seçim için nutuklar atıyor, düzenin gerçek yönetici organları tarafından bilinçli bir biçimde “siyasal istikrar” adına öne sürülüyordu. Ama şimdi bu tablo tersine dönmüş bulunuyor. İyimserlik yerini tam bir karamsarlığa bırakmış durumda.

Son bir hafta içerisinde yaşanan gelişmelere baktığımızda mevcut karamsarlığın boyutlarını görebiliriz. Merkez Bankası Başkanı Türkiye'nin Arjantin'e benzeyebileceği açıklamasını yaptı. Derviş borç çevriminin bir tıkanma sorunuyla yüzyüze olduğunu ifade etti. TÜSİAD hükümeti uyararak, “ekonominin bıçak sırtında” olduğunu ileri sürüp

Emperyalizme göbekten bağlı bir kapitalist ülke olarak IMF'nin sistemli yıkım programlarını uygulayan Arjantin, bu sürecin sonunda bir ekonomik iflasla yüzyüze kaldı. Türkiye kapitalizminin yolu da aynıdır; iflas ve çöküş hemen hemen kaçınılmazdır. Türkiye kapitalizmi için bundan başka bir yol görünmüyor.

yardım talebinde bulundu. Pamukbank battı, döviz yükseldi, borsa düştü vb...

Hükümet sözcüleri borsa ve döviz kurundaki gelişmeleri mali piyasalardaki “büyük oyuncular”ın oyunlarına yorsalar da, gerçekte bunu kriz kokusunu alan uluslararası mali sermayenin ülkeyi terk etmesine bir kanıt saymak gerekir. Gelişmeler ve göstergeler, ekonomik krizin yeni bir düzeyde ağırlaşmakta olduğunun açık işaretlerini veriyor.

IMF programının acımasızca uygulanması yapısal krize çözüm olmak bir yana, işbirlikçi tekelleri burjuvazinin yaşadığı soluklanma da oldukça kısa olmuştur. IMF'nin yıkım programlarının acımasızca uygulanmasının karşılığı olarak verilen üç-beş milyar dolar gerisin geri emperyalistlerin kasasına akmış, “dolarlar geldi” yaygarasından işbirlikçi burjuvaziye düşen havasını almak olmuştur.

Şubat krizinden sonra kurtarıcı havalarında ülkeye sömürge valisi olarak atanan DB memuru Derviş, son yaptığı açıklamaların birinde, kendi misyonunu ve başarısını borçların çevrimindeki tıkanmanın aşılması olarak tanımlıyor. Buradan da anlaşılacağı üzere, acımasız IMF programıyla sadece ve sadece emperyalistlerin ve işbirlikçi burjuvazinin kaymak tabakasının çıkarları güvenceye alınmıştır. Ülkenin boydan boya emperyalistlere peşkeşiyle, ama bu kadarıyla da sınırlı kalınmayarak, “Mehmetçik kanı” pazarlanarak bu yapılabilmıştır. Ancak tüm bu yıkım politikaları yapısal krizi hafifletmek bir yana, gerisin geri büyütüp derinleştirmiştir.

Türkiye kapitalizminin bugün bulunduğu noktayı daha iyi anlayabilmek için bizzat Derviş'in bir başarı olarak sunduğu borçların durumuna bakmak gerekir. Türkiye'nin bugün sadece iç borçları 93 milyar doları

bulmuştur. Bu miktar milli gelirin yüzde 63'üne tekabül etmektedir. Dış borçları da buna eklediğimizde, Türkiye kapitalizminin nerede bulunduğu açık ve yalın biçimde görülüyor: Arjantin yolundan iflas ve çöküş! Bu arada sermaye devletinin önümüzdeki beş ay içerisinde 12.2 katrilyon borç ödemesinin olduğunu belirtelim. Bugün bu ödemeyi yapacak kaynağa da sahip değil. Borcu ödemek için her zamanki gibi daha ağır koşullarda yeni borçlara ihtiyaç var. Yani borç döngüsünün daha da ağırlaşmasına...

İşbirlikçi tekelleri burjuvazi ve onun adına ülkeyi yönetenler, bu gerçeğin farkında olarak, son günlerde sıkça Arjantin'e atıf yapıyorlar. 11 Eylül'le yakalanan “şans”la birlikte ABD'ye asker olma rolünü üstlenen ve kendisini Arjantin'in yolundan ayıracak bir “ihraç malı” olarak “Mehmetçik kanı”nı pazarlayan işbirlikçi uşak takımı, bugünlerde “Arjantin olma” korkusunu derinden derine yaşıyor.

İşbirlikçi burjuvazi ve hükümet tam da bunun gereklerine göre davranıyor. Arjantin sendromu içerisinde, geçmişte olduğu gibi bugün de tek “çözüm”leri var. Örneğin TÜSİAD feryat figan ettikten sonra, “çözüm” olarak iki şart öne sürüyor. Birincisi, IMF anlaşmalarının kesintisizce yürütmesi, ikincisi AB üyeliği yolunda somut adımlar. TÜSİAD'ın bu “çözümü”nü, kendisi de eski TÜSİAD yöneticisi olan *Milliyet* gazetesi yazarı Güngör Uras daha da açarak dillendiriyor: Birincisi, IMF desteğinin devamı; ikincisi, dış finans çevrelerinin güveninin devam etmesi, yani TC'nin borçlanma şansını kaybetmemesi.

Merkez Bankası başkanı geçen hafta yapılan Bakanlar Kurulu'nda verdiği brifingte, bunu IMF programlarına tam riayet dışında, ekonomik verimliliği arttıracak yapısal önlemler olarak sıralıyor. Ekonomik verimliliğin ise öncelikle, “geriye dönük endeksleme mekanizmalarının azaltılması ve mal ve faktör piyasalarında sağlanacak esnekliğe” bağlı olduğunu belirtiyor.

Tüm bunların işçi ve emekçiler için anlamı açık. Ülkenin emperyalistlerin yağmasına açılması, işçi ve emekçilerin sosyal ve iktisadi yıkımına devam, sömürünün ve “emek piyasaları”nın esnekleştirilmesi-vahşileştirilmesi... Daha ağır ve pervasızca elbette... Bir de buna emperyalist savaş arabasına koşulsuz bağlanmayı ekleyebiliriz. Yani düzenin egemen güç odakları bugüne kadar yapılanların dışında başka bir “çözüm”e sahip değil. Bu “çözüm” işçi ve emekçilere yıkım, kıyım ve sefalet dışında hiçbir şey vaat etmiyor.

Oysa işçi sınıfının burjuvazinin tüm ülkeyi ve kendilerini derin bir karanlığa götüren bu “çözüm programı”na karşı bir çıkış yolu var. Bu, işçi sınıfının devrimci programıdır. İşçi sınıfının devrimci programının rehberliğinde işçi sınıfı hem kendini hem de tüm emekçileri kurtuluşa ve özgürlüğe götürebilir. Bu biricik gerçek çıkış yoludur.

Bu ülkenin son 20 yılının verileri üzerinden bu gerçek daha somut biçimde görülebilir. İşbirlikçi tekelleri burjuvazi borç ödeme mekanizmalarıyla bu ülkeden sadece faiz ödemeleri yoluyla 200 milyar doları emperyalistlerin kasalarına akıtmıştır. Yukarıda belirttiğimiz gibi işbirlikçi tekelleri burjuvazi ve onun adına ülkeyi yönetenlerin bunun dışında bir “çözümü”ü de yok. İşçi sınıfının devrimci programı iç ve dış borçların geçersiz sayılmasını öngörüyor. Sadece bu kadarı bile devrimci alternatifin çözüm gücünü ortaya koymaya yetiyor.

Birleşik Metal Genel Temsilciler Kurulu...

Metal işçileri sendikal bürokrasi barikatını aşmalıdır!

Cumartesi günü 15-16 Haziran direnişinin 32. yıldönümüydü. Nitekim iki gün boyunca yapılan bir dizi etkinlik ve toplantıyla bu büyük işçi direnişi anıldı. Aynı gün bir başka toplantı, belki bu büyük direnişi anmak için değil ama onun yıldönümüne rastlamasının yarattığı atmosfer altında, Pendik Pen Otel'de gerçekleşti. TİS dönemi yaklaşan Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Temsilciler Kurulu toplantısını yaptı. Ülke sahte bir AB'ye girelim mi, girmeyelim mi tartışmasına boğulmuşken ve bir gün önce "Bilim Kurulu" kıdem tazminatının kaldırılmasını, esnek çalışmanın yasallaşmasını istemişken biraraya gelen temsilciler, bu ağır süreci bir kez daha tartıştılar.

Öncelikle konuşan sendika yöneticileri oldular. Başkan Ziya Yılmaz, işçi sınıfının siyasallaşmasından bahsederken, DİSK olarak yeni bir döneme girdiklerini söyledi. Kıdem tazminatına yönelik saldırının ve esnek çalışmanın yasallaştırılmasının kabul edilemez olduğunu söyleyen Yılmaz, temsilcilerden örgütlenme kampanyasının çalışmalarına başlamalarını istedi.

Yılmaz'ın ardından konuşan yaklaşık 18 temsilcinin temel gündemini TİS taslağıyla birlikte Avrupa Birliği'ne girme tartışmaları oluşturdu. Hemen hemen konuşan her temsilci karşı karşıya kalınan saldırıların kapsamına dikkat çekti. Mücadele etme gerekliliği her konuşmada dile getirildi. Ancak umutsuz ruhhalı konuşmaların satır aralarında kendini hissettiriyordu. Artık durumlarını teşhir etmeye dahi ihtiyaç duymaz hale geldiğimiz sendika yöneticileri "mevcut şartlar altında" ve "ancak" ile başlayan cümleler kurarak, mücadelenin yükseltilmesi için somut öneriler sunmaktan özenle uzak durdular.

Çoğumuzun artık tümüyle bildiği sendikal ihanet gerçekliğine cepheden saldıracak cüretle davranmamak, buzu kırıp yolu açmamanın önündeki en büyük engeli teşkil ediyor. Birleşik Metal'in temsilcileri bu toplantıyı işten çıkarmalara karşı kılını kıpırdatmayan, AB emperyalizmini açıktan savunacak kadar pervasızlaşan, dişe diş bir mücadele anlayışını çok uzun zamandır kaybeden ve bu yanıyla Türk-İş'ten artık bir farkı kalmayan Birleşik Metal ve DİSK bürokrasisiyle hesaplaşmanın platformuna çeviremedi.

Metal sektörünün zorba kapitalist düzen için nasıl bir önem taşıdığı açıktır. Metal işçisinin Türkiye işçi sınıfı mücadelesinde yarattığı gelenek de biliniyor. Yukarıda anlatılan tüm tabloya rağmen temsilciler kurulu toplantısı bir kez daha bunu gösterdi. AB'den küreselleşmeye, F tiplerinden emperyalizme değin uzanan sorunlara hakimiyet ve buna karşı mücadelenin kaçınılmaz olduğunun bilincine sahip olduğunu bu toplantıda da gösteren metal işçileri, bugün henüz sendikal bürokrasinin cenderesinden çıkamıyor olabilirler. Ancak her konuşmacının istisnasız olarak değindiği 15-16 Haziran direnişinden duyulan kıvanç ve gene birçok temsilcinin bugünkü mücadele düzeyiyle karşılaştığında ifade ettiği mahcubiyet ve hepsinden öte, grevci Yonca Teknik işçilerini ziyarette polis barikatını çatışarak aşan ancak sendikal bürokrasiye takılan genç temsilciler... Ve bir

sebepten dolayı tek örgütlülüğü olarak gördüğü sendikasına herşeye rağmen bağlıdır. Bunun için de her konuşma yapan sözlerini "Yaşasın DİSK, yaşasın Birleşik Metal!" diye, bitirmektedir. 15-16 Haziran sermayenin kolluk güçlerinin barikatını aşmışken DİSK'in sistemle uzlaşan çizgisinin barikatına takılmıştı. Tıpkı Yonca direnişi ziyaretinde olduğu gibi. Saldırıları karşı mücadele isteği, yol ve yöntemi genel bir öncülüğe ve sendikal bürokrasinin barikatına takılmaktadır. Ancak işçilerin tahammül sınırı ve sendikal bürokrasinin denetim gücü

temsilcinin, "hep böyle oluyor, düşmanı aşıyoruz, size takılıyoruz!" sözleri... Bu cenderenin de aşılma zamanının yaklaştığını söyleyebiliriz.

15-16 Haziran işçi sınıfı tarihinde çok önemli bir günü temsil ediyor. Ve bu toplam tarihte metal işçisinin de çok özel bir yeri var. Tüm bunlara rağmen saldırılara karşı ciddi bir mücadele kıvılcımı çakamıyorsa, bunun en önemli sebebi henüz kendine öncülük edecek bir gücü tanıyamamasıdır. Tam da bu

zayıflamaktadır. 15-16 Haziran'ın görkemini arkasında kaybolan temel ders, sendikaları devrimcileştirmeden asla başarılamayacağıdır. Sınıf devrimcisi işçiler, sendikal bürokrasiye karşı açıktan bir mücadele ve savaş verilmedikçe mevcut tablodan çıkılamayacağını bilmektedirler. Tabloyu değiştirecek olan tabandaki işçinin cesur ve kararlı tutumudur. Zaten 15-16 Haziran'ı yaratan da bu büyük güçten, tabanın mücadele isteğinden başkası değildir.

Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi'nin çağrısından...

Metal işçileri görev başına!

Temsilci arkadaşlar,
(...)

Değişik sektör ve işletmelerden işçi ve emekçilerin oluşturduğu Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi, temsilci arkadaşları aşağıdaki tutumların toplantıya ve sonrasına hakim kılınması için mücadele etmeye çağırır.

1- Her türlü işten atma ve hak gaspı saldırısına karşı mücadeleyi esas alan bir tutum sergilenmelidir. Birleşik Metal'in işleyişine göre varılması gereken işyeri komiteleri işlevsel hale getirilmeli, olmayan yerlerde kurulmalıdır. Birleşik Metal-İş Sendikası yöneticilerinin bugüne kadar bu noktada gösterdikleri esnek tutumdan vazgeçmeleri sağlanmalıdır.

2- Yaklaşan TİS'lerde düşük ücret ya da sıfır zam dayatmasına kararlılıkla karşı durulmalıdır. Ayrıca taşeronlaştırmaya son verilmesi, kapsam dışı personelin toplu sözleşmeye dahil edilmesi, iş güvencesinin sağlanması gibi talepler tavizsiz savunulmalıdır.

3- Diğer sendikalarla birlikteliği sağlamak görüntüsü altında Türk Metal'in satış sözleşmesine imza konulmasından vazgeçilmelidir. Yukarıda

sayılanların kazanılması için grev dahil her türlü eylemliliğin gündeme alınması sağlanmalıdır.

4- Avrupa Birliği tıpkı ABD gibi emperyalist bir kuruluştur. Avrupa Birliği'ne karşı net bir tutum alınması ve DİSK'in de altına imza attığı "Avrupa Birliği için kaybedecek vaktimiz yok!" deklarasyonundan çekilmesi için mücadele edilmelidir.

5- DİSK ile ilgili tartışmalar bu toplantının temel gündemlerinden biri olmalı, tartışmalar fabrikalara yayılmalıdır. DİSK'in sorunlarının temel kaynağı '80 sonrası DİSK'e hakim olmuş uzlaşmacı bürokratik çizgidir. Çağdaş sendikacılık diye kendini ifade eden uzlaşmacı çizgi DİSK'ten sökülüp atılmalıdır.

6- Tüm bunları sağlayabilmek için işyerlerinden başlayan sektöre ve bölgeye yayılan platformlar oluşturulmalıdır. Tüm bu sorumluluklar öncü işçilerin omuzlarındadır. Bu umutsuz tabloyu kırmak için elimizi taşın altına koymak dışında bir şansımız yoktur.

Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi

Birleşik Metal-İş Sendikası Olağan Genel Temsilciler Kurulu toplantısı yapıldı

Birleşik Metal-İş Sendikası Olağan Genel Temsilciler Kurulu toplantısı 15 Haziran Cumartesi günü yapıldı. Sonbaharda başlayacak TİS görüşmeleri ve “Bilim Kurulu” tarafından hazırlanan 1475 sayılı İş Yasası ile ilgili tartışmalar, hem temsilcilerin hem de sendikacıların temel gündemi oldu. Kurulun diğer bir önemli gündemini ise AB’ye giriş tartışmaları oluşturdu. DİSK’in tartışmaları onun en önemli sendikalarından biri olan Birleşik Metal Temsilciler Kurulu’na yansımadı. Bir başka önemli gündem olan işten çıkarma saldırıları da gündeme gelmeyen konulardan biriydi.

Temsilciler Kurulu Pendik Pen Otel de saat 10:00’da başladı. Açılış konuşmasını Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Ziya Yılmaz yaptı. Yılmaz, konuşmasında işçi ve emekçilerin yoğun saldırılarla karşı karşıya olduğunu, bu saldırılara hem sendikal hem de siyasal alanda karşı koymak gerektiğini söyledi. Bilim Kurulu’nun önerdiği değişikliklerin kabul edilmez olduğunu söyleyen Yılmaz, tüm temsilcileri yeni bir örgütlenme kampanyasına davet etti. Örgütlenme sekreterinin TİS taslağını genel

çerçevesiyle açıklamasının ardından temsilciler söz aldılar.

Söz alan 18 temsilcinin hemen hemen tamamı, Bilim Kurulu’nun önerdiği yasa değişikliğine karşı etkin mücadele edilmesini istediler. Kıdem tazminatının gasbı ve esnek çalışmanın yasallaşması karşılığında çıkacak iş güvencesi yasasını istemediklerini söyleyen temsilciler, AB’ye giriş tartışmalarına da konuşmalarında yer verdiler. Konuşan temsilcilerin büyük bir bölümü AB’ye girişin işçi sınıfına bir kazanım sağlamayacağını söylerken, bu konuda DİSK’in tutumunu doğrudan eleştirmediler. Yapılacak TİS görüşmelerinde işkolunun diğer sendikalarına ortak davranma çağrısı yapılması gerektiği, ağırlıklı olarak ortaklaşılacak bir başka konu oldu.

Verilen arada kitlesel olarak Yonca Teknik direnişi ziyaret edildi. Polisin ziyareti engelleyici tutumuna karşı işçiler kararlı bir tutum gösterdi. Bu durumdan kaynaklı ziyaret uzun sürerken toplantının ikinci bölümü ancak saat 14:00 gibi başlayabildi. Özellikle ikinci bölümde konuşan temsilciler, taslakta mevcut

olan kapsam dışı personelin sözleşmeye dahil edilmesi, esnek çalışmanın kabul edilmemesi, taşeron işçilerin sözleşmeden yararlanması gibi taleplerde ısrar edilmesini istediler. Bilim Kurulu’nun önerdiği esnek çalışmayı yasallaştıran ve kıdem tazminatı hakkını gaspeden değişiklik önerilerine karşı etkin şekilde mücadele edilmesini istediler.

Toplantının ikinci bölümüne katılan DİSK Genel Sekreteri Musa Çam, özellikle Avrupa Birliği’ne giriş tartışmaları üzerinden yapılan eleştirileri cevaplamak için söz aldı. Çam, konuşmasında DİSK’in bu konudaki tutumunu tam olarak açıklamazken, DİSK’in Genel Kurulu’nda Avrupa Birliği’ni sermayenin birliği olarak tanımladığını, ancak kendilerinin ırkçılar gibi AB’ye yaklaşmalarının mümkün olmadığını söyledi. “Emeğin Avrupa’sı”nı yaratmanın ideali içinde olduklarını söyleyen Çam, Avrupa’da yaşayan işçilerin nasıl bir refah düzeyi içinde olduğunu anlatmayı da ihmal etmedi.

Sonuç bildirgesinin okunmasından sonra temsilciler kurulu sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/Kartal

İzmir TEKEL işçisi eylemlerine devam ediyor...

“Sustuk sustuk, sıra bize geldi!”

30 Haziran’da kapatılacak olan TEKEL Sigara Fabrikası’nda çalışan işçiler eylemlerini sürdürüyorlar. Son bir haftadır, gündüz öğle tatilinde, akşam iş çıkışında yapılan eylemler, TEKEL işçilerinin sigara fabrikasının kapatılmasına karşı sessiz kalmayacaklarını gösteriyor. 114 yıldır kurulu bulunan TEKEL işletmelerinin kapatılması ya da satılması durumunda yerini emperyalist sigara tekellerin bırakacak olması, anti-emperyalist nitelik de kazanan bir karşı koyuşa yolaçıyor. İşçiler fabrikanın kapatılması kararına karşı Sümerbank işçilerinin mücadelesini örnek alıyorlar. Sümerbank üzerinden kıyaslama yapılacak olursa, TEKEL işçilerinin avantajları olduğu gibi dezavantajları da bulunuyor.

Herşeyden önce Sümerbank direnişi döneminde olduğu gibi, TEKEL’in tasfiye edilmesi sürecinde de örgütlü bulunan sendikalar aynı uğursuz rolü oynadılar, oynamaktalar. Sümerbank’ın kapatılma kararına cepheden karşı koymayan TEKSİF, gelişen eylemliliklerle birlikte Sümerbank işçilerinin omuzlarında yükselen direnişi sahiplense de, gerek kamuoyu yaratmada, gerekse de sınıf dayanışmasını hayata geçirmede isteksiz davranarak, direnişin kazanımla sonuçlanmasını sağlayan kararlı bir tutum sergileyemedi. Bugün Tek Gıda-İş Sendikası da, uzun zamandır tasfiye edileceği belli olan işletmeyi kapatma saldırısına karşı korumak ve işçileri aydınlatmak yerine suskunluğu seçerek, sermayenin planlarını hayata geçirmesine dolaylı destek vermiş oldu. Sümerbank işçilerinin geçen yılki direnişi bu konuda iyi bir zemin yaratmış olsa da, ne Tek Gıda-İş, ne de TEKEL işçileri bu olanaktan yararlanamadılar. Eylemlerde konuşmacıların Sümerbank işçilerini örnek gösterdiklerinde, TEKEL işçilerinin “Sustuk, sustuk sıra bize geldi!” sloganını atması, yaptıkları yanlışın kendi adlarına özeleştirisini verdiklerini de göstermektedir. Yine Sümerbank direnişi sürecini belirleyen, TEKSİF’ten öte, Sümerbank işçileri tarafından geç de olsa iyi-kötü oluşturulan işçi komitesiydi. Kapatma saldırısından kazanımla

çıkabilmek için şimdi aynı görev TEKEL işçilerine düşmektedir. TEKEL işçileri daha fazla geç kalmadan bir komite oluşturarak, sendika yönetiminin olumsuz etkilerini ortadan kaldırmalıdır.

Mücadeleci bir geleneğe sahip olan TEKEL işçilerinin avantajlarından biri de, TEKEL işletmelerinin gerek ülkede gerekse de İzmir’de yaygın bir işletme ağına sahip olmasıdır. İzmir’de bir zamanlar sayısı 30-40 olan TEKEL depolarının birçoğu kapatılmış olsa da, sigara fabrikası işçilerinin 18 Haziran akşamı yaptıkları eylemde görüldüğü gibi, destek alabilecekleri şarap fabrikası işçileri, yeni bakım işçileri ve Balatçılık TEKEL işçileri bulunmaktadır. Henüz ciddi bir karşı koyuşun örgütlenmediği koşullarda yükselen bu destek, adım adım örülen kararlı bir direnişle ciddi bir sınıf dayanışmasının ortaya çıkacağını göstermektedir. Kaldı ki, sınıf dayanışmasını örgütleyecek olanlar sigara fabrikası ve diğer TEKEL işçileri olsalar da, kararlı bir duruş sergilendiğinde geniş bir işçi ve emekçi kitlesinin desteğini alacakları açıktır.

TEKEL işçilerinin en büyük handikapı, henüz bir işçi komitesinin oluşturulmamış olmasıdır. Kaldı ki oluşturulacak komite, şu an saldırının muhatabı sigara fabrikası işçileriyle sınırlı kalmamalıdır. İzmir’de bulunan diğer işletmelerin de katılacağı ortak komitelerin bir üst platformda birleştirilerek, süreci ortak-birleşik ve militan bir mücadeleyle karşılayabilmesi sağlanmalıdır. Şimdilik oldukça zor görülen bu görev başarılabilirse, yarın diğer işletmelerde de gündeme gelecek olan saldırıların önü kesilmiş olur. Sigara fabrikası işçileri için en ciddi sorunlarından biri de, birlikte çalıştıkları sınıf kardeşlerini eylemlere katmalarıdır. Fabrika önünde yapılan eylemlere hala bütün sigara işçileri katılmış değil.

Ayrıca Sümerbank sürecinden farklı olarak kapatma kararına karşı ilk alınan tavırda da bir farklılık var. Sümerbank işçileri (hedeflerine ulaşamaları da) Sümerbank’ı kapatmamak için

mücadele ediyorlardı. Tek Gıda-İş ise, anlaşma zemini olarak, çalışan işçilerin belli bir süre daha fabrikada kalmasını, daha sonra yakındaki diğer işletmelere kaydırılmasını talep ediyor. Bu taleple başlayan eylemlerin varacağı yer ise, sorunun en fazla farklı mekanlara taşınması olacaktır. Zaten sermaye iktidarının istediği de budur. Karşısına aldığı güçleri bölüp zayıflatmak. Böylece işletmeyi emperyalist tekelere daha rahat peşkeş çekebilecektir. Böyle bir yaklaşım işçilerde de bilinç bulanıklığı yaratmaktadır.

Sigara fabrikası işçilerinin başlattığı eylemler sürekli hale geldikçe destek ziyaretleri de başladı. Eylemlerin TEKEL fabrikası etrafında başlayıp oturma eylemiyle sürdüğü koşullarda, gerçekleşen ziyaretlerde destekçi kurum, parti ve sendikaların da eyleme nasıl baktıkları görülüyor. Türk-İş Sendikası yöneticilerinin alışlagelmiş “yanınızdayız” vaazlarına karşılık işçilerin “şimdiye kadar neredeydiniz” sorusu ise cevapsız bırakılıyor.

Sigara fabrikası işçileri için en aydınlatıcı konuşma Enerji Yapı Yol-Sen Şube Başkanı Alim Murathan tarafından yapıldı. 18 Haziran günü öğlen ve akşam saatlerinde gerçekleştirilen eylemlerde yapılan konuşmalar yer yer Tek Gıda-İş’le tartışmalara da dönüştü. Sigara fabrikasının kapatılma kararı açıklandığında Alim Murathan tarafından işyerini terketmeme çağrısı yapılırken, Tek Gıda-İş yöneticileri tarafından “buna siz karar veremezsiniz” denilerek müdahale edildi.

Yapılan eylemlerde şu sloganlar öne çıkıyor; “TEKEL’e uzanan eller kırılınsın!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Hükümet istifa!”, “Susma sustukça sıra sana gelecek!”, “Yılgnlık yok direniş var!”, “Amerikan itleri, sattırmayız kitleri!”

TEKEL işçileri, sendika bürokratlarına gösterdikleri tepkinin daha fazlasını eylemlerini yansıtmayan medya tekelere de gösteriyorlar.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Sendikal ihanete karşı taban inisiyatifini güçlendirelim!..

İSDEMİR direnişinin başarısı için...

Haydar Yıldız

Uluslararası sermayenin ve yerli işbirlikçilerinin işçi sınıfı ile emekçilere karşı çok kapsamlı saldırılar yönelttiği bir süreçteyiz. Böyle bir süreçte işçi sınıfının küçük çaptaki parçalı ve dağınık eylemleri gözönünde bulundurulduğunda, İSDEMİR işçisinin kadro hakkı ve dolayısıyla TİS'lerden yararlanmak amacı çerçevesinde ortaya koymuş olduğu ve bundan sonra koyacağı inisiyatif, sınıf mücadelesinin bugünkü geri koşullarında anlamlı bir örneği temsil etmektedir. Sınıfın diğer kesimlerine de örnek teşkil edecek bu tutum, sınıf birliği ve dayanışmasının örgütlenmesi açısından büyük önem taşımaktadır.

Bunun kendiliğinden açığa çıkan bir tepki olması, işten atılan işçilerin sendikal örgütlenmeden bağımsız örgütlülükler, somut olarak işyeri komiteleri oluşturması özellikle dikkate değerdir.

Taşeronlaşmanın yoğun olduğu her alana, özelde İskenderun bölgesine, genelde ise tüm işçi sınıfına rehberlik edebilecek bir deneyimdir söz konusu olan.

İSDEMİR işçisi, aynı zamanda, sermayenin basit bir uşağı haline gelmiş, işçilere ihanet etmeyi görev bilmiş sendikal ihanet çetesi olan Özçelik-İş'e, genelde ise sendikal ihanete karşı, öz örgütlülüğü olan komitelerini oluşturarak, anlamlı bir cevap vermiştir. Saldırlara karşı mücadele etme, direnme isteği ve diğer sınıf kardeşleriyle dayanışma eğilimi öne çıkmaktadır.

İSDEMİR işçisi daha işin başında iken, yine sermayenin saldırılarına maruz kalan diğer fabrikalardan işçilerin deneyimlerinden yararlanma ve onlardan destek alma yönünde girişimlerde bulunmuştur. Ancak İSDEMİR işçisi, sermayenin bu saldırısına karşı daha tok bir yanıt verebilmek için, sınıf dayanışması eksenindeki girişimlerini daha üst boyuta taşımak zorundadır. Bekle gör tavrı sınıfa bir

şey kazandıramaz. Çünkü sendikal ihanet çetesi ve işveren, direnişi karalamak ve işçilere verilen kamuoyu desteğini kırmak için büyük çaba harcamaktadır. İSDEMİR işçisini moral açıdan yıpratmak için elinden geleni fazlası ile yapmaktadır. Hatta sendika yönetimi işçilerin arasına ajan sokma gibi ihanetçi bir tutum sergilemektedir. Bundan dolayı İSDEMİR işçisi meşru-fiili mücadele hattı izlemeli ve birleşik-örgütlü mücadeleyi sürdürme kararlılığında olmalıdır. Komite sürekli toplanarak eylem takvimi oluşturmali ve yaşama geçirmelidir.

Direnin ilk başladığı günlerde İSDEMİR işçisi bildiri dağıtarak, işçileri ve kamuoyunu bilgilendirme ve destek isteme çabasına girmiştir. Bu tutum sürdürülmelidir. Sürekli olarak -özellikle Organize Sanayi Bölgesi olmak üzere- çeşitli fabrikalara bildiri dağıtılmalı ve fiili destek istenmelidir. Aynı zamanda atıldıkları fabrikanın önünde çadır kurarak çeşitli basın açıklamaları ve mitingler düzenlemeli, pratik eylemler

hayata geçirmelidir. İSDEMİR'de çalışan ve dava açan diğer 2500 işçi de sorunları sahiplenmeli ve işten atılanlarla birlikte fiili eylem içerisinde olmalıdır. İşten atılan İSDEMİR işçileri, İSDEMİR'de çalışan 2500 işçinin tamamını ve Organize Sanayi Bölgesi'nde özellikle taşeronlaştırma saldırısıyla yüzyüze kalan işçileri de yaptığı her eyleme katma yönünde çalışma yürütmelidir. Bölgedeki işçi ve emekçiler de bu konuda duyarlı davranmalı, İSDEMİR işçilerine eylemli destek vermelidir. Çünkü sermayenin saldırısı İSDEMİR işçileri şahsında tüm işçi sınıfına dönüktür. Dolayısıyla işçilerin bir sınıf olarak örgütlenmesi ve saldırılara karşı birleşik ve örgütlü bir tutum sergilemesi gerekmektedir. Sonuçta kazanan, İSDEMİR işçisi şahsında tüm işçi sınıfı olacaktır.

Ayrıca işçi sınıfının mevzisi olması gereken sendikalara da aynı tutumla bakmak gerekmektedir. İşçi sınıfının hak arama mücadelesinde önemli bir aracı olan sendikaları ihanetçi çetelere bırakmamak gerekir. Bunun için yaklaşan sendika seçimlerine komite olarak müdahale etmek gerekmektedir. Sermayenin uşağı haline gelmiş sendika yönetimini oradan defetmek için İSDEMİR işçisi öz örgütlülüğüne dayanarak bir tavır koymalıdır. Sendikal ihanete karşı kesintisiz bir teşhir faaliyeti yürütmeli, bu hain takımın oynadığı oyunlar ve sermayeyle yaptığı işbirliği teşhir edilmelidir. Yaklaşan sendika seçimlerinde mevcut sorunlardan kaynaklı ortaya konulan mücadele iç içe işlenmelidir. Sendikal ihanet şebekesini al aşağı etmenin biricik ve en temel koşulu budur. İSDEMİR işçisi böyle bir mücadele çizgisi ve kararlılığı ile hareket etmelidir.

Unutulmamalıdır ki işçi sınıfının ona takılan kölelik zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi yoktur...

İSDEMİR işçileri kararlı...

50 İSDEMİR işçisi, 14 Haziran Cuma günü, Dörtöyl Eğitim-Sen'de bir toplantı yaptı. Toplantıda İşçi Komitesi yapılacak eylemler konusunda işçilerden görüş aldı. Ardından komite bu görüşleri değerlendirmek ve karar almak üzere ayrıca toplandı.

Toplantı sonucunda bir işçi temsilcisi basına hiçbir açıklama yapmayacaklarını, zira sendika ajanlarının elde ettikleri kimi bilgileri kullanarak haklarında karakola şikayette bulunduklarını açıkladı. Haklarını kazanmak için mücadele edeceklerini, bu çerçevede eylem ve etkinlikler düşündüklerini ifade etti.

SY Kızıl Bayrak/Antakya

İsdemir işçileri adına açıklama...

“Sarı sendikanın propagandalarına, yalanlarına inanmayalım!”

Yıllardır emeğiyle değerler üreten bizler bu emeği sendikal faaliyetle bütünleştirerek, onu çeşitli alanlarda hak ve mücadele sloganlarıyla, mücadelesiyle, emeğin ve alınterinin temsilcisi olarak tanıyoruz. Ve biliyoruz ki aktif sendikacılık anlayışı her alanda, her zeminde hak verilmez alınır mantığıyla hareket etmektedir.

Bizlerin, biz İSDEMİR işçilerinin öğrendiği sendikal tanım, “Özçelik-İş'e özgü tanım olarak”, işçinin hayatını karartan kazanılmış haklarından vazgeçirmek uğruna işverenle beraber hareket edip, onun sözcüsü rolünde işçiler üzerinde her türlü baskı ve tehdit unsurlarını öne sürüp haksızca, vahşice, gözü dönmüş bir tavırla hareket etmektedir...

Esas olan sendikal tanım ise: Bireylerin hak ve çıkarlarını korumakla beraber, bu değerleri daha bir üst seviyeye çıkartmak için her alanda mücadele eden bir örgüttür.

Gün geçmiyor ki, işveren ve onun yardımcısı rolündeki Özçelik-İş, ev ev, belde belde dolaşarak esnafıyla, belediye ve parti başkanlarıyla, muhtarlarla görüşerek, kudurmuşçasına işçileri kazanılmış haklarından vazgeçirmek için her türlü entrikayı, yalanı ortaya koymasın.

İnsanların beyninde oluşan soru şu olmalıdır: Acaba bu insanların üzerine neden bu kadar baskı

kurulmaktadır?

İşverenin ve Özçelik-İş Sendikası'nın buradaki çıkarı nedir?

Sanki genel seçim varmışçasına, milletvekili adaylarının oy toplama telaşı gibi bir çaba sarfedilmektedir.

Bütün mesele bir imzanın altında yatmaktadır. Ne kadar değerli insanlarmışız, ne kadar değerli imzamız varmış.

“İŞTE O İMZA”, işçinin hayatını, geleceğini karartacak olan imza...

Buradan bütün işçilere, halkımıza sesleniyoruz.

Sakın işverenin ve onun yandaşı, sözcüsü olan sarı sendikanın propagandalarına, yalanlarına inanmayalım, “YA İMZA ATARSINIZ, HAYATINIZI KARARTIRSINIZ; ya da bu kan emicilerin tehditlerine boyun eğmeyip onurunuzu korur, geleceğinizi karartmazsınız.”

Onurumuzla, haklılığımızla, kendi özgücümüze güvenerek, işverenin ve kendilerine sendikacıym diyen bu insanların oyunlarını boşa çıkaralım.

Aydınlık ve güzel yarınlar sizlerin olsun...

***İsdemir işçileri adına
Recep Şavk***

Adana'da su zamları protesto edildi...

“Faturalı soyguna son!”

Adana'da ulaşım zamlarının ardından Büyükşehir Belediye Başkanı Aytaç Durak suyu da kademeli olarak zamlandırdı. Yapılan zamlara karşı TMMOB İnşaat Mühendisleri Odası Başkanı Sadi Sürenkök bir basın açıklaması yaptı. Ardından 200 abone zamların kaldırılması için İMO'dan ASKİ'ye yürüdü ve zamların kaldırılması için dilekçe verdi.

Daha sonra 14 Haziran'da İnönü Parkı'nda “Faturalı soyguna son!” başlıklı bir bildiri okundu. Bildiri şehir merkezinde dağıtıldı. Bir gün sonra 15 Haziran'da ise Uğur Mumcu Meydanı'nda bir basın açıklaması yapılarak su zamları protesto edildi. TMMOB, DİSK, KESK, ATO, TEB 4. Bölge Adana Eczacılar Odası, ÇETKO, ÖDP, EMEP, İP, CHP, SHP, İHD, EKB bileşenlerinin imzasının olduğu açıklamada; son zamanlarda Büyükşehir Belediyesi'nin “Çatalan'dan ucuz ve temiz su getireceğiz” masallarıyla aboneleri kandırdığı vurgulandı, suya yapılan zamlarla abonelerin soyulmaya devam edileceği söylendi.

Eylemde “Zamlara hayır!”, “Susma sustukça yeni zamlar gelecek!”, “ASKİ elini cebimizden çek!”, “Hırsız Durak yakamızı bırak!”, “Durak istifa!” sloganları atıldı. Eyleme katılan kurum temsilcileri su zamları geri alınana kadar tepkilerinin devam edeceğini dile getirdiler.

S.Y. Kızıl Bayrak/Adana

Yerel eylemler ve politik müdahale

Sınıf hareketinde parçalı hareketlilik tablosu

Sömürü ve yıkım saldırıları giderek yaygınlaşıyor, doğurduğu sonuçlar ise gün geçtikçe ağırlaşıyor. Grev hakkına dönük yasaklama saldırısının ardından şimdi de İş Yasası'nda sermayenin çıkarları doğrultusunda bir takım değişiklikler yapılması gündemde. Bu değişikliklerle kazanılmış bir takım hakların işçi sınıfının elinden alınması hedefleniyor.

İşçi ve emekçiler ise çok değişik kollardan yürütülen bu saldırı politikalarına karşı genel planda bir bekleyiş ve suskunluk içerisinde. Güçlü saldırı dalgasını göğüsleme yeteneğine sahip örgütlenmelerden yoksunluk ve varolduğu kadarıyla sendikal yapıların sermaye işbirlikçisi bürokratların denetiminde olması, sınıf hareketindeki muhtemel bir gelişmenin en önemli engeli durumunda.

Ama buna rağmen sermayenin saldırılarına karşı suskunluğun özellikle son haftalarda yer yer yırtıldığına, işçi ve emekçilerin tepkilerini ortaya koymak için bir takım eylemler gerçekleştirdiklerine tanık oluyoruz.

Bunlardan ilk akla gelenleri kabaca sıralayalım: Birçok belediyede TİS görüşmeleri uyuşmazlıkla sonuçlandı. Bu nedenle bir grev süreci işliyor. İstanbul'da ve bir dizi başka kentte belediye işçileri hem TİS süreci nedeniyle hem de birikmiş alacaklar türünden bazı taleplerle bir eylemlilik içerisinde. Basın açıklamaları ve yürüyüşler gerçekleştiriyorlar. Bunlardan en önemlisi 5 Haziran'da İstanbul'da yapılan bir günlük iş bırakma ve yürüyüş oldu.

İzmir TEKEL Sigara Fabrikası'nın kapatılması gündemde. TEKEL işçileri buna karşı neredeyse süreklilik kazanmış bir eylemlilik içerisinde. Şu anda fabrikayı terketmeme eylemi sürüyor. İskenderun Demir Çelik'te işveren ve sendika bürokratlarının işbirliği sonucu işten atılan taşeron işçileri yeni bir örgütlenme süreci içerisinde.

Yonca Teknik Tersanesi'nde tüm engelleme çabalarına rağmen grev ve direniş sürüyor. İzmit Köseköy'deki Phillips Ampul Fabrikası'nın 3 Haziran'da kapatılacağı açıklandı. İşçiler bunun üzerine direnişe geçtiler. İşverenin sendikanın ek tazminat talebini kabul etmesi üzerine eyleme ara verildi.

Bunlara benzer bir dizi eylem daha sayılabilir. Ama gerekmiyor. Önemli olan bugün ülkenin birçok yerinde, birçok fabrika ve işletmede işçi ve emekçilerin saldırılara (ve bu arada yer yer sendikal ihanete) karşı kendi işyerleriyle sınırlı ölçülerde de olsa bir eylem pratiği sergiliyor olmalarıdır.

Hareketlenmenin gösterdikleri

Şu ana kadar gerçekleştirilen eylemlerin ortaya koyduğu bir takım sonuçları elbette tartışma konusu yapmak gerekiyor. Fakat şimdilik sınıfın saldırılara karşı tepkisinin niçin parçalı bir eylemlilik şeklinde geliştiği sorusunun cevabını netleştirmeliyiz.

Bu soruya verilecek yanıt iki maddeden oluşmaktadır. Birincisi, kendilerine duyulan tüm güvensizliğe rağmen sendikal ihanet çetelerinin sınıf hareketinin önünü tıkama konusunda küçümsenemeyecek bir başarı elde etmiş olmalarıdır. Sınıf hareketinin genel planda yükselmesi ancak bu barikatın aşılması ölçüsünde olanaklıdır ve şu an için bunun imkanları yaratılamamıştır.

İkincisi ise, sınıfın ve emekçi kitlelerin saldırılara ve yer yer de sergilenen bu ihanete karşı bir mücadele arayışı içinde oldukları gerçeğidir. Bu durumun da gösterdiği gibi, sendika bürokratları sınıf üzerindeki denetimlerini büyük ölçüde örgütsel araçları ellerinde tutuyor olmalarına borçludurlar. İşçi sınıfını ideolojik ve politik olarak da sermayenin yedeğine takma, kitlelerin bilincini sermayenin çıkar ve politikaları doğrultusunda biçimlendirme konusunda ise aynı ölçüde başarılı değillerdir. Mevcut saldırı, sömürü ve yıkım tablosu içinde zaten bu pek kolay bir iş de değildir. Sınıf kitleleri arasında, özellikle de saldırının doğrudan hedefi durumuna gelen sektör ve fabrikaların işçileri içinde saldırılara mücadeleyle yanıt verilmesi gerektiği doğrultusunda bir eğilim söz konusudur.

İşte yerel ve parçalı eylemler, bu zorunluluklar ve mücadele dinamiklerinin kesiştiği noktada gündeme gelmektedir. Toplu tensikata uğrayan, çalıştığı fabrika kapatılan ya da saldırıların doğrudan sonuçlarını benzer biçimlerde yaşayan işçi ve emekçiler, çoğu zaman elde edilecek sonuçtan bağımsız olarak çareyi harekete geçmekte görmektedirler.

Parçalı hareketin sunduğu politik müdahale olanakları

Saldırı ve ihanet cenderesi içinde sıkışmış sınıf hareketi açısından bugünkü sorunların aşılması, sınıf hareketinin devrimci temellerde yeniden inşa edilmesine bağlıdır. Bu ise sınıf hareketine her imkandan yararlanarak devrimci politik müdahalede bulunmayı temel bir sorumluluk olarak önümüze koymaktadır. Sınıf hareketine dönük devrimci politik müdahale için önümüze çıkan olanaklardan biri ise sözünü ettiğimiz yerel ve parçalı eylem, direniş süreçleridir.

Son zamanlarda kitlesel merkezi eylemlilikler yapılmıyor. Tabanda oluşan büyük güvensizliğin farkında olan sendika bürokratları bundan özellikle kaçınıyorlar. Merkezi eylemlerin denetimlerinden

çıkabileceği endişesini taşıyorlar.

Gerçekten de geçmiş yıllarda bu tür kitlesel merkezi eylemlilikler sınıfa politik müdahale ve sendika bürokratlarının teşhiri için kimi olanaklar sağlıyordu. Bu olanak bugün için büyük ölçüde ortadan kalkmış durumdadır. Çünkü dediğimiz gibi sendika bürokratları böylesi eylemleri artık pek tercih etmiyorlar. Bu noktada yerel eylemleri düzeni ve bürokratları teşhir için kullanmak özel bir önem taşıyor.

Fakat yerelde yaşanan bir hareketlenmeye dönük müdahalede düzenin ve sendikal ihanetin kaba teşhiriyle yetinmek mümkün değildir. Çünkü eyleme yol açan neden son derece somut olarak karşımızda durmaktadır. Ya fabrika kapanmıştır, ya işçiler atılmıştır vb. O nedenle yerelliklerdeki gelişmelere dönük müdahalemiz mutlaka bir somut politika üzerine oturmalıdır. Eylemlilik içerisindeki işçi ve emekçilere önereceğimiz bir politikamız olmadan, politik-pratik bir kazanım elde etmemiz son derece güç, hatta imkansızdır.

Kısaca değinmek gerekirse, önereceğimiz bu politikalar, elbette ki eylemdeki işçilerin beklenti ve ihtiyaçlarını karşılama kaygısı taşımalı, fakat asıl olarak onların politikleşmesine, bilinç düzeylerinin yükselmesine hizmet etmelidir.

Şu da var ki, başarılı ya da başarısız her yerel eylemlilik sınıf hareketinin hanesine yazılmış bir deneyimdir. O nedenle halihazırda yaşanan ya da geride kalmış bir yerel hareketliliğin mümkün olan tüm bilgisine ulaşmak, bunları tartışıp politik sonuçlar çıkartmak ve komünist basın üzerinden bunları paylaşmak büyük önem taşımaktadır.

Elbette ki bir yerel eylem üzerinden ortaya konulacak müdahalenin yaratacağı etkinin sınırları aşağı yukarı bellidir. Bu bakımdan daha genel bir müdahalenin gücüyle kıyaslanması doğru değildir. Fakat eğer eylemlerin söz konusu olduğu her yerellikte gereken inisiyatif gösterilebilir, benzer politikalarla bir müdahale ortaya konulabilirse, bu tek tek yerellikleri aşan siyasal sonuçlar olacaktır.

Filistin halkına karşı gerici ittifak...

Bush, Şaron ve gerici Arap rejimleri işbirliği içinde

Filistin halkının iradesini kırmayı amaçlayan gerici ittifak son günlerde çalışmalarını hızlandırmış bulunuyor. Başını Amerikan emperyalizmi ve İsrail siyonizminin çektiği, bölgedeki gerici Arap rejimlerini yedekleyen bu kirli ittifak, Filistin halkını dışlayan “çözümler” dayatmaya başladı. Bush’tan Şaron’a, CIA şefinden Hüsnü Mübarek’e, Ürdün Kralı Abdullah’tan Suudi Arabistan şeyhlerine kadar Filistin halkının tüm baş düşmanları, Filistin sorununa “çözüm” bulmak için yoğun bir görüşme trafiği içinde bulunuyorlar.

İsrail siyonizmi tarafından açıkça dile getirilen “Arafat’sız çözüm” belli çekinceler yaratmakla birlikte gerici ittifak tarafından da kabul görmeye başladı. Bush’un iktidara gelişinden sonraki görüşme trafiği de bu eğilimin yeni olmadığını gösteriyor. Bu süre içinde kasap Şaron Washington’u altı kez ziyaret etti. Ürdün Kralı Abdullah ise üç kez. Mısır Devlet Başkanı Hüsnü Mübarek de üç ay içerisinde Bush’la iki kez görüştü. ABD’li yetkililerin Ortadoğu’ya yaptıkları ziyaretlerin sıklığı da daha az değil. Bu görüşmelerin tümü Arafat olmadan gerçekleştirildi. Arafat’la görüşen CIA şefi Tenet ve ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell ise, ABD-İsrail dayatmalarını zorla kabul ettirmek için baskı yaptılar.

Arafat’ın izlediği uzlaşmacı politika Bush-Şaron nezdinde miadını doldurmuş görünüyor. Oysa Arafat belli kırıntılar karşılığında Filistin direnişini yıllarca bir bekleyiş içinde tutabildi. Bu da emperyalist-siyonist güçlerin zaman kazanmasına imkan tanıdı. Buna rağmen Arafat, beklediği kırıntılara ulaşmak bir yana, kullanma süresi geçmiş eşya gibi bir kenara atılmakla karşı karşıya bulunuyor. Böylece Arafat, uzlaşma adına izlediği politikanın kurbanı olmuş, sahip olduğu kitle desteğini de önemli oranda yitirmiş durumda.

Filistin Özerk Yönetimi İsrail saldırıları karşısında dağılma noktasına geldi. Filistin topraklarının işgal edilmesine, katliam ve yıkımlara karşı işbirlikçi Arap rejimleri sessiz kaldılar. Arap halklarının gösterdiği duyarlılık ise, gerici rejimlerin politikalarında bir değişikliği zorlayacak düzeye ulaşamadı. Filistin halkına ihanet etmekte birbiriyle yarışan ABD uşağı bu yönetimler, şimdi utanmadan bu halk adına konuşma cüretinde bulunuyorlar. Arafat’ın bu gericilerden, özellikle Hüsnü Mübarek’ten bir süreden beri medet umma gaffetinde bulunduğu biliniyor. Filistin Özerk Yönetimi’nin yaşadığı zayıflık da bu hainlerin rahat konuşmalarına meydan veriyor. Ancak asıl neden Filistin halkının halen devrimci bir önderlikten yoksun olmasında yatıyor.

İşte gerici Arap rejimleri bu önderlik boşluğundan yararlanmaya çalışıyorlar. Siyonizme yapacakları hizmet karşılığında efendileri ABD’den yeni krediler almanın hesabını yapıyorlar. Eğer amaçlarına ulaşabilirlerse, tüm Ortadoğu halklarına örnek olan Filistin halkının direnişinden kurtulacaklarını sanıyorlar. Washington’u kabe edinmeleri bundandır. Zira hiçbirinin kendi halkları nezdinde meşruiyeti kalmamıştır. Emekçilerin en temel demokratik haklarının şiddetle ezildiği koşullar sayesinde ayakta kalabilmekteler.

Filistin halkına karşı gerici blok oluşturan ABD-İsrail ve işbirlikçi Arap rejimlerinin çıkarları Filistin halkının direnişinin ezilmesi noktasında çakışmaktadır. Amerikan emperyalizminin Ortadoğu’da tam hakimiyet kurma planları, İsrail

siyonizminin Filistin’i Araplar’dan arındırma hedefi ile gerici Arap rejimlerinin, direniş yolunu seçmiş, kendilerini tehdit edebilecek Arap halkları gerçekliğinden duydukları korku... Bu kesişme noktaları böylesine gerici bir ittifakın oluşmasına zemin hazırlamıştır.

Bush-Şaron ikilisinin harcadıkları çaba kolayca anlaşılır. Her ikisi de en saldırgan, en katliamcı devletlerin üst düzey temsilcileridir. Filistin direnişi esas olarak onların planlarına engel olmaktadır. Şaşırtıcı gibi görünen, Arap ülkelerindeki yönetimlerin ihanet batağına saplanmakta gösterdikleri ısrardır. Ancak onların da kendilerine göre sınıfsal nedenleri vardır. Arap burjuvazisinin onursuz temsilcileri olan işbirlikçi yöneticilerin kaygılarının başında Filistin sorunu ve direnişi gelmektedir. Sorunun devam etmesi ülke içi politik çıkmazlarını arttırmaktadır. Direniş bütün bölge halklarına örnek olmaktadır. Bu koşullarda çürümüş düzenlerini ayakta tutabilmek için, Filistin halkını dün olduğu gibi bugün de sırtından hançerlemeye hazırlar.

İki emperyalist odak arasındaki rekabetin bir sonucu olarak Avrupa emperyalizmi Ortadoğu’ya yönelik olarak Amerikan emperyalizminden farklı bir tutum izliyor. Buna karşın Filistin halkının direnişinden rahatsızlık duyuyor. Filistin’de işgale karşı direnen siyasal hareketleri “terörist örgütler listesi”ne alması bunun bir göstergesidir. FHKC (Filistin Halk Kurtuluş Cephesi), El Aksa Şehitleri Tugayı (Arafat’ın lideri olduğu El Fetih’e bağlı silahlı örgüt) ve FDHKC (Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesi), AB’nin aldığı yeni bir kararla “terör örgütleri” listesine eklendi. Hamas, İslami Cihat gibi örgütler daha önce listeye alınmıştı.

AB ülkeleri, Batı Şeria’daki kentlerin işgal edilmesine, Cenin katliamına göstermelik de olsa tepki göstermişlerdi. Ancak dünyanın gözleri önünde gerçekleşen yıkım ve katliamlara karşı hiçbir şey yapmadılar. “İnsan hakları” ikiye yüzölçümü Filistin konusundaki tutumlarıyla yeniden sergilendi. Arafat’la görüşebilmek için yaptıkları girişim Şaron engelini takıldı. AB Dönem Başkanı Solana, Şaron engelini aşma iradesi gösteremedi. AB herşeye rağmen Arafat’ın kimi zaman diplomatik konularda destek

bulabildiği bir alandı. Attığı yeni adımla AB, Filistin sorunu karşısında Bush-Şaron çizgisiyle buluşmuş oldu. Bu da Arafat’ın manevra alanını neredeyse ortadan kaldırdı.

Bu gelişmeler üzerine Arafat konuşmalarında daha sert bir üslup kullanmaya başladı. Ancak bunu Amerikan emperyalizminden umudunu kestikten dolayı değil, bir kenara atılacağını fark ettiği için yapıyor. Bush-Şaron ve işbirlikçi Arap rejimlerinin kendisini saf dışı bırakma konusunda kararlı olduklarının farkında. Daha bir hafta önce CIA şefinin direktiflerini alan kendisi değilmiş gibi, “Filistin halkı kimseden direktif almayacaktır” türü açıklamalar yapmaya başladı. Eğer bu açıklamalar anti-emperyalist bir bilincin ürünü olsaydı, ileri bir adım olarak değerlendirilebilirdi. Ancak Arafat’ın temsil ettiği burjuva reformist çizginin anti-emperyalist olma yeteneğinin kalmadığı defalarca kanıtlanmıştır. Bundan dolayı bu tür açıklamalar bir değer taşıyor.

Arafat’ın tasfiyesi bireysel olmanın ötesindedir. Bu tasfiye Arafat çizgisinin tasfiyesi amacını da taşımaktadır. Arafat çizgisi tüm uzlaşmacılığın karşın, arkasına Arap gericilerini alan Bush-Şaron ikilisi tarafından artık muhatap kabul edilmiyor. Muhatap kabul edecekleri kişi veya çevrelerin tamamen işbirlikçi olmaları isteniyor. Gerici ittifakla işbirliği yapacak bazı Filistinliler bulunsa bile (ki buna aday olan bazı isimler var), dayatılacak “çözüm” hiçbir şekilde Filistin halkının iradesini yansıtmayacaktır. Ve Filistin halkı kendisini yok sayan bütün çözümleri çöpe atacak iradeye sahip olduğunu göstermiştir.

Arafat dayatmalarının gereklerini yerine getirmeye çalıştığı halde tasfiye edilmek isteniyor. Bu durumda gerici ittifak tarafından dayatılacak kirli barışın sınırlarını tahmin etmek zor değil. Filistin devletinin kurulmasında olmazsa olmaz diye kabul edilen; başkentin Kudüs olması, İsrail’in 1967’de ve sonrasında işgal ettiği topraklardan çekilmesi ve milyonlarca mültecinin Filistin’e dönebilmeleridir. Siyonistler, Bush ve gerici Arap rejimleri, şu günlerde bu temel talepleri bir kenara bırakan bir “çözüm” için uğraşıyorlar ve hedefe ulaşmanın önündeki temel engel Arafat’mış gibi yansıtıyorlar.

Gerçekte hesaplarını zora sokan Arafat değil, Filistin halkının direnişidir. Bütün vahşi katliamların, işgallerin, yıkımların altında yatan asıl neden bu direnişidir. Bundan dolayı gerici ittifak, direnen odakları tasfiye edebilmek için her türlü kirli yönteme başvuruyor. Bunu fiilen yapan siyonist ordu bütün emperyalistlerden destek görüyor. Bu gelişmeler, her devrimci direnişin bütün emperyalist-kapitalist dünyanın düşmanca saldırılarına maruz kalacağını da somut bir göstergesidir.

Bush-Şaron tarafından dayatılacak ve işbirlikçi Arap rejimleri tarafından desteklenecek planlar Filistin halkının direnişine çarpıp kırılmaya mahkumdur. Filistin halkını katletmeye devam eden ABD ve İsrail kendi “çözüm”lerini zorla kabul ettirmeye çalışacaklardır. Ancak hiçbir demagoji bu planlara meşruiyet kazandırma şansına sahip değildir. Yıllardır Filistin halkına ihanet eden Arap liderler de Filistin halkı adına konuşma hakkını hiçbir zaman elde edemeyeceklerdir. Dahası Arap halkları emperyalist-siyonist çetelerle yaptıkları bu suç ortaklığının hesabını er-geç soracaklardır.

Filistin'e Nazi kampları...

İsrail, pek çok Filistin kentini dikenli ve elektrikli telle çevirmeye başladı. Bu son işgal hareketinin başından beri tutuklanan Filistinliler'e uygulanan muamele ve kapatıldıkları kamplar zaten öfke ve tepki yaratmaktaydı. Şimdi bir de sözde özgür Filistinliler'in yaşam mekanlarının tel örgülerle çevrilmesi, Filistin halkının tümünden köleleştirilmesi hedeflerini ortaya çıkarmış bulunuyor.

Tel örgüler ve tutsak Filistinliler'e gösterilen muamele, Filistin'de yürütülen soykırımı engellemek için hiçbir niyet ortaya koymayan emperyalist Dünyanın medyasında bile Nazi kampı suçlamalarının yeri alınmasına yol açmış durumda. Ancak bunun da tüm önceki kınama ve suçlamalar gibi lafta kalacağı, İsrail'e verilen desteğin ise eylemli olacağı çoktan kanıtlanmış bulunuyor. Son olarak AB dışişleri bakanlarının aldığı bir kararla FHKC'nin de içinde bulunduğu bir grup Filistinli örgüt terör listesine alındı. Beyrut'ta yapılan Arap parlamenterler toplantısında, Avrupalı emperyalistlerin bu kararına tepkisini dile getiren Filistin Halk Kurtuluş Cephesi yöneticilerinden El Tahir, Filistinliler'e karşı en iğrenç suçları işleyen İsrail'i kınamak yerine desteklemeyi tercih eden AB'nin İsrail yanlısı olduğunu bir kez daha kanıtladığını söyledi.

İsrail'in resmen inşasına başladığı ve 120 km. olacağı öngörülen tecrit duvarı Batı Şeria'yı İsrail'den ayıracak. Yönetimin Filistinli militanların sızmasını önleme gerekçesi ise İsrail'de bile yeterli kabul görmedi. Aşırı sağ duvara nihai sınır kabul edileceği gerekçesiyle karşı çıkıyor. Sol ise, 1967 sınırlarına geri çekilmeden ve Yahudi yerleşim merkezleri boşaltılmadan güvenliği sağlamanın mümkün olamayacağını, tersine, duvarın çözüm umudunu engelleyerek intihar saldırılarını artırabileceğini savunuyor.

Duvarın inşa planını gerçekleştiren İşçi Parti'li Savunma Bakanı Binyamin Ben Eliezer, her ne kadar duvarın tek amacının İsrail vatandaşlarının hayatını korumak olduğunu iddia etse de, bu girişimin de saldırıların bir parçası olduğu açık. Nitekim, bu uygulamayı El Aksa Tugayı yöneticilerinden Velid Sbeyh'in öldürülmesini takiben gelişen yeni intihar saldırıları, onu da İsrail'in yeni işgal saldırıları takip etmiş bulunuyor. Üstelik İsrail bu kez işgalin kalıcı olduğunu resmen ilan etmiş durumda. Bunu da "intihar saldırıları sürdüğü sürece" diye gerekçelendiriyor. Ayrıca, hedefin Filistin'de yönetim değişikliği sağlamak olduğu da açıklanmış durumda. Bu son işgal hareketinin ilk hedefleri Batı Şeria'nın Tulkarim, Nablus, Kalkilya ve Cenin kentleri oldu. Mart ayındaki katliam saldırısından sonra Cenin kampına da giren İsrail askeri, işgal ettiği kentlerde sokağa çıkma yasağı ilan ederek ev ev arama ve tutuklamalara girişti. Tutuklama furyası sadece Filistin kentlerinde değil, İsrail'de de başlatıldı ve bir gün içinde 1200 Filistinli gözaltına alındı.

İsrail'in öne sürdüğü gerekçelerin ne hukukla ne doğrulukla ilgisi var.

Bölgenin çırılçıplak gerçeği, İsrail saldırıları karşısında Filistin halkının nefsi müdafasıdır. Elbette tecrit edilmiş, devletsiz, ordusuz, silahsız bırakılmış bu halk, eline ne geçerse kendini onunla savunacaktır. İsrail tanklarına karşı sapan ve taşlarla, bombalarına karşı bedenleriyle... İsrail'in ve emperyalist dünyanın terör edebiyatına verilecek en güzel yanıt, Filistin halkının yanında olmak ve savunma silahlarını güçlendirmektir. Filistin direnişiyile dayanışma, anti-emperyalist mücadelenin en güncel ve yakıcı görevlerinden biridir.

Sharon'un tehlikeli kartviziti

Gideon Spiro

İsrail'de demokratik altyapı derin bir krizin içinde bulunmaktadır. McCarty benzeri bir atmosfer sürekli genişlemekte, sol liberal gazeteciler işten çıkarılmaktadır. İşgale karşı gelen ve "refusniks"i (İşgal altındaki yerlerde görev yapmayı reddeden askerler) destekleyen sanatçılara çalışma yasağı konuyor. İsrail'e gelen Avrupalılar ve Amerikalılar ırkçılık politikalarına ve işgal altındaki

İşgal altındaki bölgelerdeki halkı baskı altında tutan İsrail ordusu, devlet terörünün bir belgesidir. Bu terör 3 milyon insanı askeri kuşatma altında tutmakta ve binlercesini ise açlık sınırına getirmekte.

Dünya İsrail'deki demokratik normların eridiğini anlamak istemiyor ama İsrail ordusunun işgal altındaki bölgelerde yaptığı kanlı eylemlerin resimlerini idrak edebilmekte. Tabii ki İsrail hükümetine, özellikle Sharon'a karşı sert eleştirilerini dile getirebilmektedir.

Anti-semitizmin kirli ve yanıltıcı dili İsrail eleştirisinden ayrılmalıdır. İsrailli ve uluslararası insan hakları temsilcileri Sharon'un politikalarına katılmayanları tarafsız kalmakla tehdit eden bu tuzağa düşmemelidirler. (...)

Soruna benim yanıtlım dört ana kısımdan oluşmaktadır. Birincisi: İsrail'in eleştirilere karşı dokunulmazlığı yoktur. İkincisi: İsrail eleştirisi anti-semitizmle özdeşleştirilemez. Üçüncüsü: Irkçılık ve insan hakları ihlalleri İsrail'de de vardır. Dördüncüsü: Yahudilerin İkinci Dünya Savaşı sırasındaki katledilmelerini gerekçe gösterip, İsrail'in şimdiki politikalarına göz yumulamaz. (...)

İsrail politikasının savunucularına sormak gerekir: Uluslararası anlaşmalara ve Birleşmiş Milletler kriterlerine göre savaş suçu sayılan İsrail'in işgal altındaki

bölgelerindeki yerleşim politikalarını savunuyorlar mı? Haider ya da Le Pen gibi insanları Almanya'da iktidarda görmek isterler mi? Eğer değilse, Haider ve Le Pen benzeri üyeleri olan İsrail hükümetini neden destekliyorlar?

İşgal altındaki bölgelerdeki halkı baskı altında tutan İsrail ordusu, devlet terörünün bir belgesidir. Bu terör 3 milyon insanı askeri kuşatma altında tutmakta ve binlercesini ise açlık sınırına getirmekte. Bu terör hamile kadınların zamanında hastaneye ulaşmasını engelleyip, yeni doğan bebeklerin ölümüne neden olmakta. Bu terör diyaliz hastalarının tedavisini engelleyip onların ölümlerine neden olmakta. Bütün bunlar Sharon-hükümetinin uygulamalarının sonucudur. Ve bütün bunlar, caddelerimize ölüm eken Filistin terörüyle ilintilidir. Dinci-ulusal Yahudi gericilik Filistinli karşıtını beslemekte.

Birilerinin İsrail işgal güçlerini İkinci Dünya Savaşı sırasındaki Alman ordusuyla kıyaslaması hiç de sürpriz değildir. Polonya'daki Alman işgaliyle Norveç'teki Alman işgalinin aynı olmadığının hatırlanması gerekir. Askeri işgaller farklı yerlerde farklı yüzlere sahiptir. Tabii ki Batı Şeria ve Gazze, 35 yıllık İsrail işgalinde Nazi toplama kamplarını yaşamadılar ama onlar Norveç ve Danimarka'daki işgallere nazaran çok daha kötü koşullara sahiptirler. Sadece haksızlığın kurbanı olan insanların çılgınlıklarının ve eleştirilerinin ölçütleri her zaman utangaç bir analiz olmayabilir.

İsrail'e karşı etkin bir eleştiri Filistin işgalinin sona ermesini sağlayabilir. Bunda Almanya önemli bir rol oynayabilir: Askeri malzeme yerine bir parça insan hakları ihraç edebilir. En azından Almanlar'ın kendi geçmişinden ötürü.

(Almanya'da yayınlanan "Neues Deutschland" adlı günlük gazetesinin 25/26 Mayıs 2002 tarihli sayısından kısaltılarak çevrilmiştir...)

Gideon Spiro (66) Berlin'de doğdu ve 1939 yılında Filistin'e göç etti. İsrail ordusunda paraşütçü olarak 1956, 1967 ve 1973 savaşlarına katıldı. İsrail'in 1982 yılında Lübnan'ı işgalini protesto ederek ordudan ayrıldı. Arkadaşlarıyla beraber "Yesh Gvul" (Bir sınırı var) adlı örgütü kurdu. Kudüs'te yaşıyor.

Futbol şovenizmine karşı mücadele devrim mücadelesinin bir parçasıdır

Milli takımın dünya kupasında önce yarı finale ardından da çeyrek finale kalması, büyük sıkıntı içindeki siyasi iktidarın eline bulunmaz bir fırsat verdi. Başbakan'ın hastalığı, AB tartışmaları derken ortaya çıkan siyasal belirsizlik yüzünden başı iyice ağrımaya başlayan iktidar çevreleri, kupa başarıları sayesinde kitleleri kısa bir süre için de olsa oyalama imkanı yakaladılar. Kutlamalar adeta yarı resmi bir hale geldi. Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez misali, her türlü taşkınlığa göz yumulmaya başlandı.

Maç saatlerinde devlet dairelerinde bile işlerin durduğu, parti liderlerinin maçı nerede ve nasıl izlediği, kutlamaların il il görüntüleri ana haber bültenlerinin neredeyse tek konusu haline getirildi. Çok yakın geçmişte Türk bayrağının usulsüz kullanımı gerekçesiyle davalar açıldığı unutuldu; başta tişört olmak üzere Türk bayraklı giysi ve çeşitli aksesuarların üretimi, satışı ve kullanımı teşvik edilir oldu.

Kitlelerin (daha özelde yoksul kitlelerin) bu şekilde oyalandığı aynı süreçte, petrol ve onun üzerinden temel tüketim mallarına zam üstüne zam yapılıyor, tazminat hakkını ve iş güvenliğini tümüyle ortadan kaldıran yeni bir iş yasası el çabukluğuyla meclisten geçiriliyor, TİS görüşmeleri sendikaların başındaki hainlerin de iğvasıyla hızla ve büyük hak kayıplarıyla sonuçlandırılıyor. Bu kez futbol havasıyla şişirilen “ulusal birlik” balonu, her zaman olduğu gibi yine işçinin ve emekçinin başında patlatılıyor.

Asıl olan yönetime sağladığı yararlar olmakla birlikte, sistemin futboldan sağladığı yarar elbette bununla sınırlı değil. Ayyuka çıkan reklam kampanyalarının da gösterdiği gibi, futbol, egemen sınıfın parasal çıkarlarına da hizmet ediyor. Tekstil sektörü bu sayede yaz modasını değiştirdi, kırmızı-beyazın hakim olduğu giysilerle satış rekorlarına ulaştı. Resmi iletişim sponsoru olarak Turckcell'den Filli boyaya, DYO'dan Shell'e, Garanti Bankası'na Toshiba'ya kadar önüne gelen firmalar hazırlattıkları reklamlarla futbol şovenizminden yararlanmaya çalıştılar, çalışıyorlar. Hiç ilgisi yokmuş gibi görünenler menfaate koşarken, medya geri kalacak değil elbette. Televizyonlar, gazeteler futbol haberleri, yorumları vb. ile bir yandan sisteme şovenizmi körükleme hizmeti sunarken, diğer yandan kendi satışlarını, dolayısıyla kârlarını artırmaya bakıyorlar. Artık gazetelerin sadece spor sayfaları ve yazarları değil, siyaset sayfaları da kupayla ilgili haber yorumlara yer vermeye başladı. Televizyonlar zaten haber saatlerini nerdeyse futbolla açıp futbolla kapatır oldular.

Fakat başta da söylediğimiz gibi, bu geçici bir durum. Yani kitleleri ancak belirli bir süre oyalayabilir, sistemin kimi sorunlarını çözmeye değil, olsa olsa ertelemeye yarar. Onuncu Yıl Marşı'nın daha uzunca bir süre ağız feryatlarını bastırmaya yetmeyeceği ise şimdiden belli oluyor. Sermaye çevrelerinin kırmızı beyazlı ilan ve reklamları TİS sürecindeki işçileri “milli birlik” yolunda aç kalmaya ikna etmeye yetmiyor örneğin. Diğer yandan, kitleleri oyalamakta belirli bir başarı sağlasa da, şovenizm propagandasıyla para piyasalarını oyalamak da mümkün görünmüyor. Dolar yükselmeyi sürdürüyor, IMF ve TÜSİAD'ın uyarıları giderek daha da sertleşmeye başlıyor. Siyasal belirsizlik sürdüğü takdirde yeni bir krizin kaçınılmazlığı telaşı yaygınlaşıyor.

Fakat işin bu yanı sistem açısından en zor olan kısmı değil. Yapısal bir sorunu olarak krizler, sistemin

sürekli uğraştığı ve sonuna kadar da uğraşmaya devam edeceği bir durum. Kitleleri bir yolla oyalamayı, krizlerin yükünü işçi sınıfı ve emekçilere yıkmayı başardıkları sürece idare etmeye de devam edecekler. Milli takımın başarıları veya bir yönetim aracı haline getirilen futbol onları esas olarak bu yönüyle ilgilendiriyor. Pek çok Latin Amerika ülkesinin futbol geçmişi bu açıdan iyi birer örnek teşkil ediyor. Brezilya, Arjantin gibi ülkelerin futbol takımları, oyuncularını yıllarca başarının sembolü oldular. Onların başarıları ülkelerindeki iktidarların da ayakta kalmasında destek işlevi gördü. Ne var ki, futbol bu ülkelerde hala başarılı ve hala önde gelen spor olmasına rağmen, artık kitleleri oyalamada eski etkisini sürdürdüğünü söylemek çok mümkün görünmüyor. Özellikle Arjantin'de son birkaç yıl,

Arjantin işçi sınıfı ve emekçi kitlelerinin artık eskisi gibi yönetilmeyi kabul etmediğinin ve etmeyeceğinin işaretleriyle dolu. Yani bu ülkede iktidar sahiplerinin, sırtlarını dayadıkları ABD'ye rağmen işleri hayli zor ve giderek daha da zorlaşıyor.

Latin Amerika'daki örnekleri futbol şovenizminin iktidarlara sağladığı yararlarla birlikte bunun ilelebet kullanımının mümkün olmadığını da gösteriyor. Ancak bu kendiliğinden gelişmeye/değişmeye bırakılabilir bir durum da değil. Şovenizmin her türlüşüne karşı olduğu gibi futbol şovenizmine karşı da mücadele gerekiyor. Sınıf devrimcileri her konuda olduğu gibi futbol konusunda da işçi ve emekçileri kendi sınıfsal çıkarları konusunda uyarmaya, bilinçlendirmeye ve örgütlemeye hız vermek zorundalar.

Arsızlık örneği bir tasarı...

Hak ihlali devletten, tazmini halktan...

Terör burjuvazinin kendine hem kalkan hem de saldırı aracı olarak kullandığı bir kavram olarak oldukça iş görüyor. Bu özelliği 11 Eylül sonrası daha da arttı. Bunda elbette Amerikan emperyalizminin çok özel bir payı var. “Terör” emperyalizmin ve işbirlikçi uşaklarının temel demagojik argümanı durumunda. Amerikan emperyalizmi yerleşmek istediği ülkelere terör demagojisi çerçevesinde saldırıyor ya da saldırmaya hazırlanıyor. AB yeni terör listeleri hazırlıyor. Her muhalif devleti teröristlikle suçluyor.

Bu arada yaratılan ortam demokratik hakları kısıtlayan faşizan yasaların çıkmasına bir vesile olarak kullanılıyor. İçinde “terör” kelimesinin geçtiği yasalar revaçta.

Tabiidir ki “terör” lügatı oldukça gelişkin olan sermaye devleti de bu değirmene kendince su taşıyor. Son dönemde çıkan ve çıkmak üzere bekleyen çeşitli “terör” orijinli yasa ve tasarılar mevcut. Bunların bir yenisini *Radikal* gazetesinin haberinden öğreniyoruz. “*Terör ve terörizmle mücadelede doğan zararların karşılanması hakkında kanun tasarısı*”nın 20 maddeden oluştuğu ifade ediliyor, fakat henüz tam metni yayınlanmadı.

Haberde ayrıntılı olarak anlatılan tasarıya “terörle mücadele”de yeni bir araç olarak bakmak olanaklı. Devlet, kendi yasalarınca yasakladığı faaliyetlerine yasal finansman sağlamak istiyor. Artık örtülü ödenekler yeterli gelmiyor olsa gerek, yasal fonlar devreye sokuluyor.

Tasarıya göre, büyük bölümü doğrudan halkın cebinden çıkacak bir fon kurulacak, bu fonun adı “Terör zararlarını karşılama fonu” olacak. Bu fondan yararlanacak olanlara gelmeden önce zararları belirleyecek komisyonlara bakalım. “Zarar Tespit Komisyonu” adı verilen bu komisyonlar, İçişleri Bakanlığı'nın belirleyeceği bir vali yardımcısının başkanlığında, emniyet, jandarma, il teşkilatları ve meslek kuruluşlarından birer temsilciden oluşacak. Bileşimi bu olan bir komisyon kimlerin zararını tespit ve tazmin

edecektir? Herhalde işkence ettikleri insanların değil! Ya da faili meçhule gidenlerin yakınlarını veya cezaevinde kolu kepçeyle koparılan Veli Saçılık'ın...

Kaldı ki devlet terörü sonucunda ortaya çıkan onulmaz yaralar için büyük bedellerle ödense bile (ki ödenmez), söz konusu tasarının burjuva hukuk kuralları ve mantıksal açıdan durumu düzelmez. Siz işkenceyi yasalarınızda sözde yasaklayıp muhalif kesimleri işkencelerden geçireceksiniz. Sonra da işkence yaptıklarınızın zararlarını tazmin etmek için yine onları vergiye bağlayacaksınız. Üstelik de bunu AB ve demokratikleşme yaygaraları arasında yapacaksınız. Bu, burjuva devletin çürümüşlüğü'nün bir başka göstergesidir.

Bu tasarının altında yatan temel sebeplerden biri olarak, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne giden davaların azaltılması gösteriliyor. Çünkü AİHM'e yapılan 5 binden fazla bireysel başvurudan 1539'unun işkenceyle ilgili olduğu söyleniyor. Hani şu “münferit” işkence iddiaları! 1539 münferit işkence vakası! Bunlar muhtemelen kanıtlanma olasılığı en yüksek olanlar. Yine bu başvuru haklarını aramada en ısrarcı ve direngen davranabilenler. Yani bu 1539 münferit, buzdağının görünebilen kısmı.

Söz konusu fonun göstermelik bazı icraatlar dışında, gerçek işlevinin hak arama önünde yeni bir set olması kuvvetle muhtemeldir. AİHM başvurularını azaltmaktan kasıt bu olsa gerek. AİHM'deki mahkumiyetleri dolayısıyla devletin milyonlarca dolar ödediği ve daha fazlasını ödemesinin beklendiği söyleniyor. Bu tasarı AİHM'deki muhtemel faturaların azaltılması ve halka ödettirilmesi girişimidir.

Diğer taraftan kurulacak fonun “terörle mücadele” ettiği söylenenler için tabir yerindeyse yeni bir “aralık” işlevi göreceği muhtemel bir başka sonuçtur. Bunun izlerini tasarı fazlasıyla barındırıyor. Nitekim tasarıda oluşturulacak komisyonlara fondan harcırah ödeneceği belirtiliyor.

K. Ferhat

Futbol asla sadece futbol değildir!

Futbolun asla sadece futbol olmadığı sürmekte olan dünya kupası organizasyonlarında bir kez daha görüldü. Futbol bugün kapitalizm için büyük ve hayli kârlı bir pazar, aynı zamanda bir kitle uyuşturma silahıdır.

Büyük bir pazardır. Çünkü bir kez daha dünya kupası vesilesiyle, “Milli onurumuz!”, “Büyük sevincimiz!”, “Kupa heyecanımız!” vb. şamataları ile ulaşım, iletişim, Tekel, gıda ve tekstil başta olmak üzere birçok sektördeki firma kampanyalar düzenleyip, özel ürünler çıkararak milyonlarca dolar kâr elde etmiştir. Dünyanın en büyük CD şirketinin yönetim kurulu başkanlarının maçları izlemek için Kore’ye gitmeleri boşuna değildir.

Futbolun kapitalizm için nasıl büyük bir pazar olduğunu ‘98’de Fransa’da düzenlenen dünya kupası verileri ortaya koymaktadır:

- 32 gün boyunca 5760 saat televizyon yayını ile toplam 37 milyar kişi kupa maçlarını ekranlardan izlemiştir.
- 2.5 milyon biletin tamamı kupa karşılaşmaları başlamadan önce tükenmiştir.
- Fransa’da toplam 610 otelde 600 bin rezervasyon yapılmıştır.
- Organizasyon için sadece reklam harcaması 35 milyar dolar, yani 9 katrilyon 30 trilyon liradır.
- Toplam 12 firma 40’ar milyon dolar ödeyerek sponsor olmuştur.
- Sadece Sony firması 350 trilyon satış hedefi ile sponsorlukta yer almıştır.

Klüplerin, futbol federasyonu başkanlığı ve yönetimlerin Haluk Ulusoy gibi burjuvalardan oluşması boşuna değildir. Futbol klüpleri reklam, promosyon, futbolcu transferleri ile milyarlarca doların döndüğü birer şirket durumundadır. Dahası, geçenlerde kamuoyuna yansıdığı gibi, Ali Fevzi Bir vb. çetecelerin cirit attığı, kirli ilişkilerin yaşandığı, kara paranın aklandığı bir alan olduğu da bilinmektedir.

Futbol kapitalizm için büyük bir pazar olmanın yanı sıra etkili bir kitle uyuşturma silahıdır.

Portekiz diktatörü Salazar uzun diktatörlük sürecini 3 F’e (fiesta, fado ve futbol) borçludur. Bugün de Salazarlar’ın yolu izlenmekte, işçi ve emekçilerin düzene karşı biriken öfkeleri deşarj edilmektedir. Günlerce medya ile gündem tutularak, işyerlerinde, okullarda, sokakta, insanların kendi ekonomik, sosyal, siyasal sorunları ve talepleri yerine futbolu tartışmaları sağlanmaktadır. Ama tarih gösterdi ki, Salazar bu yolla ancak ömrünü biraz daha uzatabilmiş, ‘74’teki devrim ile tarihin çöplüğündeki yerini almıştır. Sermaye devletinin sonu da farklı olmayacaktır.

Senegal’in eski sömürgesi olduğu Fransa’ya yenmesi Senegalli yoksul emekçi halkın hiçbir sorununu çözmediği gibi, bugün bizim attığımız hiçbir gol de yaşadığımız sefaleti ortadan kaldırmamaktadır. Tersine, her büyük maçın ardından yaratılan ortam fırsat bilinip IMF saldırı paketleri uygulanmakta, birçok ürüne zam yapılarak asıl gol emekçilere atılmaktadır. Brezilya maçı sonrasında elektriğe, peşinden tüpgaz ve otogaza iki kez yapılan zam bunun son örneğidir.

Medya görevini eksiksiz yerine getiriyor

“Sorunlarımızı bu maç ile bir günlüğüne unutalım” vb. sözleri televizyonlardan sıkça duyuyoruz. Böylece sorunlarımızın kaynağının farkına varıp kendi başlarına sorun olmamamızı istiyorlar. Özelleştirmeler sonucu fabrikaları kapanarak işleri, büyük bedeller

ödeyerek kazandıkları hakları ellerinden alınan işçi ve emekçileri, YÖK yasa tasarısı ile üniversite kapıları yüzlerine kapanan öğrencileri, hergün İsrail toprakların yağdığı Filistin halkının acılarını gündeme taşımak yerine, futbolu, televoleleri, BBG’leri vb. gündeme taşıyarak, kitleleri gerçeklerden uzaklaştırmak istiyorlar. Dünya kupası için hazırlanan şarkıda “biz deliyiz...” diye bir söz var. Bizi deli olarak görüyor ve aşağılıyorlar. Gerçekten de, insanın kendi sorunlarını, taleplerini haykırması varken bir maça böylesine kilitlenmesi pek akıl işi değil. Ama bunu başarıyorlar.

Bu nedenlerden dolayı, hakları için sokağa çıkanların üzerine coplarla saldırırken, gözüne alıp, işkence yapıp, F tipi hücrelere koyarken; her maç sonrası satırılarla birbirine saldırıp oluşturdukları konvoylar ile trafiği alt-üst edenlere, sıkılan silahlar ile insanların yaralanmasına hatta ölümüne sebep olanlara karşı hiçbir önlem almıyor, fazlasıyla hoşgörülü davranıyorlar.

Sokaklarda top peşinde, hatta top alamadığından

“Analar ve çocuklar ölmesin!” kampanyası...

Kapitalist düzende ana-çocuk sağlığı gerçeği

Son günlerde medyaya da yansıyan bir kampanya var. “Analar ve çocuklar ölmesin!” Peki ama nasıl?

Ana ve çocuk sağlığı konusu, sağlık hizmeti olanakları ve bu olanakların doğru bir eğitimle uygulanması sorunudur. Kapitalizmde; sağlık ve eğitim gibi en temel insani ihtiyaçlar parayla alınır satılır haldedir. En doğal ve zaruri ihtiyaçların parası olanın hizmetinde olduğu bir sistemde yaşıyoruz. Ana-çocuk sağlığı da bu nedenle parası ve olanakları olmayan ezilen sınıflar için bir lükstür. Ezilen sınıftan çocuklar doğduklarında sağlıklı gelişim hakkından yoksundur. Anneler içinse doğum gibi doğal biyolojik bir olay bile riskli hale gelmektedir.

Ana-çocuk sağlığını; gebelik, doğum ve sonrası bakım açısından değerlendirmek gerekir. Ezilen sınıftan annelerin bebekleri için yapabilecekleri geniş sağlık kontrolleri, beslenme vb. olanakları yoktur. Sağlıklı bir doğumun iyi bir sağlık kurumunda maliyeti en az 700-800 milyondur. Sonrası bakım maliyeti ise tahmin edilebilir pahalılıktadır.

Sağlıktaki özelleştirmeler, sigortasız çalışmanın yaygınlığı vb. bir dizi politika ile ezilen sınıflar gitgide daha da sağlıksızlaştırılmaktadır. Bu koşullarda yürütülen “Analar ve çocuklar ölmesin!” kampanyası tam bir ikiyüzlülüğün ifadesidir.

Rakamsal veriler oldukça irkiltici sonuçları ortaya koymaktadır. Gebelik, doğum ve sonrasındaki ölümlerin üçte ikisi önlenabilir nedenlerden dolayıdır. Bebek ölümleri oranı ülkemizde %37’dir. Her üç çocuktan biri yetersiz beslenmeden kaynaklı gelişim bozukluğu göstermektedir. Anne ölümleri ise kanama, toksemi vb. tedavisi mümkün nedenlerle olmaktadır.

Kadınların karşı karşıya kaldıkları erken doğum, ölü doğum, düşük gibi durumların nedenlerine baktığımızda, ev işlerinin yoruculuğu ve yoğunluğu önde gelir. Kapitalizmde ev kadınlarının “doğal rolü”nün olası sonuçlarıdır bunlar. Durum işçi kadınlar için daha da vahimdir. Hem ev hem de işteki sorunlar anne adayları kadınlar

teneke kutuların peşinde koşan küçük çocukların dahi tek isteği futbolcu olabilmek. Çünkü ya topçu ya da popçu olarak hayatlarını kurtaracakları, böylece sınıf atlayabilecekleri hayalleriyle sersemletiliyorlar. Bugün Türkiye’yi bu “büyük görev”de büyük devletlerin güçlü takımları karşısında temsil eden “abileri” gibi, onlar da kendileriyle gurur duyulmasını istiyorlar. Oysa “abiler”inin tüm çabası, ilk maçı kaybetmenin ardından artırılan binlerce dolarlık ikramiyeyi kazanabilmek.

Artık üzerimizde oynanan bu kirli oyuna bir son vermeliyiz. Birbirimize karşı takımları tuttuğumuz için bizi birbirimize düşman etmelerine, üstelik açıkça “deli” yerine koymalarına izin vermeyelim. Asıl düşmanımız bizi sömüren ve sefalet iten sermaye devletine karşı haklarımız için, geceleri aç yatılmayan gündüzleri sömürülmeyen bir yaşam için mücadele edelim.

B. Ekim

için tehdit oluşturmaktadır.

Kadın işçilerin işçi sağlığı, işçi güvenliği ile ilgili daha özel talepleri olmalıdır. Kadın işçilerin karşılaştıkları sorunları özetlersek; toksit (zehirli) gazların, maddelerin kullanıldığı işkollarında kadın işçilerin biyolojik doğası gereği daha çok etkilendiği bilinmektedir. Gebelik döneminde bu daha da artar. En kötüsü ise bu zehirli maddelerin anneden bebeğe geçmesidir.

Düşük olayının ise çalışan kadınlarda daha çok görüldüğüne dair birçok araştırma vardır. Bir araştırmaya göre, çalışan kadınlarda düşük oranı %13.2, ev kadınlarında %5.8’dir. Başka bir araştırma da benzer sonuca işaret etmektedir. Düşük olayı çalışan kadında %10.9, ev kadında %8.5’dir.

Doğumun kadın açısından sağlıklı olması için fiziksel, ruhsal vb. açılardan ihtiyaçlarının karşılandığı bir hazırlık süreci vardır. Ancak çalışan kadının bu olanağı bulması çok zordur; bu nedenle bünyelerini hazırlayamaz, kolay doğum yapamazlar.

Ayrıca çalışma şekli de bebeğin erken doğmasına neden olmaktadır. Sürekli ayakta çalışan kadınlarda erken doğum daha sık görülmektedir. Çalışan kadınlarda ölü doğum olayı %25 iken çalışmayanlar kadınlar da %11’dir.

Anne ve çocuk sağlığına ilişkin dünya genelindeki rakamsal veriler ise şöyledir. Dünyada üç milyara yakın çocuk var ve her 5 çocuktan biri açlık sınırının altında yaşıyor. Hergün dünyada 30 bin çocuk önlenabilir hastalıktan dolayı ölüyor. Her yıl dünyada 600 bin kadın (%99’u geri kalmış ülkelerde) gebelik, doğum ya da loğusalık döneminde yaşamını yitiriyor. Her yıl yaklaşık 20 milyon kadın doğurganlıkla ilgili nedenlerle hasta ya da sakat kalıyor.

Bu kadınların ve çocukların tek suçu, emperyalist-kapitalist sistemin azgın sömürsünün egemen olduğu bir dünyada yaşıyor olmalarıdır! Tek çözüm yolu, bu sistemi yıkıp yerine sağlığın kâr alanı değil de amaç olduğu sosyalist düzenin kurulmasıdır.

R. Deniz

Esnek üretim saldırısı, iş yasası ön tasarısı ile nihayet somut

Tarihsel kazanımlar birleşik militan gücüyle ko

“İş güvencesi” tartışmasından “esnek üretim” saldırısı çıktı

TİSK patronlarının 2002’yi “esneklik yılı” ilan etmelerinin nedeni nihayet anlaşıldı. Bugüne kadar kendi yasalarını çiğneyerek fiilen uyguladıkları bir dizi esnek üretim kuralı artık yasa haline getirilmeye ve böylece genelleştirilmeye çalışılıyor. Sermaye ve hükümet memurlarından oluşan “Bilim Kurulu”, aylar süren çalışma sonucunda iş yasasında baştan sona değişiklik öngören bir taslak hazırladı.

Uzun bir süreden beri sözde “iş güvencesi” yasa tasarısı tartışılmaktaydı. “İş güvencesi” denilerek bir aldatmacadan öteye, kapsamlı bir saldırının hazırlıkları yapıldığı belliydi. Bilindiği gibi mezarda emeklilik ‘99 yazında yasalaştırıldı. Ardından ise işsizlik sigortası aldatmacası çıkarıldı. Kamu emekçilerine yönelik sahte sendika yasası meclisten geçirildi. Peşpeşe gelen bu büyük saldırılara karşı işçi sınıfı ve emekçi kitlelerden geriletici bir yanıt gelmedi. ‘99 bahar-yaz hareketliliğinin 17 Ağustos depremi ve sendika bürokrasisi sayesinde kesilmesinden bu yana durum böyle.

Sermaye iktidarının böyle bir durumdan yararlanmamasını beklemek olacak iş değildi. Hele hele “iş güvencesi” adı altında ortaya atılan aldatıcı yemi işçi sınıfı lehine düzenlemeler olarak anlamak için ya liberal bir ahmak, ya da ihanet çizgisindeki bir sendika bürokrati olmak gerekirdi. Sermayenin sınıfa tarihi kapsamda ve çok yönlü bir neo-liberal saldırıda bulunduğu bir tarihi evrede, üstelik Türkiye’de IMF direktifiyle ağır bir sosyal yıkım programının uygulandığı bir sırada, sermaye uşağı hükümetten, sınıf lehine, değil gerçek kazanımlar göstermelik jestler beklemek bile olacak şey değildi.

Kapitalistler sinekten yağ çıkaracak denli “kâr, daha fazla kâr” hırsıyla hareket ederler. Onlar, özellikle de tekeli kesimleri, her durumdan kârla çıkmak için en azami çabayı harcarlar. Türkiye’de sonu gelmeyen krizler zinciri bunun çarpıcı örneklerini verir bize. Krizler bahane edilerek ezilen ve sömürülen kitlelere yıkım üzerine yıkım yaşatılırken, tekeli burjuvazi sermayesine sermaye, gücüne güç katmaktadır. İşçi sınıfını dizginlemeyi başarılabiliyorsa eğer, asalak kapitalistler sınıfı için kriz en büyük fırsat demektir. Türkiye’nin son on yılı bunun örnekleriyle doludur. Böyle bir sınıfın, kendi hakkını aramaktan aciz, sendika bürokrasisi barikatlarına takılı bir işçi sınıfını hazır yakalamışken boş durması, hele hele kendi payına fedakarlık yapması eşyanın tabiatına aykırıdır.

Nitekim boş durmadı sermaye. Aylar öncesinden kendisine hizmete yeminli bir bakanına “çağın gerisinde kalmış kanunları günün ihtiyaçlarına uygun olarak yenileyin” emrini vermişti. Çalışma Bakanı Yaşar Okuyan hummalı girişimlerine, “İş güvencesi yasa tasarısı”nda mutabakat sağlamak bahanesiyle profesörlerden bir kurul oluşturmakla başladı. “Bilim Kurulu” hükümet ile işçi ve işveren sendikalarının bir protokolüyle oluşturuldu. Protokole göre Kurul çalışmasını sonuçlandırıp, hazırlanan tasarı taraflarca

da onaylanmadan kamuoyuna açıklanmayacaktı. Nitekim öyle de oldu. Ve Okuyan vefakar davranıp taslağın girişine bu konudaki tutumlarından ötürü taraflara teşekkür etti.

Protokole göre ayrıca, “Bilim Kurulu”nun kararları taraflar için bağlayıcıydı. Kurul, 3’ü hükümeti, 3’ü işverenleri, 3’ü de işçileri temsilen 9 üyeden oluşuyordu. Neticede çalışıp çabaladı, ortaya iş yasası ön taslağını koydu. Sermayenin ihtiyaçlarını karşılayacak bir çalışma için peşinen görevlendirilmiş böyle bir kurulu “Bilim Kurulu” olarak isimlendirmek saldırının pervasızlığına uygun bir ironi olmalı herhalde.

Bu bir yana, kuruldaki üç üye üzerinden işçilerin de temsil edildiği bir başka bayağı yalandır. Hükümet zaten sermaye hükümetidir; kendi varlığı ile olduğu gibi bu tür kurullara atadığı temsilcileriyle de sermayenin tam hizmetindedir. Demek oluyor ki 6 üye peşinen kapitalistlerin temsilcisidir. İşçileri temsil ettikleri söylenen üç üye ise DISK, Türk-İş ve Hak-İş konfederasyonlarını temsil eden birer üyeden oluşmaktadır. Bu sendikaların başlarındaki ağaların ise işçi sınıfının çıkarlarıyla uzaktan yakından bir ilgisi yoktur. İşçi ve emekçilerdeki hareketsizliğin müsebbibi, kitleleri katlanılamaz bir cendere içinde sıkıştırıp duran çarkların temel dişlileri, öncelikle bu konfederasyonlarda vücut bulmuş sendika bürokrasisinin kendisidir. Bu satılmışlar takımı işçi sınıfını ne kadar temsil ediyorlarsa, onların atadığı temsilciler de o kadar temsil ediyor!

Böyle olunca, 9 üyeden oluşan “Bilim Kurulu” egemenlerin has uşağı sıfatını 9 bin kez hak etmiş olmaktadır. Zaten “İş güvencesi yasa taslağı” için biraraya gelip de “iş yasası ön tasarısı” diye ortaya atılmalarından da bellidir bu. 1475 sayılı İş Yasası oldukça güdüktü. “Bilim Kurulu” bunu baştan aşağı değiştirerek tümünden hiçleştiriyor. Basına yansıdığı kadarıyla öngörülen değişikliklerden bazıları şöyle:

Kıdem tazminatı kuşa çevriliyor

Kurul iki seçenekli bir düzenleme yapmış. İlk seçenek, bir kıdem tazminatı fonu oluşturulması, tazminatların bu fondan karşılanması... İşçilerden kesintiyle oluşturulan fonlar şimdiye kadar sermayeye ucuz finansman kaynağı olarak kullanıldı. Konut fonu ve tasarrufu teşvik fonu örneklerinde görüldüğü gibi. Bu seferki hesap da aynıdır. Fon seçeneği kabul edildiği durumda kıdem tazminatı hakkı ise emeklilik, malullük ve 15 yıl çalışmış olmak koşullarına bağlanmış olacak.

İkinci seçenek ise, fon önerisi kabul edilmediği durumda kıdem tazminatının işverence ödenmeye devam edilmesini, fakat bir yıl için 30 günlük olan

kıdem tazminatı tutarının 15 güne indirilmesini ön görüyor. Sahte ikileme dayalı hesap basittir; ya ölüm ya sıtma! Ölümle korkutup sıtmaya razı etme... Ölüm diyoruz, zira 15 yıl doldurulmadıkça kıdem tazminatı hak getire. Diğer yasa değişiklikleri ve Türkiye’nin verili koşulları düşünüldüğünde 15 yıl kayıtlı işçilik yapabilene aşk olsun. Sıtma diyoruz, zira ikinci seçenekte tazminat yarı yarıya düşürülüyor. Böylece sermaye çevrelerinin “iş güvencesine karşı kıdem tazminatından vazgeçin” tavizi verilmemiş oluyor. Denilmek isteniyor ki herşeyi unutun, kıdem tazminatını da!

Esnek üretim maddeleri

Taslak, literatüre “ödünç işçi” kavramını armağan ediyor. Yasalaşırsa eğer, bir patron işçisini başka bir patrona ödünç verebilecek. Buna göre bir işveren işlerinin yoğun olduğu dönemlerde, yeni işçi almak yerine işleri durgun olan başka bir işverenin işçilerini

Mevcut durumda, tarihsel kazanımları korumak sorumluluğu işçi sınıfının ve emekçilerin omuzlarındadır. Hiçbir temsilci, öncü/ilerici işçi, sınıftan yana olduğunu savunan hiçbir sendikacı, topu sendika bürokratlarına atarak sorumluluktan kurtulamaz. Bir kez daha belirtmek gerekir ki sendika bürokrasisi parçası olduğu kapitalist sınıfın çıkarlarına uygun hareket etmektedir. Tarihin aynası onların yaptıklarını tüm çıplaklığıyla gözler önüne sermektedir. Bundan sonra yapacaklarına da ışık tutmaktadır.

geçici olarak çalıştırabilecek.

Taslağın bir başka maddesinde yapılan düzenlemeye göre iş sözleşmeleri “belirli veya belirsiz süreli, tam süreli veya kısmi süreli, yahut deneme süreli ya da diğer türden” oluşturulabilecek. Yani sözleşmeler de esnekleştirilecek.

Belirli ve belirsiz sözleşmelerde “emsal işçi” baz alınacak. Emsal işçi, işyerinde aynı ya da benzeri işte belirsiz süreli iş sözleşmesiyle çalıştırılan işçiydi. İşyerinde böyle bir işçi yoksa, iş kolunda benzer şartlardaki başka bir işyerinde aynı ya da benzer işi yapan belirsiz süreli iş sözleşmesiyle çalıştırılan işçiye göre düzenleme yapılacak. Demek oluyor ki, sendikaların herhangi bir işyerinde toplu iş sözleşmesiyle daha iyi ücret belirlemesi, daha iyi sosyal haklar elde etmesi kalkacak. Yani mevcut durum gözönüne alınırsa, sendikalar fiilen anlamsızlaştırılacak.

Gene “işçinin normal haftalık çalışma süresinin tam süreli iş sözleşmesiyle çalışan emsal işçiye göre önemli ölçüde daha az belirlenmesi durumunda

astırıldı...

işçik militan mücadelenin korunabilir!..

sözleşme kısmi iş sözleşmesidir” denilerek, kapitalistlere işçiyi ihtiyaç duyduğu kadar çalıştırmanın yolu açılıyor.

“Telafl çalışması” hükmüyle fazla mesailer, normal mesai haline getiriliyor.

45 saatlik çalışma haftası kalıyor ama iş gününün 12 saate kadar çıkarılmasının yolu açılıyor. Yürürlükteki yasada iş günü en çok 8 saat, işçi en çok 3 saat de “fazla mesai” kapsamında çalıştırılabilir. Taslak, telafi çalışması ve yeni iş günü düzenlemesiyle, fazla mesai ücretlerini normal mesai ücreti ile eşitliyor. İş gününün kapitalistlerin keyfine göre uzatılması ise kapitalizmin ilk dönemlerindeki vahşetin dirilmesi anlamına geliyor.

“Kısa çalışma” başlığı altında yapılan düzenlemeyle kapitalistlere, “genel ekonomik kriz ve zorlayıcı sebeplerle haftalık çalışma sürelerini önemli ölçüde azaltmak veya faaliyeti tamamen veya kısmen geçici durdurma” hakkı tanınıyor. En az dört hafta çalıştırılmadıklarında işçilere işsizlik sigortasından “kısa çalışma ödeneği” verileceği hükme bağlanarak, kapitalistlere işçi çıkarmak konusunda pervasız davranma kapısı açılıyor.

“İş güvencesi” diye yutturulan zehir

Taslakta kapitalistlere iş akdinin feshinde geçerli bir neden gösterme zorunluluğu ve yargı denetimi getiriliyor. Ancak, nedensiz işten atıldığını mahkemede kanıtlayan işçinin işe iade zorunluluğu yok. Mahkeme işçinin lehine karar verirse, işçi 6 ila 12 aylık ücreti tutarında bir tazminata hak kazanıyor. Ne var ki bu hüküm on veya daha fazla işçi çalıştıran işyerlerindeki en az altı aylık kıdemi olan işçiler için geçerli. Ayrıca deniz ve hava taşıma işlerinde, tarımda, ev hizmetlerinde çalışan işçiler ve gazeteciler, yasa kapsamının dışında tutulmuş. Kısaca iş güvencesi diye yutturulan düzenleme daha baştan milyonlarca işçiyi kapsamıyor.

Keza düzenlemede işveren işçiyi atarken “yeterliliğinden veya davranışlarından ya da işletmenin, işyerinin veya işin gereklerinden kaynaklanan geçerli sebebe dayanmak zorundadır” denilerek, aslında kaşıyla verilen kepeyle alınıyor. Kapitalist işveren için söz edilen şeylerden kaynaklanan geçerli sebep bulmak güç olmasa gerek. Bu madde, 1475 sayılı İş Yasası’ndaki ünlü 17. maddenin esnek üretim çerçevesindeki yeni versiyonudur. Dolayısıyla sadece bir halisülasyon yaratmayı amaçlamaktadır.

Amaç, tarihsel kazanımların yok edilmesidir

Görüldüğü gibi, taslak yasalasırsa işçi sınıfının tüm tarihsel kazanımları bir kalemde silinecektir. Esnek üretimin yasalaştırılması, sömürde 19. yüzyıl vahşetini dirilterek ücretli köleliği pekiştirecektir. Yukarıda sıralanan değişiklikler de gösteriyor ki, esnek üretim kapitalistlere istediği gibi, istediği ölçüde pervasız davranma hakkı ve olanağı tanıyor.

Sendika bürokrasisinin tutumu

Sendika bürokrasisi bir kez daha sınıfsal konumuna uygun hareket ediyor. Sermaye uşağı olmaktan öteye bizzat bu sınıfın bir kesimi olmanın gereklerini yerine getiriyor.

Daha en baştan “Bilim Kurulu” oluşturulmasını onaylamış, kendisi de temsilciler göndermişti. Bu kurulun egemene uşaklık yapacağını bile bile kararlarına karşı çıkmayacağını da bir protokolle güvencelemişti. Daha beteriye, tasarının ve üzerine yapılan tartışmaların son ana kadar kamuoyundan gizlenmesidir. İşçi ve emekçi kitleler bir oldu bittiyle karşı karşıya bırakılmak isteniyor. Böylesi iğrenç bir tavrın sahiplerinin, sermayeye hizmette yeminli ve sınıfa saldırıda pervasız bir bakandan teşekkür almasını garipsememek gerek.

Şimdi de taslağı sınıfa olduğu gibi kabul ettirme uğraşı içindedir satılmış sendika ağaları. En sol, dolayısıyla sınıf yanlısı görüneni bile, “Konfederasyonumuz iş kanunundaki değişiklik taslağı hakkında mevcut taslağın örgüt içinde incelenmesi sonucu ortak bir görüş oluşturacaktır. Konfederasyonumuzun ortak görüşü ortaya çıkmadan taslak hakkındaki bireysel değerlendirmeler kamuoyuna aktarılmayacaktır” (DİSK Başkanlar Kurulu kararlarından) açıklamasını yapabilmektedir.

“Ortak görüş” zaten işçiler olmadan oluşturulmamış mı, hem de aylar öncesinden? Yaşar Okuyan’ın “Bilim Kurulu”nun çalışmaları ile ilgili olarak, “Protokole imzayı atmış olan kurumlar ve biz oybirliği ile alınan kararlara itiraz etmeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık. Bunun aksine bir davranış uygun olmaz” açıklaması, konfederasyonların taslak hakkındaki görüşlerinin ne olduğunu gösteriyor zaten. Sınıftan güçlü bir ses çıkmadığı takdirde, bürokratların taslağı olduğu gibi kabul ettiklerini “ortak görüş” olarak bildireceklerinden kimsenin kuşkusu olmasın.

DİSK’in kararından da anlaşılacağı gibi, sınıf tabanı ve kamuoyu tartışmanın dışında tutulmaya çalışılacak. Malum “ortak görüş” ise ara kademe sendika bürokratlarından kaynaklanabilecek pürüzler, gelebilecek itirazlar giderildikten hemen sonra açıklanacaktır. Tartışmaların sınıf kitlelerinden uzakta yürütülmeye çalışılması tamamen buna yöneliktir.

Sol tandanslı DİSK’in böyle davrandığı yerde, Türk-İş ve Hak-İş takımından demokratik davranış beklemek abesle iştigal olur haliyle.

Sorun da sorumluluk da işçi sınıfıdır

Mevcut durumda, tarihsel kazanımları korumak sorumluluğu işçi sınıfının ve emekçilerin omuzlarındadır. Hiçbir temsilci, öncü/ilerici işçi, sınıftan yana olduğunu savunan hiçbir sendikacı, topu sendika bürokratlarına atarak sorumluluktan kurtulamaz. Bir kez daha belirtmek gerekir ki sendika bürokrasisi parçası olduğu kapitalist sınıfın çıkarlarına uygun hareket etmektedir. Tarihin aynası onların yaptıklarını tüm çıplaklığıyla gözler önüne

sermektedir. Bundan sonra yapacaklarına da ışık tutmaktadır.

Dolayısıyla sorun da sorumluluk da işçi sınıfıdır. Sermayenin esnek üretimi yasalaştırmasının, kıdem tazminatının sağladığı kısmi iş güvencesini yok etmesinin, kısacası sınıfın tarihsel değerinde kazanımlarını bir çırpıda silmesinin vebali, en başta öncü/bilinçli işçilerin boynunda olacaktır. Bu vebali taşımak, sendika bürokrasisinin ihanetine nesnel olarak ortak olmak demektir.

Taban inisiyatifıyla birleşik-militan mücadele

Esnek üretim tarihsel bir saldırdır. Sınıfın önünde de tarihsel bir mücadele yürütmek görevi duruyor. Bunca kapsamlı bir saldırıya karşı savunmada kalan bir direnişle yetinilemez. Zira işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin verili bilinci ve örgütlülüğü koşullarında savunmada kalmak, alışlageldiği üzere taviz üzerine taviz verilmesi, eldekilerin birer birer yitirilmesi demektir. Madem yasa değişikliğini burjuvazi gündeme getirdi, işçi sınıfı bunu vesile edip kendi platformuyla ortaya çıkabilmelidir.

Hali hazırda geçerli olan 1475 sayılı iş kanunu, 2821 sayılı sendikalar kanunu, 2822 sayılı TİS, Grev ve Lokavt kanunu zaten 12 Eylül kanunlarıdır. Yeni düzenlemelerle bunlarda yeralan kırıntılara da el uzatılıyor. İşçi sınıfı tabanında hepsinin yeniden tartışmaya açılması, bilinçlenme yaratılması, taban inisiyatifinin gelişmesini sağlayacaktır. Taban örgütlülüklerini oluşturabilmenin son derece elverişli bir zemindir bu. İşçileri varolan, yutturulmaya çalışılan değil, hak olan, hakedilen üzerinden bir mücadeleye kanallı etmenin bir olanağıdır, sınıf bilinçli işçiler ve sınıf devrimcileri için.

Devlet aygıtından burjuvazinin sivil görünümü kurumlarına, medyasından sendika bürokrasisine, Yaşar Okuyan’dan Refik Baydur’a tüm karşı güçler topyekûn saldırdığına göre, karşılığını da topyekûn vermek gerekir. İşçi sınıfı tabanından geliştirilecek bir mücadele, diğer ezilen ve sömürülen kesimleri de etrafında toplayacak bir birleşik-militan mücadelenin ilk adımı olacaktır.

Kapitalistler şimdi sendika bürokrasisi aracılığıyla sınıfın nabzını ölçecekler. Keza tabandaki tartışmaların önünü kesmeye sıvanmış durumdalar. Zira biliyorlar ki, kitleler içinde yasalara dair kitlesel ve açık tartışmalar, işçi ve emekçilerin politik duyarlılığını da arttıracaktır. Öyleyse işe yapılmak istenenlere dair açık tartışmalar, kitle toplantıları, eylemler örgütlenilerek başlanabilir. Sağlanan bilinç açıklığı ve örgütlenme üzerinden giderek eylemliliğin öne çıktığı bir tarz, birleşik militan mücadelenin önünü açacaktır.

Son olarak bir kez daha vurgulayalım ki sorumluluk devrimci, öncü, bilinçli işçilerin ve bunlar içinde de öncelikle sendikalı olanlarındır. Sermayenin geriletebilmesi, tarihsel kazanımların korunarak geliştirilmesi, sınıftan yana tüm güçlerin seferber olmasıyla mümkündür.

Büyük direnişin yıldönümünde kitlesel işçi şöleni

15-16 Haziran şanlı işçi direnişinin yıldönümünde bir dizi ilerici sendika

tarafından bir şenlik düzenlendi. Şenliği daha da anlamlı kılan, uzunca süredir Tuzla'da devam eden Yonca Teknik greviyle dayanışma amacını taşıyor olmasıydı. Şölen-gecenin amacına uygun olarak salona "Geçmişten geleceğe yaşasın 15-16 Haziran direnişi/Tertip Komitesi", "Herkese iş, her işçiye işsizlik sigortası/DİSK Limter-İş", "Birlik, mücadele, zafer/Deri-İş", "Gelecek ellerinizdedir/Deri-İş" türünden pankartlar asılmıştı.

İşçi sınıfının mücadelesinde şehit olanlar adına yapılan saygı duruşunun ardından ilk konuşmayı Limter-İş Sendikası Genel Başkanı Kazım Bakış yaptı. Bakış, işçi sınıfı mücadelesinde çok önemli bir yeri olan 15-16 Haziran direnişinin anlamını ve günümüz için güncel sonuçlarını anlatan bir konuşma yaptı. Ardından söz alan DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi konuşmasında 15-16 Haziran direnişi ve DİSK'in misyonuna değindi. Kuşkusuz gecenin en canlı konuşmasını Yonca

Teknik direnişçisi bir işçi yaptı. Uzunca bir süreden beri mücadele ettiklerini ancak

tüm baskılara rağmen yılmayacaklarını söyledi. Geceye Vardiya müzik topluluğu, Alaattin Us ve ekibi, Metin Kahraman müzikleriyle katılırken Üsküdar Belediyesi ve Gültepe Halkevi'ne ait folklor ekipleri de oyunlarını sundular. Şair Rahime Henden 15-16 Haziran direnişini anlatan şiirleriyle geceye renk kattı. BEKSAV Sanat Atölyesi tarafından hazırlanan sinevizyon gösterimi ile 15-16 Haziran direnişi, Türkiye'de sınıf mücadelesi tarihi belli kesitleriyle anlatıldı. Gecede sık sık "Yaşasın tersane grevimiz!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Tuzla Deri işçisi yalnız değildir!" sloganları atıldı. Yaklaşık 1500 kişinin katıldığı gece, 15-16 Haziran direnişinin yıldönümünde gerçekleştirilen en kitlesel etkinlik olması açısından önem taşıyordu.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

DİSK MENSA Şubesi'nde 15-16 Haziran etkinliği...

"15-16 Haziran'dan öğrenmeli ve mücadeleyi yükseltmeliyiz!"

15-16 Haziran büyük işçi direnişinin yıldönümü nedeniyle DİSK'e bağlı MENSA Şubesi'nde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. 100'ü aşkın katılımın olduğu eylemde DİSK'e bağlı şube yöneticileri, BOSSA, MENSA ve belediye işçileri yer aldılar.

15-16 Haziran'ın anlamı ve güncel öneminden bahseden açıklamayı DİSK Bölge Başkanı Yusuf Yürekli okudu. Açıklamada şunlar söylendi: "32 yıl önce 15-16 Haziran'da işçiler dişe diş bir mücadeleyle sendikal örgütlülüğüne yöneltilen saldırıyı püskürterek yasayı geri çektiler. 15-16 Haziran direnişi bugün hala yol göstericiliğini ve önemini koruyor. (...) Bugün 15-16 Haziran direnişinden öğrenerek mücadeleyi yükseltmemiz gerekiyor. Türkiye uzun bir süredir krizle yaşamaktadır. Kriz tüm örgütlü kesimi olduğu gibi DİSK'i de etkilemektedir. İçinden geçtiğimiz süreçte DİSK'e yeni görev ve sorumluluklar düşmektedir."

Metnin okunması sırasında işçiler gür ve coşkulu bir şekilde "Ölesiye sendika ölesiye DİSK!", "Yaşasın DİSK yaşasın tekstil!", "Direne direne kazanacağız!", "Yaşasın işçilerin birliği!" sloganlarını attılar.

Metnin okunmasının ardından su zamlarını protesto etmek için yapılacak basın açıklamasına çağrıda bulunuldu. Eylemde Adana Öncü İşçi Platformu Girişimi 15-16 Haziran direnişiyle ilgili bir özel sayı dağıttı.

SY Kızıl Bayrak/Adana

İzmir'de 15-16 Haziran eylem ve etkinlikleri...

15-16 Haziran direnişinin 32. yıldönümü için ilk eylem 18 Haziran günü, DİSK Genel-İş Sendikası 3 No'lu Şube tarafından yapıldı. Gümrük'teki sendika binasında toplanan 70 kişi buradan Konak Sümerbank önüne doğru yürüyüşe geçti. Basın açıklamasını Genel-İş 3 No'lu Şube Başkanı okudu. Açıklamada "Ülkemizin IMF, Dünya Bankası ve AB gibi emperyalist örgütlere bağımlı duruma getirilmesine karşı durması, işçi sınıfının bundan tam 32 yıl önce yaratmış olduğu gibi, yeni şanlı 15-16 Haziranlar'la yanıt vermesiyle mümkün olacaktır ancak. İşçi sınıfımızın doğru bir önderlikle bu direnişleri yaratacağına inanıyoruz." denildi.

"Yaşasın 15-16 Haziran direnişimiz!"/Genel-İş 3 No'lu Şube ve Nakliyat-İş pankartlarının açıldığı eylemde, "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Direne direne kazanacağız!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Kahrolsun IMF, kahrolsun emperyalizm!" sloganları atıldı.

Saat 17:00'de Konak'ta da "Sosyalist Demokrasi İçin Parti Girişimi" tarafından bir basın açıklaması yapıldı. Yaklaşık 40 kişinin katıldığı eylemde, "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!", "Yaşasın 15-16 Haziran direnişimiz!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!" sloganları atıldı.

DİSK'in 15-16 Haziran gecesi

DİSK 15-16 Haziran direnişinin yıldönümünde, İzmir Fuar Açık Hava Tiyatrosu'nda, Suavi'nin katıldığı bir konser düzenledi. DİSK konsere katılımı artırmak için özel bir çaba harcamadı. 1500 kişinin katıldığı gecede, hem katılımın düşüklüğü hem de gecenin başında çıkan kargaşa rahatsız ediciydi. Girişte Genel-İş 3 No'lu Şube'den gelen kitlenin geceye katılımını engellemek isteyen DİSK görevlileri, ortamın gerilmesine neden oldular. Polisin de araya girmesiyle biten tartışma sonucu başlayan konserte ilk konuşmayı DİSK Genel-İş Bölge Temsilcisi yaptı. Faşist diktatörlük, cezaevleri, direnişçi tutsaklar, hücreler, burjuvazi, kavga, direniş vb. radikal söylemlerle dolu bir konuşma yapan Kani Beko, dinleyicileri oldukça şaşırttı. Ardından DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, 15-16 Haziran'dan başlayarak bugün yaşanan sorunlara değinen bir konuşma yaptı.

Geceye doğru dürüst işçi katılımının olmaması düşündürücüydü. Gecenin en olumlu yanı ise Suavi'nin yaptığı konuşma oldu.

Geceye iletilen birçok mesajın imzaları okunurken, *İzmir İşçi Bülteni* okurlarının gönderdiği mesajın tümü okundu. Gecede ayrıca *İzmir İşçi Bülteni*'nin son sayısının dağıtımı yapıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Birleşik Metal-İş'in 15-16 Haziran direnişi panali...

15-16 Haziran direnişi günümüze ışık tutmalı!

Birleşik Metal-İş, 15 Haziran Pazar günü, Genel Temsilciler Kurulu toplantısının ardından, temsilcilerin de katılımıyla Petrol-İş Genel Merkezi'nde, 15-16 Haziran işçi direnişi ile ilgili bir panel düzenledi. Panele o günleri bire bir yaşayan Şinasi Kaya, Mehmet Karaca, Atilla Özsever ve Süleyman İstin konuşmacı olarak katıldılar.

Şinasi Kaya (o dönem Maden-İş'te sendikacı), Türkiye'de '46'ya kadar uzanan yasaklar zincirinin ardından gelişen sendikal hareket hakkında bilgi vererek, DİSK'in oluşumunu ve 15-16 Haziran direnişini anlattı. Türkiye'de ilk defa işçilerin ekonomik talepler dışında kendi örgütlerine sahip çıkmak için eylem yaptığını belirterek, bu direnişin daha sonra faşizme ihtar ve DGM eylemlerine de yol gösterdiğini söyledi.

Mehmet Karaca (o dönem Madan-İş Otosan işyeri temsilcisi), o döneme ilişkin kısa bir Türkiye ve dünya değerlendirmesi yaptıktan sonra, DİSK'in kapatılması için meclisten geçen sendikalar yasasının ardından gelişen ve 16 Haziran sonrasında mahkemelere kadar uzanan olayları, yer yer anılarına da yer vererek anlattı.

Atilla Özsever (o dönem Kartal 2. Zırhlı Birlik'te teğmen), 15-16 Haziran'da yaşadıklarını kısaca anlattıktan sonra, işçi sınıfının niteliksel bir sıçrama yaşadığını ve öncü güç kapasitesi taşıdığını söyledi. Özsever ayrıca sınıfa yönelik güncel saldırılara ve sendikaların geri tutumuna değinerek, günümüzde sendikaların anti-kapitalist yapıya sahip olması, genç ve kadın işçilere yönelmesi, sendika içi demokrasinin özenle uygulanması gerektiğini söyledi.

Son olarak konuşan Süleyman İstin (o dönem Maden-İş Eğitim Müdürü) ise, kapitalist ve sosyalist sistemin genel yasalarına değindikten sonra, Türkiye'de toplum tarafından yasaların çizdiği sınırların meşruluk olarak kabul edildiğini ve 15-16 Haziran'da bunun aşıldığını dile getirdi. Ayrıca sistemin iletişim araçlarıyla toplumu kültürel olarak yozlaştırmaya, dar düşünen bireyler yaratmaya çalıştığını söyleyerek, sendikaların bu konuya özellikle eğilmesi gerektiğini vurguladı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Grevdeki Yonca Teknik işçileri 15-16 Haziran'ı andılar...**“Yaşasın 15-16 Haziran direnişimiz!”**

DİSK Başkanlar Kurulu'nda alınan karar gereği, 15-16 Haziran direnişinin 32. yıldönümü, grevde olan Yonca Teknik Tersanesi önünde kutlandı. 500'e yakın kişinin katıldığı yürüyüşün ardından basın açıklaması yapıldı.

Eylemde, DİSK ve Yonca Teknik işçilerinin yanı sıra, 15 Haziran günü Genel Temsilciler Toplantısı yapmakta olan Birleşik Metal-İş temsilcileri, Limter-İş, Basın-İş üyesi işçiler ile Halkevleri ve sosyalist basın okurları bir araya gelerek Tuzla Aydıntepe tren istasyonundan Yonca Teknik Tersanesi'ne doğru yürüyüşe geçtiler. Ayrıca İLPS (Türkiye seksiyonu), Tuzla Deri işçileri de İçmeler Köprüsü'nden Yonca Teknik işçileriyle dayanışmak amacıyla gelen kitleyle tersane önünde birleştiler.

Basın açıklamasını yapmak üzere Yonca Teknik Tersanesi'ne doğru harekete geçen kitle polisler tarafından durduruldu. Sendika yöneticileri ve polis arasında süren görüşmelerden sonuç alınamaması üzerine polisle kitle arasında kısa süreli bir arbede

yaşandı. Bu arbede sonucu yaralananlar oldu. Uzun süren tartışmaların ardından açıklamanın tersanenin önüne gidilmeden yapılması kararı alındı. Karara karşı çıkan bir kısım Birleşik Metal Temsilcisi

ile sendikacılar arasında tartışmalar yaşandı. Tartışma sırasında Birleşik Metal Başkanı, “Buraya sizi biz getirdik, söylenene uyun, örgüt disiplini bozmayın” diyerek geri bir tutum aldı. Bu tutum geri döndükten sonra bir temsilcinin kürsüden yaptığı konuşmayla eleştirildi.

Eylemde “Yaşasın 15-16 Haziran direnişimiz!”, “Emekçiye değil çetelere barikat!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Birlik, mücadele, zafer” ve “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!” sloganları atıldı.

15-16 Haziran direnişinde ve işçi sınıfı mücadelesinde şehit düşenler için saygı duruşunda bulunuldu. Ardından Limter-İş Başkanı Kazım Bakış, DİSK Genel Sekreteri Musa Çam ve Deri-İş Başkan vekili Musa Servi birer konuşma yaptılar. Konuşmaların ardından kitle sloganlarla dağıldı. Açıklama bitiminde kolluk güçlerinin tersane bölgesine aşırı güç yığdığı görüldü.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Sendikalardan Gökçesu işçilerine ziyaret...

DİSK'in 15-16 Haziran Direnişi'nin yıldönümü etkinlikleri çerçevesinde düzenlemiş olduğu Gökçesu direnişini ziyaret ve basın açıklaması, 16 Haziran Pazar günü gerçekleştirildi. Basın açıklamasına ve ziyarete Dev. Maden-Sen'in yanı sıra Genel-İş Ankara şubeleri, Zonguldak, Karabük, Mengen'den işçi ve emekçiler ile İstanbul'dan Limter-İş üyesi Yonca Tersanesi işçileri ve sendika temsilcileri katıldı.

Basın açıklamasında Gökçesu Direnişi'nde geline süreç ve sınıf mücadelesindeki yeri kısaca anlatıldı. Ardından sendika temsilcileri kısa birer konuşma yaptılar. Grevdeki Tuzla Yonca Tersanesi işçilerinden birinin yapmış olduğu konuşma kitle tarafından alkışlarla karşılandı.

200 civarında bir kitlenin katıldığı basın açıklamasına direnişçi işçilerin eşleri, çocukları ve yakınları da katıldılar. Kararlı tavırları ve kazanacaklarına dair inançları, direnişin hangi atmosferde sürdüğünü gösteriyordu. Direnişçi işçiler, bu tür ziyaretlerin seslerine ses kattığını ve güçlü bir moral kaynağı olduğunu belirttiler, kazanacaklarına olan inançlarının tam olduğunu dile getirdiler.

Jandarmanın yoğun önlemler aldığı ziyarette, ziyaretçilerin kimlikleri alana girişte toplandı ve etkinlik bitiminde geri dağıtıldı.

Basın açıklaması madenci türküsünün ve birlikte söylenen parçaların ardından, “Direne direne kazanacağız!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganlarıyla bitirildi.

**Kurtuluş yok tek başına,
ya hep beraber ya hiçbirimiz!**

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Eğitim-Sen Antakya Şubesi'nin “Yetkiyi kazandık” yemeği...**“Çözüm birleşik mücadelede!..”**

14 Haziran Cumartesi günü Eğitim-Sen Antakya Şubesi, kendi alanında en çok üyeye sahip olması ve yetkiyi alan sendika olması nedeniyle “Yetkiyi kazandık” yemeği düzenlendi.

Yemeğe eğitim emekçileri ile farklı işkollarından emekçiler katıldılar. Yemekte konuşma yapan Şube Başkanı Kasım Birtek şunları söyledi:

“12 yıllık hak alma mücadelesinde yeni bir evreye geldik. Sahte sendikalara karşı giriştiğimiz mücadelede başarılı olduk. Ve eğitim işkolunda yetkiyi aldık. Yetkiyi almamız güzel bir şey. Yalnız bunun tüm eğitim emekçilerine ağır sorumluluklar yüklediğini, her an eylem yapma hazırlığında olmamız gerektiğini unutmamalıyım. Bunun için hiçbir eğitim emekçisi tatile çıkamayacak, eylemlerimiz genel merkezin talimatı ile önce illerde, sonra bölgelerde, daha sonra da Ankara'da olacak.”

“Ne IMF politikaları, ne mezarda emeklilik, ne de yoksulluk sınırındaki yaşantı, ruhumuzu karartmadı. Aksine bu çirkin politikalar azmimizi daha da arttırdı. Ancak dünyada ve Türkiye'de gelişen olaylar bizleri de etkiliyor. Dünyadaki ırkçı-faşist dalga emek ve özgürlük taleplerinde ciddi bir engel oluşturuyor. Türkiye'de ise sefalet sınırlarında yaşıyoruz. Bu noktada Afrika'dan da gerilerde bulunmaktayız. Düşüncelerini açıklayanlara, emeğini savunanlara gaz bombalarıyla ve tutuklamalarla karşılık veriliyor. Cezaevi koşullarının iyileştirilmesini isteyenler F tipi

cezaevlerine konuluyorlar ve bunca insanın ölümüne seyirci kalınıyor.”

Konuşmasında, tüm bu saldırılara karşı etkili olunamamasını güçlerin birleştirilememesine bağladı ve çözümün birleşik mücadelede olduğunu vurguladı.

Daha sonra şair Şükrü Erbaş “şiddet ve barış”tan” bahsederek, ekonomik, siyasal ve düşünsel kuşatmadan ancak örgütlü mücadele ile kurtulabileceğimizi belirtti. Daha sonra “dilini ve kültürünü yaşayamayan ezilen halklar için” “Barış Çağrısı” adlı şiirini okudu.

Yemekte İSDEMİR'deki işten atmalarla ilgili SY Kızıl Bayrak'ın gönderdiği mesaj okundu. Mesajda; “İSDEMİR'de çalışan taşeron işçiler kadrolu işçilerle aynı işi yapmalarına rağmen daha az ücret almaktadırlar. Bunun sonucunda Dörtüol İş Mahkemesi'ne dava açan taşeron işçilerden (dava kazanmalarına rağmen) 500'ün üzerinde işçi atıldı. Gelin İSDEMİR işçileriyle el ele bu duruma karşı sessiz kalmayalım. Kriz koşullarında özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya ve de işsizliğe karşı duralım. Çünkü kaderimiz İSDEMİR işçilerinden farklı değil.” denildi.

İki eğitim emekçisinin “halkların kardeşliği” adına Türkçe ve Arapça türküler okuması ise oldukça anlamlıydı.

SY Kızıl Bayrak/Antakya

Haziran sıcaklığında

**Mutlu, sıcak günlere
gebeydi Haziran**

**Mayalanıyordu özlemin hamuru
fabrikalarda.**

Zulme dair ne varsa

**sökülüp atılacaktı dişle tırnakla
Tulumları bayram sevinciydi işçilerin,
yumrukları çekiç,**

**öfkeleri kızgın demir,
yüreklere örs**

Erken saatte aktılar sokaklara

güneş aydınlattı caddeleri

sıcak asfaltı çiğnedi binlerce yalınayak

En önde Otosan işçileri

kazanmaya dair açtı bilişleri.

Gebze, Kocaeli, İstanbul

kavgada buluştu bu üç şehir.

Üç koldan yürüdüler,

insan seliydi sokaklar.

Ressamlar insanlağın görkemine dair

fırça vurdu tuvallere

Şairler umuda dair sözcükleri

döktüler dizelere

Tank paletlerini söküyordu işçi seli

Laleli, Sultanahmet, Cağaloğlu

**“Tankları aştık, vilayeti de aliverelim” dedi biri
çoşkuluydu.**

Eminönü'ne indi işçi seli

buluşamadı fakat üç şehir

açılmıştı tüm köprüler

Öfkeyi ağız dolusu denize tükürdüler

Üç tohum düştü bu dev selden

toprağa

Koltukları sallandı yerinden sendikacıların

öfke seli barikat tanııyordu çünkü

öfkeyi dindirmek için nutuklar attılar

İşçiler “Bir sürüngen gibi

yaşamaktansa kendi ülkemizde;

bir aslan gibi yaşamak için direneceğiz!”

dediler.

Sokaklar kilittendi sıkıyönetim ilanıyla

fakat işçilerin sendika hakkına

dokunamadılar.

R. Henden

Bölge müdürlüklerinin kapatılması üzerine İzmir Eğitim-Sen 3 No'lu Şube Başkanı Kamer Çelik ile konuştuk...

“Saldırıları püskürtmek için ortak mücadele gerekiyor!”

- Kamunun küçültülmesi, tasarruf tedbirleri çerçevesinde ele alınan, fakat gerçekte İMF'nin reçeteleri doğrultusunda Çankaya'ya ikinci kez gönderilen bölge müdürlüklerinin kapatılmasına ilişkin karar resmi gazetede yayınlanarak yürürlüğe girdi. Bölge müdürlüklerinin kapatılmasının esas amacı nedir sizce?

Öncelikle şunu vurgulamak isterim. Bu kapatmalar iktidarın İMF reçeteleri doğrultusunda işçi ve emekçiler üzerinde yıllardır sürdürdüğü saldırının verdiği yeni bir boyuttur. Özelleştirme saldırısı kapsamı içerisindedir. Bu saldırı yeni değildir. Sermayenin farklı biçim ve kapsamlarda çalışanlara ve yoksul halka yönelik saldırılarının sadece bir biçimidir. Bununla amaçlanan, devletin sosyal alandan tamamen çekilerek, kamu işlerini özel şirketlere devretmesidir. Burada asıl hedef tahtasındakiler kimler diye sorarsanız, emeği ile geçinenlerin bütünüdür.

Bölge müdürlüklerinin kapatılması sosyal kurumların tasfiyesidir. Devlet tüm kamusal hizmetlerden elini çekiyor, geriye kalan güvenlik ve altyapı denebilir. Bunun da kimin güvenliğini sağlamak olduğu, kamu emekçilerinin mücadelesinde, işçi eylemlerinde haklarını arayanlara uyguladıklarından ortaya çıkıyor. 4 Martlar'da emekçiler üzerine attığı bombalardan anlaşılıyor. Altyapı yatırımları da yap-işlet-devret tarzı ile özel sektöre devrediliyor. Emekçilere az da olsa hizmet verebilen kurumlar birer birer tasfiye ediliyor. Sosyal güvenlik yokediliyor. Tasarruf tedbirleri adı altında uygulanan programın çerçevesini ve özelleştirmenin bir ayağını da taşeronlaştırma, sendikasılaştırma, işsizleştirme oluşturuyor. DDY, Köy Hizmetleri, Emekli Sandığı, Sağlık Müdürlükleri, Karayolları Bölge Müdürlükleri, Bağ-Kur kapatılması hedeflenen kurumlar arasındadır.

- Bu saldırılar karşısında neler yapılmalıdır? Sendikacılara düşen görevler yok mu?

Elbette yapılacak şeyler vardır. Sendikacılara da burada çok iş düşüyor. Ancak bu saldırı sadece sendikalara ya da üyelerine veyahut kamu emekçilerine yönelik değildir. İşçi ve emekçi, dar gelirli herkese yöneliktir, yani kapsamı büyüktür. Bunu püskürtmek için de ortak mücadele gerekiyor. Yıllardır halkın emeği ile kurulan bu kurumların tasfiyesine karşı başta sendikalar olmak üzere sisteme muhalif tüm kesimlerle, DKÖ'lerle, partilerle, vb. ortak bir hat örülmelidir. KESK ve sendikamız Eğitim-Sen'in bu konudaki tutumu bellidir.

Sermayenin bu saldırılarına, özelleştirmelere, sendikasılaştırmaya, örgütsüzleştirmeye karşı defalarca eylem örgütledi. Saldırının daima karşısında olmuştur. Ancak eksiklikler de söz konusudur. Bu saldırıları birkaç sendikanın basın açıklamasıyla püskürtmek mümkün değildir. Bugün bu konu çok yakıcıdır. Ve zaman yitirmeden platforma taşınmalı, her türlü mücadele yöntemi değerlendirilmelidir. Ancak tekrar vurgulamakta yarar görüyorum. Bu saldırıyı püskürtmek işçi ve emekçiler ile diğer muhalif kesimlerin ortak mücadelesi ile mümkündür. Yıllardır alanlarda attığımız “Genel grev, genel direniş!” sloganını gerçek kılmamız gerekir.

- Sendikaların bu konuda ciddi bir tepki gösteremediği ortada. Bu saldırılara karşı merkezi kararları beklemek mi lazım? Yerellikte bir şey yapılamaz mı?

Elbette yapılabilir, ancak sonuç alıcı eylem olabilmesi için KESK'in merkezi kararı da yetmez, bu konuda duyarlı her insana iş düşüyor. İşçi ve emekçilerin ortak mücadelesi şarttır ve bu konuda yerellik zorlayıcı olabilir. Özelleştirme Karşıtı Platformları aşan bir örgütlülük gereklidir.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

İHD'den tecrite karşı mektup eylemi

19 Haziran günü İzmir İHD Şubesi tarafından, tecridin kaldırılması talebiyle, mecliste sandalyesi olan partilere, Cumhurbaşkanlığı'na, Başbakanlığa ve Adalet Bakanlığı'na mektup gönderildi. Cumhuriyet Meydanı'ndaki Büyük Postane'den gönderilen mektup eyleminde, “F tipi cezaevlerine, tecrit politikalarına son verilmesi ve konuya duyarlı olunması” istendi. Yaklaşık 40 kişinin katıldığı eylem mektupların postalanmasıyla bitirildi.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

“Sosyal liberal sentez” ya da...

Dünya Bankası memuru Derviş liderliğe mi hazırlanıyor?

K. Ferhat

Kemal Derviş Şubat krizi sonrasında işleri yerinden yönetmesi için bizzat emperyalistler tarafından gönderilmiş bir DB memurudur. Kendisi hizmetleri nedeniyle DB'den yüklü bir emeklilik ikramiyesi alarak geldi. Fakat bu DB memurluğunun bittiği anlamına gelmiyor. Geldiği günden beri ülkenin ekonomisinin emperyalistlere teslim edilisinin bir resmi olarak gözler önündedir. Hükümet içindeki konumu (buna hükümet üstündeki konumu da denebilir) bugüne kadar rastlanmamış bir durumdur.

Özal dönemiyle birlikte resmi açılış yapılan prensler dönemi hafızalardadır. Fakat bu prenslerin Engin Civan örneğindeki gibi Amerika'ya nasıl geri döndükleri de... Özal'ın prenslerinin hepsi uygun şekillerde sisteme monte edilirdi. Bu daha çok önce bürokratik mekanizmalarda olurdu. Bürokratik mekanizmalarda yer bulan prenslerden bazıları bir sonraki seçim döneminde meclise sokulur, bakan yapılırdı. Derviş söz konusu olduğunda ise tam bir dayatma yaşandı. Burada Derviş şahsında yaşanan, ülkenin ekonomik yönetiminde göstermelik bütün perdelerin yırtılmasıdır.

Derviş'in gelmesiyle birlikte, konumuna dair tartışmaların yanında, sözü edilen memurun siyasi arenada nasıl yer bulacağı da tartışılmaya başlandı. Öncesinde bu tartışma sağda mı solda mı olacağı şeklinde idi. Zira konumu itibarıyla, düzenin pazarlayıcıları açısından solda olması garip karşılanabiliyordu. Diğer taraftan geçmişten bakıldığında Derviş'in sol bir etiketi vardı. Kendisi ilk zamanlarda sosyal demokrat olduğuna dair açıklamalar yaptı. Sonrasında ANAP'la yakınlaştığına dair haberler okuduk.

Neticede bu İMF memurunun göze batan konumu ile kalıcı olması pek mümkün gözüküyor. Bundan dolayı seçim tartışmalarının alevlendiği bugünlerde Derviş'e yer bulunmasına yönelik çalışmalar da hız kazandı. Burjuva köşe yazarlarından Hikmet Bila'nın 3 Haziran Pazartesi NTV'de yaptığı konuşmada Ecevit'in yerine Kemal Derviş'in düşünülebileceğini söylemesi bu çabaların en son örneği.

Elbette Derviş de bu çabanın içinde ve merkezinde bulunuyor. Elbette bu yer bulma çabası liderlik düzeyinde ise, belli bir söylem gerektiriyor. Bu yeni söylemi uzun süre bekledikten sonra buldu. Aslında söylem kelimesi bile burada abartılı kaçıyor. Buna yafta demek daha doğru. Çünkü biraz ardını eşelediğinizde bunun bir yaftadan öte bir anlam taşımadığı görülüyor. Yapılan eski çürük mirasın üzerine yeni bir etiket asmaktan başka birşey değil.

Bunun böyle olduğunu daha açık görebilmek için Derviş'in İngiltere'de mezun olduğu School of Economics'de verdiği konferansa bakmak yeterli.

Konferansın amacı Türkiye'nin muhtemel başbakanını uluslararası sermaye çevrelerine pazarlamak olarak özetlenebilir; tabii ki yeni söylemiyle. Konferansın başlığı, “Tarihin sonu ve yeni başlangıcı- Bir ekonomistin perspektifi”. “Tarihin sonu”; hani şu Derviş'in ağababası Fukuyama'nın birkaç yılda tuzla-buz olan büyük öngörüsü(zlülüğü). Sözü edilen toplantıdan medyanın aktardıkları, Derviş'in “sosyal-liberal sentez” yaftası hakkında “en geniş” verileri içeriyor. Çünkü üç-beş paragraftan ibaret olan bu açıklamaların birkaç cümlesi sözü edilen yaftanın gerçekliğini ele veriyor. O cümlelerden biri; “Aslında Gidden'in üçüncü yolu da sosyal liberalizmden farklı birşey değil”.

Yafta nitelemesinin haklılığını bu cümle tek başına ortaya koyuyor. “Üçüncü yol” Blair ve Clinton örneklerinde simgeleşen üçüncü yoldur. “Üçüncü yol” allanıp pullandıktan sonra, birkaç yıl içinde savunulanları iktidardan edendir. “Üçüncü yol” sosyal demokrasinin olduğu bataklık ya da çürümenin doruğudur. Bu “üçüncü yol”cular, Deniz Baykal'ın Ricky Martin şarkıları eşliğinde yaptığı gibi, devlet uygulamaları, ‘ekonomik müdahalecilik’, ‘toplumsal ürünün adil dağılımı’ gibi maddeleri birer birer çıkardılar. Bunların yerine neo-liberal politikaların esasa ilişkin uygulamaları kutsanmaya başlandı. Özelleştirilmeler savunuldu, sosyal devlet harcamalarının tasfiye edilmesi, devletin militarist karakterinin güçlendirilmesi, esnek üretim ve esnek istihdam, sendikasılaştırma vb. neo-liberal politikalar parti programlarında yer aldı. Piyasa ekonomisinin kesin kabulü ilan edildi. Ahlak, din, milliyet gibi geleneksel değerler politikaların malzemesi haline getirildi. Tony Blair'in öncülük ettiği “üçüncü yol” olarak tanımlanan bu eğilimin sosyal-demokrat partilerde egemen hale gelmesiyle birlikte, burjuva siyaset sahnesi sağı ve soluyla aynılaştı.

Burada akla Derviş'in neden sol maskesi takmayı seçtiği sorusu geliyor. Bunun nedeni kitlelerin düzene büyüyen tepkisidir. Çünkü bu büyüyen öfke karşısında neo-liberal saldırılar açıkça savunulamaz. Bu durumda geleneksel sosyal-demokrasinin konumunu üstlenmeyi seçiyor Derviş. Yani emekçilerden yana görünüp sermayenin çıkarları doğrultusunda hareket etmek. Fakat şu açık ki, bu maske Derviş'in üzerinde oldukça iğreti durmaktadır. Bu haliyle emekçilerden destek alması mümkün değildir. Ama daha makyaja yeni başlanıyor. Hatırlanacağı üzere, dünyayı asıl yönetenlerin kulübü olarak ifade edilen Bilderberg'in Türk katılımcılarından biri de Derviş'ti. Bu durumla ilgili olarak bir ‘Bilderberg takipçisi’, “İstikbali ne olacak, görelim bakalım” yorumunu yapıyor.

Paris'te "İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği" gecesi

16 Haziran günü "İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği" şiarı altında bir kültürel etkinlik düzenledik. Bu etkinliği aylar öncesinden düşünmüştük. Paris'te son gece 1996 yılında gerçekleşmişti ve bizde iyi bir izlenim bırakmamıştı. Bu nedenle gerçekten değişik bir etkinlik düzenlemek istiyorduk.

Ama Paris'deki kitlenin durumu açısından birçok faktörün gözönüne alınması gerekiyordu. Birincisi buradaki politik kitlenin tamamen erozyona uğramasıydı. İkicisi ise geniş işçi ve emekçi kitlesinin gitgide apolitikleşmesiydi. Bu da geleneksel devrimci hareketin kendi misyonundan uzaklaşmasının bir yansımasıydı. Çeşitli gruplar kitlenin bilinç ve ilgi düzeyinin düşmesine seyirci kalmış, daha da kötüsü, bunu bilinçli veya bilinçsiz bir şekilde adeta körüklemişti. Bu gerçeği tesbit etmekte güçlük çekmedik, zira bu aslında bütün Avrupa'da uzun süredir genelleşmiş bir durumdur. Aslanan bizim buna karşı bir tutum geliştirmemizdi. Bunu da eldeki gücümüzün sınırlılığına aldırmaksızın harekete geçerek yapabiliydik.

Amacımız insanlara değişik gösterilerle; müzik, tiyatro ve şiirlerle, politik bir mesaj iletmektir. Bu da sadece kendi emeğimiz ve gücümüzle yarattığımız değerlerle olacaktı. Bizim Paris Gençlik Korosu adında bir gençlik grubu çalışmamız, İsviçre'deki arkadaşların ise kendi bölgelerinde bir tiyatro çalışmaları vardı. Buna dayanarak ve ek bir iki çalışma ile güçlendirerek, anlamlı mesajların verildiği bir siyasal-kültürel etkinlik düzenlemek istiyorduk. Biz düzene ve onun gerici/yoç kültürüne karşı bir alternatifin olduğunu göstermek istiyorduk.

Niyetlendiğimiz işin kolay olmayan tarafı ise etkinlikte popüler bir ismin/sanatçının olmamasıydı. Yıllardır (ve son olarak da bizim etkinliğimizden 2 ay önce) Paris'te peşpeşe çok ünlü ve popüler sanatçıların katıldığı konserler düzenleniyordu. Devrimci hareketin piyasa mantığına da kayarak bu popüler sanatçılara adeta muhtaç hale geldiği ve etkinliklerine katılacak kitleyi onlar sayesinde toparlayabildikleri bir dönemde, bizim böyle mütevazı bir etkinlik düzenlememiz gerçekten cesaret gerektiriyordu.

Biz de hayellere pek kapılmadık, büyük bir kitle katılımı beklemiyorduk. Sadece kendi cephemizden devrimci harekete anlamlı bir mesaj iletmek ve daha önemlisi kitlenin depolitizasyonuna bir tepki göstermek ve politizasyonuna bir katkı yapmak istedik. Bugün bunun ilk adımını da atmış bulunuyoruz.

Zor bir dönemde ve ortamda çalışacağımızın bilinciyle iki ay öncesinden bilet, afiş ve el ilanlarımızı hazırladık. Devrimci hareketin pek uğramadığı ama çok duyarlı insanların olduğu çevrelere ulaştık. İki ay boyunca, özellikle de genç arkadaşların çabasıyla, küçümsenmeyecek sayıda bilet sattık. Geceye katılım ise 300 civarında oldu ve etkinliğimiz çok iyi bir atmosferde geçti.

Saygı duruşundan ve geceyi tanıtmaya konuşmasının

ardından Paris Gençlik Korosu çocuk grubu sahnede yerini aldı. Yaş grubunun oldukça küçük olduğu grup, izleyicilerin büyük beğenisini kazandı. Ardından etkinliğimizle dayanışma amacıyla gelen Yüz Çiçek Folklor ekibi halk oyunlarını sergiledi ve anlamlı bir dayanışma örneği göstermiş oldu. Folklor'un ardından İsviçre'den arkadaşlarımız, Doğu Tiyatro Grubu, sahneye çıktı. Kitleden çok büyük beğeni gören arkadaşlarımız, aynı zamanda emekleriyle gecemizin başarılı geçmesine büyük katkı

sunmuş oldular. Böylece bize yoldaşça dayanışmanın en güzel örneğini sundular. Etkinliğimize Bir-Kar/İsviçre, Bir-Kar/Hollanda ve Bir-Kar/Köln'den anlamlı mesajlar geldi. Ardından arkadaşımız Ozan Kemal sazıyla güzel türküler sundu. Türkçe ve Kürtçe ezgiler kitle tarafından beğeniyle dinlendi.

Ardından Paris Gençlik Korosu ilk kez kendi kentinde, Paris'te bir sahnede kitleyle buluştu. Yaklaşık iki saatlik bir program sunan grup, artık olgunlaştığını ve belirli bir yol kattığını kanıtladı. Coşkulu bir atmosferde kitlenin her kesimine hitap eden türkülerini söyledi. Direniş, kavga ve isyan türkülerinin, değişik yörelere ait halk türkülerinin ardından Türkçe ve Kürtçe halaylarla kitlenin coşkusu doruğa ulaştı. Kitlenin isteği üzerine Paris Gençlik Korosu halay programını uzattı ve gece büyük bir coşkuyla son buldu.

Kendi emeğimizle ve çabamızla gerçekleştirdiğimiz etkinliğimizi çok anlamlı ve başarılı buluyoruz. Zira biz bu etkinliği mevcut olumsuz duruma ve sürece devrimci bir yanıt olarak nitelendiriyoruz. Önümüzde attığımız bu ilk önemli adımı yenileriyle tamamlamak sorumluluğu var ve biz bunun bilinciyle hareket edeceğiz.

Paris'ten BİR-KAR'lı gençler

Paris gecesinde yapılan konuşma...

İşçilerin ve ezilen halkların birlik ve dayanışması için!..

Dostlar, arkadaşlar, yoldaşlar!

Biz, işçi ve emekçi kökenli gençlerin kendi öz çabamızla düzenlemiş olduğumuz "İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği" gecesine hoş geldiniz der, hepinizi devrimci duyularla selamlarız.

Dostlar,

Yaşadığımız dönem, işçi ve emekçilerin arasında dayanışmayı ve birliği sağlamayı, halklar arasında barışı ve kardeşliği pekiştirmeyi can alıcı bir ihtiyaca dönüştürmüş durumda.

İşçi ve emekçiler üzerindeki sömürü ve baskı günbegün yoğunlaştırılmakta, sermaye sahipleri dünyanın en gelişmiş ülkelerindeki işçileri, en yoksul ülkelerdeki işçilerle doğrudan rekabete zorlamakta, işçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarını en yoksul ülkelerin yaşam standartlarına endekslemeye çalışmaktadırlar.

İrkçilik ve yabancı düşmanlığı çığ gibi gelişmekte, teşvik edilmektedir. Avrupa'da ırkçı ve faşist partiler seçim rekorları kırıyor, doğrudan iktidara oynuyorlar.

İşçi ve emekçilerin, gençlerin, yoksul ve mazlum halkların en meşru taleplerini reddetmek, haklı mücadelelerini ezmek için sermaye düzeni devlet terörünü dünya ölçeğinde kurumlaştırıyor, burjuva demokrasisini polis devletine dönüştürüyor.

Uluslararası sermaye dünyadaki direniş odaklarını tehdit etmek, sindirmek ve ezmek amacıyla mazlum halklara yönelik emperyalist saldırıları artırıyor, halkları birbirine kirdirtmeyi amaçlayan yerel savaşları teşvik ediyor, körüklüyor. Bugün Afganistan'da, Ortadoğu'da Kafkasya'da sürdürülen katliam kampanyaları, yarın bir Hindistan-Pakistan savaşı ile devam ettirilmek isteniyor.

Dostlar,

İnsanlığın ufkunun daha fazla sömürü, daha fazla baskı ve daha fazla katliam perspektifi ile köreltildiği bir dönemde,

Ülkemiz işçi sınıfının mücadele tarihinde bir kilometre taşı olan 15-16 Haziran şanlı işçi direnişinin yıl dönümünde, Paris'te böyle bir etkinlik düzenlemenin son derece anlamlı ve isabetli olduğunu düşünüyoruz.

Çünkü, biz kültürel etkinlik derken eğlenceyi kastetmiyoruz.

Düzenin dayattığı, aşladığı yozlaşmayı, aç gözlü tüketiciliği ve insani değerlere yabancılaşmayı kastetmiyoruz.

Tam tersine, bizim için kültürel etkinlik, bağrından çıktığımız sosyal sınıfın, işçi ve emekçilerin, yoksul ve mazlum halkların direnişini, mücadelesini ve kavgasını işler, dile getirir.

Söylediğimiz her türkü, okuduğumuz her şiir direnişin, mücadelenin ve kavganın birer şiarıdır.

Egemen düzen kendisine en çok para kazandıran tüketim kültürünü yüceltirken, biz, sermayenin sömürü ve baskılarına karşı direnen işçilerin, emekçilerin mücadelesini, açlıktan, susuzluktan, hastalıktan kırılmaya mahkum edilmiş Afrika halklarıyla dayanışmayı, emperyalist savaş makinasına karşı yiğitçe göğüs geren Filistin halkının kavgasını, Türkiye zindanlarında göz kırpmadan ölüme giden devrimcilerin tarihsel direniş destanını konu almayı, işlemeyi tercih ediyoruz.

Egemen sermaye düzeninin insanlığı topluca felakete sürüklediği koşullarda **Birlik ve Dayanışma** işçilerin, emekçiler ve ezilen halkların önünde duran tek ve alternatifsiz bir görevdir.

Onun için, "Yaşasın işçilerin birliği, yaşasın halkların kardeşliği!" diyor, hepinizi devrimci duyularla selamlıyoruz.

Dünyada silahlanma hız kazanıyor...**“Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!”**

“Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!” Bu sözler, Alman Komünist Partisi önderlerinden Rosa Luksemburg’a ait. Henüz 20. yüzyılın başında, kapitalist gelişmenin ve azami kâr hırslının dünyanın barbarlık içinde yok oluşuna neden olacağını haykırıyordu. 1917 Ekim Devrimi’nin ardından emperyalistler çelişki ve çatışmalarını dizginlemek zorunda kaldılar. Ancak ‘89 yıkılışı ve emperyalist saldırganlığın dizginlerinden boşanmasıyla, “çöküş” bir kez daha kapımıza dayanmış durumda. Ekonominin yoğunlaşmış hali politika ve politikanın silahla sürdürülen hali savaş; bu üçlü kapitalizm içindeki birlikteliklerini sürdürüyorlar. Tüm dünyada silahlanma bir kez daha hız kazandı, ülkeler gelirlerinin önemli bir kısmını silahlanmaya ayırıyorlar. Bu bir yandan emperyalist tekeller arasındaki pazar kavgasını tırmandırırken, diğer yandan da halkların emperyalist tekellerin çıkarları için birbirlerine kırdırılmalarına neden oluyor. Emperyalist tekeller daha çok pazar ele geçirmek ve kar hırslarını tatmin edebilmek için milyonlarca insanı ölüme sürmekten çekinmiyorlar.

Ülkelerin silahlanmaya ayırdıkları pay gün geçtikçe artıyor. Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü’nün 2001 yılı raporlarına göre, sadece ABD silahlanmaya 281.4 milyar dolar harcadı. Bu tüm dünyada silahlanmaya ayrılan paranın %36’sı. Sadece bu parayla bile dünyadaki tüm temel sağlık sorunlarını çözmek ya da Afrika’yı kuşatan açlığı ve salgın hastalıkları önlemek mümkün. Oysa ABD emperyalizmi bu parayı dünya üzerindeki egemenliğini sürdürebilmek için silah tekellerine akıtıyor. Bu aynı zamanda silah tekellerinin neden Bush yönetimini desteklediğini açıklıyor. Silahlanmada ABD emperyalizmini Rusya ve diğer emperyalist devletler izliyor.

Türk burjuvazisi de emperyalizmin bölgedeki taşeronluğu rolüne, onun ileri karakolu olma politikalarına uygun olarak silahlanmasını sürdürüyor.

Bir zamanlar Kürt ulusal mücadelesine karşı sürdürülen kirli savaş silahlanmaya gerekçe olarak gösterildi. Ancak silahlı direniş sona erdiği halde silahlanma giderek hız kazanıyor. Türkiye 2001 yılı içerisinde askeri giderlere 8.9 milyar dolar harcadı. Bunun yanında Türkiye 1997-2001 yılları arasında en çok silah ithal eden 4. ülke oldu. Üstelik bunlar ekonominin kriz içinde debelendiği ve bu gerekçe gösterilerek sağlık ve eğitim için bütçeden ayrılan payın sürekli kısıldığı bir dönemde yapıldı.

Tüm dünyada vergiler ve başka fonlar sayesinde her insanın cebinden 137 dolar silahlanmaya aktarılıyor. Üstelik bu rakamlar 11 Eylül öncesine ait. Savaşla birlikte sadece ABD’de 40 milyar dolarlık ek bir anti-terör (silahlanma ve askeri harcama) paketi Kongre tarafından onaylandı. Diğer emperyalist ülkeler de askeri harcamalarını artırıp silahlanmaya hız verdiler.

Az gelişmiş ülkelerde de silahlanma boyutlanmış durumda. Hatta kimi ülkeler biyolojik ve nükleer silahlara sahip. Örneğin Keşmir sorunu nedeniyle savaş hazırlıkları yapan Pakistan ve Hindistan nükleer silah kullanma tehditi savuruyorlar. İki ülke ardarda nükleer silah denemeleri yapıyor. Bunun karşısında emperyalist devletler silahlanma yarışını tırmandırıp daha çok kâr elde etmek peşindeler. Barış çağrılarıyla bölgeyi ziyaret eden İngiltere Başbakanı Blair, Tom Hawk avcı uçaklarının satışı için anlaşmalar yapıp döndü ülkesine.

Emperyalistler gittikleri her yere; İç Asya’dan Doğu Avrupa’ya, Ortadoğu’dan Latin Amerika’ya savaş ve yıkım götürüyorlar. Dünya çapında silahlanmaya ayrılan pay sürekli olarak artırılırken, yoksulluk derinleşiyor, salgın hastalıklar yaygınlaşıyor, açlıktan dolayı hergün 24 bin insan

Silaha en çok para harcayanlar (Milyar Dolar)

	2001	1997-2001
Tayvan	0.375	11.397
Çin	3.100	7.117
S. Arabistan	0.143	6.717
Türkiye	0.442	5.028
Hindistan	1.064	4.710
Yunanistan	0.897	4.436
G. Kore	0.401	3.931
Mısır	0.486	3.250
Japonya	0.206	3.203
Pakistan	0.759	2.931

(SIPRI 2001 silahlanma raporu....)

ölüyor. Afrika’yı etkisi altına alan ve milyonlarca insanın ölmesine neden olan kuraklığın nedeni emperyalist devletlerin doğada yarattığı yıkım olmasına rağmen, emperyalistler utanmazca timsah gözyaşları dökmek dışında bir şey yapmıyorlar. Geçen ay içinde ABD yönetimi tekellerin doğaya saldıkları zehirli gazlara karşın almak zorunda oldukları önlemlere ilişkin yasayı kaldırdı. Bunun yanında her yıl binlerce insanın ölümüne neden olan AIDS ve diğer bulaşıcı hastalıklara karşı mücadele için gerekli fonlar sürekli tekellerin vetosuna takılıyor.

Artık insanlığın önünde tek çıkar yol var. Bir avuç asalağın dünyanın ve insanlığın geleceği üzerine oynadıkları kirli oyunlara son vermek! Bunun içinse onları var eden kapitalist sistemi alaşağı etmekten başka yol yok. Ancak bu sayede sınıfsız, sömürsüz, savaşsız bir dünya kurmak mümkün olacak. Böylece bilim ve teknoloji insanlığın gelişimi için kullanılacak. Bu sayede dünya üzerinde milyonların açlık, sefalet ve salgın hastalıklar içindeki yok oluşunun önüne geçilebilecek.

En büyük silah ihracatçıları (Milyar Dolar)

	2001	1997-2001
ABD	4.562	44.821
Rusya	4.979	17.354
Fransa	1.288	9.808
İngiltere	1.125	6.699
Almanya	0.675	4.821
Ukrayna	0.430	2.627
Hollanda	0.225	1.862
İtalya	0.358	1.167
Çin	0.588	1.555
Belarus	0.333	1.518

Silahlanma yarışının ilk 15’i (Milyar Dolar)

ABD	281.4
Rusya	43.9
Fransa	40
Japonya	38.5
İngiltere	37
Almanya	32.4
Çin	27
S. Arabistan	26.6
İtalya	24.7
Brezilya	14.1
Hindistan	12.9
G. Kore	10.2
İsrail	9.1
Türkiye	8.9
İspanya	8

Asalak burjuvazi, işçi ve emekçilerden çaldıklarını nereye yatırıyor?

Türkiye 2001 yılında silahlanmaya 8.9 milyar dolar para akıtmış. Bunun 5.5 milyar dolarını silah ithali için harcamış.

Öte yandan, Türkiye sermayedarlarının İsviçre’deki bankalarda 65 milyar dolarlarının olduğu, 30 bin dolar milyonerinin bulunduğu açıklandı. Bunlar yalnızca gazetelere haber olanlar. Yaşanan krizlerden faydalanarak zenginliklerini daha da artıran asalak takımının durumunu anlatan kısa haberler...

Sabancı “hepimiz %40 fakirleştik” diyor. Bu kocaman bir yalan. Kriz sonrasında emekçilerin alım gücü %60 azaldı. Bize krizin faturasını ödemek düşerken, parababalarına zenginliklerden daha fazla pay düştü. Fakirleşen yalnızca işçi ve emekçiler oldu. Krizi olanağa dönüştürebiliriz demişlerdi ve bunu başardılar da. Bizim 100 liramızdan çaldıkları 60 lirayı kendi hesaplarına aktardılar.

O kadar talana ve sömürüye rağmen emekçilerin alimleriyle biriken değerler bitirilemiyor. Demek ki sermaye için kriz diye bir şey yok. Herşey yolunda gidiyor. Tek kaygıları güvenlik. Bunun için de İsviçre bankalarına, silah tekellerine akıyor kaynaklar.

Fedakarlığı herkes yapacak, krizi atlatmak için toplumun bütün kesimlerine görev düşüyor, işçisi, patronu, esnafı, çiftçisi, diyorlardı. Demek ki Türkiye sermayedarlarının ve ordusunun ülke sevgisi ve fedakarlık anlayışı, kaynakları İsviçre bankalarına ve silah tekellerine akıtmak!

Özelleştirme yapmazsak, yeraltı ve yerüstü kaynaklarını emperyalistlere talan ettirmesek dış kaynak bulamayız; sermayeyi ürkütüp kaçırırsak aç kalırız; her türden sömürüye izin vermeliyiz, hortuma, kara paraya yardımcı olmalıyız, yoksa Türkiye’ye kaynak girişi olmaz, krizden çıkamayız, diyorlardı.

Ama yabancı sermayeyi ürkütmeyelim diyenlerin kendileri ürkümüş gözüküyorlar. Niye Türkiye değil de İsviçre bankaları? “Bu ülke için seve sevel!” diye kampanyalar açmışlardı. Dolarını bozdur TL’ye çevir demişlerdi. Krizden çıkmak için kaynağa ihtiyaç var, yurtdışında çalışan işçilerin parasını nasıl yapsak da Türkiye’ye getirsek diye kafa yoruyorlardı. Ama “Türkiye için seve sevel!” diyenler Türkiye’ye güvenmiyorlar. Türkiye silaha en çok para akıtanlar arasında dördüncü. Dünyanın en büyük kara ordusundan birine sahip ülkenin sermayedarları kendi ülkelerini güvenli bulmuyorlar. Paralarını İsviçre bankalarına yatırıyorlar.

Yine bunlar; ordunun modernizasyonu ve ülke güvenliği en mühim konu, buradan kısıntı yapılamaz; emekçiler zaten öfkeli, kaynakların silah tekellerine gittiği kamoyunda deşifre edilmesin, harcamalar gazetelerde haber dahi olmasın, diyorlardı. Krizi atlatmak için tasarruf tedbirlerine orduyan destek geldi; paşalar odalarında yanan iki lambanın birisini söndürdüler; devlet görevlileri makam arabalarından bazılarını gara çektiler haberleriyle kitleleri kandırıyorlardı.

İşte emekçilerin gerçek krizi: Kendi asalaklıkları yetmiyormuş gibi emperyalistlerle işbirliği yapan burjuvazi ve emperyalizmin bölge taşeronluğu için silahlanan bir ordu!

Sınıf bilincli bir işçi

Dünya Gıda Zirvesi'nin aynasında kapitalizm gerçeği

BM'ye bağlı Gıda ve Tarım Örgütü (FAO) tarafından düzenleneni İtalya'nın başkenti Roma'da 10 Haziran'da başlayan 2. Dünya Gıda Zirvesi 13 Haziran'da sonuçlandı. 182 ülkenin üye olduğu Tarım ve Gıda Örgütü'nün düzenlediği zirveye 60 ülke devlet başkanları düzeyinde katıldı. 800 milyon insanın açlık sorununa "çözüm" getirmek iddiasıyla gerçekleşen zirveye zengin ülkeler beklenen ilgiyi göstermezken, katılımcıların çoğunluğunu yoksul ülkeler oluştuyordu. Zirve sitemler ve boş vaatlerle sonuçlandı.

Zirve'de yapılan tartışmalar ve sunulan dökümler, kapitalizmin insanlığa karanlık bir gelecek hazırladığı gerçeğini göstermekle kalmadı, aynı zamanda kapitalizmin insanlık düşmanı karakterini de bir kez daha gözler önüne serdi. Sistemin sözcüleri, sistemin yarattığı açlık ve yoksulluğa "çare" bulmak için aldatıcı sözleri dışında bir icraatın sözkonusu olmadığını peşpeşe itiraf etmek zorunda kaldılar ve buna "800 milyon aç insanın sayısını yarıya indirmek için 60 yıl gerektiğini" eklediler. 60 yıl içinde bu rakamın yarıya inip inemeyeceği tartışılabilir; fakat emperyalist-kapitalist sistem ayakta durduğu sürece insanlığı daha büyük acılara ve yıkıma sürükleyeceği olgusu tartışma götürmeyecek bir gerçektir.

Verilen sözler, yaşanan gerçekler...

Dünya Gıda Zirvesi'nin ilki 1996 yılında yapılmış ve 2015 yılına kadar açlık sorunu olan insan sayısını 800 milyondan 400 milyona indirme hedefi saptanmıştı. Arada geçen süre içinde hiçbir değişikliğin yaşanmadığı, verilen sözlerin yerine getirilmediği, yapılan son zirvede kendi kullandıkları deyimle "utanç ve sıkıntılar içinde" itiraf ediliyor.

"Verilen sözler tutulmadı"; "Kötü olan, olayların sözleri yalanlamasıdır". Bu sözler Gıda ve Tarım Örgütü'nün genel sekreteri Jacques Diouf'a ait. Diouf, açılış konuşmasındaki bu itirafları, "1996 yılında yapılan ilk Dünya Gıda Zirvesi'nde aç insan sayısını 2015 yılına kadar 400 milyona indirme taahhüdünün gerçekleşmeyeceği" sözleriyle tamamladı. Diouf'un sitem ve itiraflarını BM genel sekreteri ve sistemin has adamı Kofi Annan; "zengin ülkelerin BM Gıda ve Tarım Örgütü'nü aldatmaları nedeniyle örgütün açlıkla mücadelede verilen sözleri tutamadığı" yakınmalarıyla destekleyip güçlendirdi. Annan, bir İtalya gazetesine verdiği demeçte ise çok daha önemli bir gerçeği dile getirmek zorunda kaldı. Açlıkla mücadele için gerekli kaynağın olduğunu söyleyen Annan, "Birçok ülke bir eliyle verdiğini diğer eliyle alıyor" dedi.

Sözüm ona sızlanıp kıvrananlar, verilen sözler yerine getirilmediği için "utanç duyuyor ve sıkıntı içinde bulunuyoruz" diyenler, verilen sözlerin neden yerine getirilmediği konusunda özenle suskunluğu tercih ediyorlar. "Bir eliyle verdiğini diğer eliyle geri alan", kâr daha çok kâr işleyişine, sömürü ve yağmaya dayanan ve tam da bu yolla milyonlarca insanı açlığa mahkum eden bir sistemin, insanlığın açlık sorununu çözmek bir yana bunu daha da derinleştireceğini, verilen sözlerin aldatmaya dayalı boş bir laf yığını olmaktan öte bir değer taşımadığını, "aldatıldık" diye yakınanlar da elbette çok iyi biliyorlar. Bu gerçekleri iyi bilenler son zirvede bir kez daha boş vaatlerde bulundular.

Emperyalist küreselleşme aldatmaya dayanıyor ve korkunç bir sosyal yıkım yaratıyor. Annan'ın deyişiyle "dayanılmaz bir acı olan açlık", emperyalist küreselleşme saldırısının ve kapitalist kâr yasasının doğrudan bir sonucu olarak karşımıza çıkıyor. Bu sonuca yol açanların politika ve icraatları verilen sözleri boş bir laf yığınına dönüştürüyor. Kapitalizmin

kâra dayalı işleyişi açlık ve yoksulluk üretiyor.

Açlık ve yoksulluk üretenlerden açlığa çözüm olmaları beklenemez. İnsanlığın karşı karşıya bulunduğu sorunların "çözümü"yle ilgilenmek ve insanlığın ihtiyaçlarını karşılamak, kapitalizm için sadece kârın güvenceye alınması ölçüsünde olanaklıdır. 800 milyon insanın açlık sorununu çözmek ya da bu rakamı yarıya indirmek kapitalizm için kârlı bir iş olmadığına göre, verilen sözler bir tarafta, kapitalizmin gerçeği öte tarafta kalacaktır.

İnsanlık tarihinde hiç bu kadar çok besin üretmedi ve bu kadar çok zenginlik biriktirmedi. Toplumsal servet bütün dünyayı doyuracak kadar bol. Fakat bu bolluk ortasında açlık ve yoksulluk yaşanıyor. Servet biriktikçe sefalet derinleşiyor.

"Üretici güçlerin gelişmesinin toplumsal servette yarattığı her artış, kapitalist sınıfın daha da zenginleşmesine, çalışan kitlelerin ise nispi ya da mutlak olarak yoksullaşmasına yolaçar. Toplumsal zenginliğin artışına toplumsal eşitsizliklerin artışı eşlik eder. Servet-sefalet kutuplaşması gitgide büyür, sermaye sınıfı ile emekçiler arasındaki uçurum derinleşir." (TKİP Programı, Kapitalizm, 6. madde)

Bir yanda muazzam servet birikimi, öte yanda günde 24 bin insanın açlıktan ölümü

FAO'nun rakamlarına göre, 300 milyonu çocuk olmak üzere 800 milyon insan yetersiz besleniyor ve açlık çekiyor. Günde 24 bin insan ise açlıktan ölüyor. Bunlara 1 milyar insanın işsiz olduğu, 1.3 milyar insanın günde 1 dolardan daha az bir gelirle yaşadığı, 15 milyon insanın evsiz, 1 milyar köylünün topraksız olduğu vb. eklendiğinde, bugünkü kapitalist dünyanın insanlık için neyi ifade ettiği daha iyi anlaşılır.

Dahası var. Bu tablo, dünya nüfusunun en zengin yüzde 20'sinin dünya gelirinin yüzde 85'ine el koyduğu, dünyanın en zengin üç adamının toplam servetinin 48 ülkenin yıllık ulusal gelirin ve dünyanın en zengin 227 kişinin servetinin 2.5 milyar insanın yıllık gelirine eşit olduğu olgusuyla bir arada düşünülmelidir.

Kapitalist sömürü düzeninin ve emperyalist küreselleşmenin bu kaba tablosu dehşet vericidir. Kapitalizmin temel gerçeği olan bu sorunlara "çözüm" bulmak amacıyla Roma'da bir araya gelip üç gün boyunca tartışanlar, yerine getirilmeyecek sözler dışında uygulanabilir somut bir program ortaya koyamadılar.

Roma zirvesinde bir araya gelenler, "Dünyada açlık sorunu olan kişi sayısını 800 milyondan 400 milyona indirmek için 24 milyar dolara ihtiyaç var" diyorlar ve bu kaynağı "bulamıyorlar". Ama AB ülkelerinde yılda 13 milyar dolar parfüm için harcanıyor. ABD kedi-köpek maması için 17 milyar harcıyor. 800 milyon insanın yeterli beslenebilmesi için her yıl 40 milyon ton hububat yeterli iken, zengin ülkeler hayvanlarını beslemek için 450 milyon ton hububat üretiyorlar. Milyonlarca insanın açlık ve temel sağlık sorunlarını asgari düzeyde çözmek için gerekli olan paranın yılda 13 milyar dolar olduğu söyleniyor. Ama sadece ABD, Rusya, Japonya ve İngiltere yılda 440.8 milyar doları silahlanma için harcıyor.

Görüldüğü gibi, insanlığın açlık, sağlık, eğitim, sosyal ve kültürel ihtiyaçlarını karşılamak için yeterli kaynak ve zenginlik fazlasıyla var. Fakat kapitalizmi insanlığın maddi ve manevi ihtiyaçları değil, sermaye birikimi ve kâr ilgilendiriyor. İnsanlığa yabancılaşmış bir sistem olarak o yalnızca yıkım ve barbarlık

üretiyor.

Tekniğin gelişmesiyle birlikte üretim dünya çapında görülmemiş ölçüde artmış, insanlık olağanüstü bir zenginlik biriktirmiştir. İnsanlığın karşı karşıya kaldığı sorunları çözecek servet ve kaynak birikimi herkese yetecek kadardır. Ama buna rağmen yoksulluk, sefalet ve açlık yaşanıyor. Çünkü yaratılan tüm zenginliklerin üzerinde kapitalist özel mülkiyet tekeli bulunuyor. Buna dayalı bir toplum düzeninde açlık ve yoksulluğa çare bulmak bir yana, bu sürekli derinleşiyor.

"Günümüzde üretimin toplumsallaşması çok ileri düzeylere varmış, ortaya tüm insanlığı refah ve mutluluk içerisinde yaşatabilecek muazzam bir servet birikimi ve üretim kapasitesi çıkmıştır. Fakat bu zenginlik ve üretim araçları üzerinde bir avuç çokuluslu tekel şahsında sürmekte olan özel mülkiyet, insanlığın ezici bölümünün bugünkü perişanlık içerisinde tükenmesinin nedenidir. Bu evrensel çelişki çözümünü proleter dünya devriminde bulur." (TKİP Programı, Emperyalizm ve Dünya Devrimi Süreci, 27. madde)

İMF programlarıyla yıkıma uğrayan tarım ve beslenme ürünlerinin yetersizliği yalanları

Bugün dünyanın hemen tüm ülkelerinde uygulanan IMF programlarıyla ülke ekonomileri çökertildiği gibi, emperyalist tarım tekelilerine yeni pazar alanları açmak için tarım da yıkıma uğrattılıyor. Tarıma verilen destekler kaldırılıyor, köylülüğün ucuz kredi alma imkanları tüketiliyor. Yerel tarım yıkıma uğrattılarak, bu alanda da dışa bağımlılık derinleştiriliyor. Emperyalist tarım tekelleriyle yarışamayan köylülük tarımı terk etme yolunu seçiyor. Köylüler ürettiklerini satamıyor ya da çok ucuza satmak zorunda kalıyor. Birçok ülke kendisine fazlasıyla yetecek tahıl ve gıda ürünleri üretme olanaklarına sahip olmasına karşın, tahıl ithal etmek zorunda kalıyor ve yeterli gıda maddelerinden yoksun bırakılıyor. Öte yandan ABD ihtiyacından yüzde 40 daha fazla gıda üretiyor, ama buna rağmen 26 milyon Amerikalı gıda yardımına ihtiyaç duyuyor. Birçok ülke ürettikleri tahılı satabilmek için kuyrukta beklerken, aynı ülkeler başka ülkelere tahıl ithal edebiliyor, vb...

Dünya ölçüsünde beslenme ürünlerinin üretimi insanlığın gereksinimlerini yüzde 110 oranında karşılayabilecek düzeyde. Buna rağmen milyonlarca insan yetersiz besleniyor, milyonlarcası ise açlıktan ölüyor. Yani kapitalizm öldürüyor.

İzmir İşçi Bülteni'nin Haziran '02 tarihli 2. sayısından...

Aliğa'da Tüpraş tesislerinde çıkan zehirli gaz sonucu bir işçi öldü, bir işçi de ağır yaralı...
Habaş'ta 3 metal işçisi halatın kopması sonucu kazanın altında kalarak can verdi...

İnsan kanı sudan ucuz!

Türkiye iş cinayetlerinde dünya standartlarının çok üstünde; Avrupa ülkeleri arasında ise birinci sırada bulunmaktadır. Buna rağmen 4-10 Mayıs tarihleri arasında İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (ISIG) haftası tam bir yüzüzlükle kutlandı. İş kazaları genellikle, gerekli güvenlik önlemlerinin alınmaması, eğitici bilgilendirmelerin yapılmaması, mesailer sonucu oluşan yorgunluktan kaynaklı dikkatsizlik gibi etkenlerle iş cinayetlerine dönüşüyor.

Ülkemizde iş kazaları en çok metal, maden, inşaat nakliyat ve tekstil iş kollarında görülmektedir. Ülkemizde her yıl binlerce işçi iş kazalarında hayatını kaybetmektedir.

Türkiye'de SSK istatistikleri, sadece 2000 yılında 74 bin 847 iş kazası ve 803 meslek hastalığı meydana gelmiş olduğunu, bu kazalarda 1173 kişinin yaşamını yitirdiğini, 1818 kişinin de sürekli iş göremez hale geldiğini yazmaktadır. Kayıtsız olan kazaların ise haddi hesabı

meydana gelirken, bu olayların büyük bölümü, gelir kaybının yanı sıra, kalıcı sakatlık ve yoksulluğa yol açıyor. ILO, çoğu çalışma ortamlarının yeterince güvenli olmaması nedeniyle dünyada her gün 5 bin, her dakika ise 3 işçinin hayatını kaybettiğini açıklıyor.

yok. Kazaların baş nedeni ağır ve uzun çalışma koşulları.

İş kazaları savaştan beter

Uluslararası Çalışma Örgütü ILO'ya göre, meslek kazaları savaştan daha fazla kişinin ölmesine yol açıyor. ILO, işle ilgili kazalar ya da hastalıklar nedeniyle ölen ya da yaralanan işçileri anmak üzere, her yıl 28 Nisan'da bir anma günü düzenliyor.

İş kazaları savaştan daha çok öldürüyor!

ILO tahminlerine göre her yıl yaklaşık 2 milyon işçi meslek kazaları ya da hastalıkları nedeniyle ölüyor. Ölümle sonuçlanan her kaza başına 1000 yaralanma olayı

ILO'ya göre her yıl savaşlar nedeniyle ölen 650 bin kişiden daha fazlası, iş kazaları ya da hastalıkları nedeniyle yaşamını yitiriyor.

ILO Güvenli İş Programı tahminlerine göre, çalışma yaşamının tehlikeleri nedeniyle meydana gelen ölümler, ülkelerin gayri safi yurtiçi hasıllarına da büyük kayıp veriyor. ILO, bu kaybın, gelişmekte olan ülkelere verilen resmi kalkınma yardımları toplamının 20 katına ulaştığını ileri sürüyor. Tarım, inşaat ve madencilik sektörlerinin, gerek gelişmekte olan, gerekse sanayileşmiş ülkelerde ön plana çıkan en tehlikeli meslekler olduğunu ifade eden ILO, çalışma yaşamında gerekli güvenlik önlemlerinin alınması halinde, kazalardan meydana gelen ölümlerin en az yarısının önlenmesinin mümkün olduğunu belirtiyor. (Kaynak: Anadolu Ajansı, 27 Nisan '02)

- * Tüm çalışanlar için genel sigorta!
- * Sigorta primlerini devlet ve işveren ödesin!
- * Sosyal sigorta kurumlarında işçi ve emekçi denetimi!
- * Herkese parasız sağlık hizmeti!
- * İş güvenliği için teknik ve sıhhi önlemler alınsın!
- * İşyeri temsilciler kurulu ve sendikalar tarafından sürekli denetim sağlansın!
- * İşçi temsilcilerinin yönetiminde, teknik ve sağlık uzmanlarından oluşan iş müfettişliği!

Kapitalist sömürüye karşı mücadele etmek tabandan bir örgütlülüğü nasıl zorunlu kılıyorsa, güvenli, sağlıklı bir iş ortamı için de tabandan örgütlenmek ve mücadele etmek zorundayız!

İzmir İşçi Bülteni

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseridir

Kartelaş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz

Yazın: 250.000 TL - 9 Haziran 2002

- * 7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!
- * İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!
- * Eşit işe eşit ücret!
- * Her türlü fazla mesai yasaklansın!
- * 14 yaşından küçük çocukların çalıştırılması yasaklansın!
- * İş güvenliğine ve sağlıklı çalışma ortamına ilişkin teknik ve sıhhi düzenleme ve önlemler alınsın! İşçi temsilcilerinin yönetiminde, teknik ve sağlık uzmanlarından oluşan iş müfettişliği!
- * Esnek üretim, prim, parça başı, akord vb. çalışma sistemleri ve taşeronlaştırmaya yasaklansın!

İnsanca bir yaşam için susma örgütlen!

Haklarına ve kendi davana

Ahmed Arif:

Bir namus işçisi...

21 Nisan 1927'de Diyarbakır'da doğdu. Halk dilinin türküler, ağıtları ve masallarından beslendi. Dünya görüşünün belirlediği bilinçle yaşamsal duyarlılıkları yer yer öfkeli, vurucu; yer yer dağ çiçekleri kadar nazlı, güleç dizelerle lirik bir şekilde işledi. Doğal coşkunun oluşturduğu uyum ve içsel müzikle yüksek sesle okunur bir şiir kurdu.

İlk şiirleri 1944-1955 arasında dönemin dergilerinde yayımlandı. Yayımlanan şiirlerinden dolayı cezaevine düştü. 2 yıl hapis yattı. Ama yılmadı "Ve ben şairim/ Namus işçisiyim yani/ Yürek işçisi" diyordu.

Hasretinden Prangalar Eskittim şiir kitabı 1968'de basıldı. Cemal Süreya'nın deyişiyle, "imge konusunda yaptığı sıçramalarla bugünkü şiiri hazırlayanlardan biri" oldu. "Ahmed Arif şiiri bir bakıma Nazım Hikmet çizgisinde, daha doğrusu Nazım Hikmet'in de bulunduğu çizgide gelişmiştir. Ama iki şair arasında ciddi farklılıklar var. Nazım Hikmet şehirlerin şairidir. Ovacıdan seslenir insanlara, büyük düzlüklerden. Ovacıdan akan 'büyük ve bereketli bir ırmak' gibidir. Uygardır. Ahmed Arif ise dağları söylüyor. Uyruluk tanımayan, yaşsız dağları, 'asi' dağları. Uzun ve tek bir ağıt gibidir onun şiiri. 'Daha deniz görmemiş' çocuklara adanmıştır. Kurdun kuşun arasında, yaban çiçekleri arasında söylenmiştir; bir hançer kabzasına işlenmiştir. Ama o ağıtta, bir yerde, birden bire bir zafer şarkısına dönüşecekmiş gibi bir umut (bir sanrı, daha doğrusu bir hırs), keskin bir parıltı vardır."

İşçi sınıfı ile yoksul köylülük arasında halkların kardeşliğine uzanan bir köprüdür Ahmed Arif. Ahmed Arif'in şiirindeki töre, yiğitlik insani değerleri anlatır.

2 Haziran 1991'de kaybettiğimiz büyük ozan bir şiir kitabıyla yüreklere yerleşmiştir.

Hasretinden prangalar eskittim

Seni, anlatabilmek seni.
 İyi çocuklara, kahramanlara.
 Seni, anlatabilmek seni,
 Namussuza, halden bilmeze,
 Kahpe yalana.
 Ard-arda kaç zemheri,
 Kurt uyur, kuş uyur, zindan uyurdu.
 Dışarda gürül- gürül akan bir dünya...
 Bir ben uyumadım,
 Kaç leydim bahar,
 Hasretinden prangalar eskittim.
 Saçlarına kan gülleri takayım,
 Bir o yana,
 Bir bu yana...

Seni, bağırabilsem seni,
 Dipsiz kuyulara,
 Akan yıldızla,
 Bir kibrit çöpüne varana,
 Okyanusun en ıssız dalgasına
 Düşmüş bir kibrit çöpüne.

Yitirmiş tilsimını ilk sevmelerin,
 Yitirmiş öpücükleri,
 Payı yok, apansız inen akşamdan,
 Bir kadeh, bir cıgara, dalıp gidene,
 Seni, anlatabilsem seni...
 Yokluğun, Cehennemin öbür adıdır
 Üşüyorum, kapama gözlerini...

Ahmed Arif

Ankara Öncü İşçi-Emekçi Platformu Bülteni'nin Haziran sayısından...

Her belediye grevinde, grevin meşruluğunu kırmak için bildik bir yalan kampanyası açılıyor...

İşte belediye işçisinin gerçeği!

Belediye işçileri hakları için greve gittiğinde, işverenin yanında, işçiye karşı hemen ikinci bir cephe açılır; "Kamuoyu"... "Sokaktaki vatandaş"...

Yorumlarda iki tema ağırlık taşır:

1- İşçiler çok para kazanıyor, yine de gözleri doymuyor. "1 milyar alıyorlar, 2 milyar istiyorlar!..."

2- Belediye işçileri çalışmıyor, hiçbir iş yapmıyorlar.

Oysa iki iddia da burjuvazinin ve burjuva partilerinden işverenlerin ellerindeki medya ve kitle iletişim araçlarını kullanarak yarattıkları koca bir yalandan ibaret.

Belediye işçileri yüksek ücret mi alıyorlar?

Birincisi; işçiler öyle 1 milyar falan almıyor. Bugün Çankaya Belediyesi'nde bir işçinin eline geçen net para ("giydirilmiş" dedikleri haliyle) 390 milyon ile 410 milyon TL arasında değişiyor.

600-700 milyon maaş alanlar vardiyaya kalan, gece-gündüz, Cumartesi-Pazar, bayram-seyran demeden sürekli olarak çalışan işçiler. Üstelik riskli ve ağır işlerde çalışan işçiler bunlar. Yaşama ve çalışma koşulları çok ağır.

Belediye işçileri hiçbir iş yapmıyorlar mı?

İkinci olarak "belediye işçilerinin çalışmadığı, hiçbir iş yapmadığı" iddiası diğerlerinden de büyük bir yalan.

Elbette her işyerinde olduğu gibi "yönetime yakın", "başkanın adamı" vb. sıfatlarla anılan bir asalak kesim belediyelerde de var ve en yüksek ücreti, "full mesaiyi" alanların başında bunlar geliyor. Ancak bunlar özel sektörde ve diğer kamu kurumlarında da var ve sayıları aşağı yukarı yüzde 10 civarındadır. "Amele çavuşu, onbaşı, çavuş, koruma, idare amiri" vb. sıfatlar altında böyle bir asalak kesim olmazsa, bir de ödüllendirilen bir ispiyoncu, yağcı kesim olmazsa hiçbir işveren diğer işçileri çalıştıramaz.

Geri kalan işçiler çok ağır koşullarda çalışıyor.

Ağır ve iş güvenliğinden yoksun çalışma koşulları

Herkesin akşam pijamalarını çekip televizyonun karşısına geçtiği ya da uyuduğu saatlerde temizlik işçilerinin yaz-kış demeden, gecenin ayazında, yağmurunda, karda-kışta, kah çöp arabalarının arkasına asılarak, kah koşar adım yürüyerek sağda solda biriken çöp poşetlerini kucaklayıp attığını; yanından geçerken bile burnumuzu tuttuğumuz metan gazını sürekli olarak ciğerlerine çektiğini kimse düşünmez. Çalışan işçi sayısının hergün azaltıldığını, atılan ya da emekliye ayrılanların yerine yenisinin alınmadığını, böylece az işçiye haddinden fazla iş yüklendiğini de kamuoyu bilmiyor. Örneğin, 10 yıl önce Çankaya Belediyesi'nde çalışan toplam işçi sayısı 2500 civarında iken bugün (ilçe nüfus ve alan olarak neredeyse iki katına çıkmış olmasına karşın) bu sayı 1500'ün altına düşmüştür.

10 yıl önce bir temizlik işçisine 1

cadde 2 sokak düşüyorken, bugün 2 cadde 10 sokak düşüyor.

10 yıl önce bir temizlik aracının arkasında 5-6 işçi çalışırken bugün bu sayı 3'e düşmüştür. Birinin acil işi çıktığında bu sayı 2'ye düşüyor. "Çiftçeker" denilen bir temizlik aracı preslemeyle bir defada 18-20 ton çöp alıyor. Gecede iki sefer dolduğu düşünülürse bir gecede bir aracın attığı çöp miktarı 35-40 ton arasında değişiyor. 2-3 işçinin çalıştığını düşünürsek, bir işçinin bir gecede sağdan soldan toplayıp çöp aracına attığı çöpün 10 ila 15 ton arasında değiştiğini görürüz.

Üstelik bunu yaparken elini attığı poşetten eline hastalık taşıyan iğne batması, cam, çivi, bıçak vb. kesici-delici aletlerle yaralanması, aracın arkasına asılırken düşüp bir tarafını kırması, bir sarhoş aracının gelip çarpmasıyla kolunun-bacağının kırılması, hatta ölüm riski; çöp atarken elini prese kaptırması, aracın üstünde dengesini kaybedip yine kolunu-bacağını prese kaptırması, en basiti terli terli gecenin ayazını yiyerek üşütüp hastalanması sık sık yaşanan olaylardandır. İş yaparken doğru dürüst bir koruyucu eldiveni, maskesi, dış etkilere gerçekten koruyacak bir tulumu, yağmurluğu, ayağına düşen ağırlıktan ayağını koruyacak çelik uçlu ayakkabısı yoktur. Ağır kaldırmaktan kas ve iskelet sistemi sakatlıkları vakay-i adliyedendir. Dinlenme yerleri küçük, yetersizdir ve en önemlisi yaptığı işin etkilerini üzerinden atıp temizlenerek evine döneceği bir duş olanağı, temiz giysilerini koyacağı bir dolabı, soyunma odası yoktur. Genellikle temiz ve kirli giysileri yan yana asılır ve soyunma yerleri aynı zamanda o bölgenin süpürge, faras, el arabası, kazma, kürek vb. malzemelerinin de bulunduğu, çoğu yerde odun-kömürün de depolandığı, böceklerin cirir attığı tozlu-kirli izbe yerler oluyor.

Bakım-onarımda, asfaltta, fen işlerinde, boya atölyesinde, yapı sanatlarında ve hatta mutfakta çalışan işçilerin de derece derece çok fazla iş riskleri var ve bunlara karşı doğru dürüst koruyucu bir önlem yok.

Bakım onarımdaki işçi kendisine gelen arızalı çöp

aracının altına yatıyor, yağın, kirin içinde çalışıyor. Motorların benzininden bol miktarda kurşun soluyor. Yine asfaltta çalışan işçiler sürekli kanserojen gazlar soluyorlar ve koruyucu bir maskeleri yok. Düzenli olarak kan sayımlarının yapılması gerekirken bu yapılmıyor. Bir soyunma yerleri bile yok, asfaltın ortasında ya da bulurlarsa bir duvar dibinde soyunuyorlar. Boya atölyesindekiler sürekli zehirli gazlar soluyarak çalışıyorlar.

Mutfakta çalışanların bile çok ciddi riskleri var. LPG gazı yakan ocaklarda -LPG gazı hiçbir ocakta %100 yanmaz- yanma olayı gerçekleşirken bir miktar da çığ atar. Bu da ortamdaki su buharı ve havaya karışarak ciğerlere gittiğinde kanserojen etki yapar. Eğer mutfakta çok güçlü bir dipten havalandırma sistemi yoksa -ki birçok mutfakta bu yoktur- mutfak çalışanları başta akciğer kanseri olmak üzere çok ciddi hastalık riskleriyle karşı karşıyadır.

Yalan duvarlarını kırmak için seferber olmalıyız!

Greve giden bir sendika şüphesiz ki muharebeyi esas olarak işçilerin örgütlü gücü, kararlılığı, disiplini, direngenliği ile kazanır. Fakat cephe gerisini ihmal ederse kamuoyundan gelen baskıya dayanamayabilir, direnci kırılabilir ve muharebeyi her an kaybedebilir.

Peki elimizde burjuvazinin yalanlarını bertaraf edecek bir medya gücü olmadığına göre bunu nasıl sağlayacağız?

Yine kendi örgütlü gücümüzü esas alarak, gerekirse yüzbinlerce bildiri basıp dağıtarak, afiş, el ilanı, broşür, video filmi, slayt gösterimi vb. yollarla gerçekleri anlatma yoluna gitmemiz gerekir. Fakat, işçi sınıfının doğal müttefiklerinden, organik aydınlarından ve sınıfın diğer kesimlerinden sınıf dayanışmasını sağlamayı ihmal etmeden.

Mahmut Konuk
Çankaya Belediyesi işçisi

Belediyelerde grev kapıda...

Grev komitelerinde birleşelim, engelleri aşalım!

Arkadaşlar,

Ankara'nın birçok belediyesinde sürmekte olan TİS görüşmeleri tıkanmış bulunuyor. Belediye işverenleri İMF'nin buyruğuna harfiyen uyarak komik denilecek bir ücret zammında ısrar ediyor. (...)

Arkadaşlar,

Geçmiş deneyimlerimizden de biliyoruz ki, hak almanın yolu dişe diş bir mücadeleden geçer. Hak verilmez alınır! Grev böyle bir mücadelenin en etkin silahıdır. Ancak bu silahın etkin biçimde kullanımı tümüyle biz işçilerin inisiyatifine bağlıdır. (...)

Grev silahımızı etkisizleştirmek için işveren bir takım oyunlara başvuracaktır. Taşeron şirketlerin çalıştırılması bunun en önemlisidir. Bugünden olabilecek bu tür grev kırıcılığı yöntemlerine karşı etkin tedbirler geliştirilmeli, hazırlık yapılmalıdır.

Grev silahımızı boşa düşürmek için sermayenin hükümeti de boş durmayacaktır. "Milli güvenlik" bahane ederek, esasta işverenlerin ve İMF'nin temsil ettiği çıkarları korumak için grev yasağına başvuracaktır. Nitekim lastik grevi yakın dönemde yasaklanmıştır. Ankara belediyelerinde de geçmişte benzer örnekler yaşanmıştır.

Grev yasaklamalarına karşı etkin mücadele ve grev yasaklarını boşa çıkaracak fiili eylem biçimleri için şimdiden hazırlık yapmak gerekiyor. Grev yasağına karşı "Sınırsız grev

hakkı" talebi öne sürülmeli, eylemli bir mücadeleye konu edilmelidir. Yasaklar tanınmamalı, alanlarda parçalanmalıdır.

Arkadaşlar,

Mevcut sendikal yapılanmalarla bu engelleri aşmak mümkün değildir. Halihazırda ortada ne ciddi bir grev hazırlığı, ne de kararlı bir duruş vardır. "Bekle-gör" tutumları, süreci sermayenin lehine çevirmekte, yenilginin yolunu düzlemektedir.

Taleplerimizi karşılayacak bir TİS ve etkili bir grev için işçi inisiyatifi belirleyicidir. Grev komitelerinde biraraya gelerek inisiyatifimizi gösterebilir, süreci kendi lehimize çevirebiliriz.

Grevin örgütlenmesinde ve işverenle yapılacak görüşmelerde bu komiteler söz ve karar hakkına sahip olmalıdır. Sendika yöneticileri grev komitelerinin kararlarına tabi olmalı, tüm işçiler her gelişme hakkında anında bilgilendirilmelidir.

Söylediklerimizin yaşama geçmesi ileri-öncü işçilerin göstereceği inisiyatife, birlikte hareket etme yeteneğine bağlıdır. Bunun için mevcut kayıtsızlığa son verilerek harekete geçilmelidir.

Direne direne kazanacağız!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Ankara Öncü İşçi-Emekçi Platformu

Aymasan'da kazandık! Aymasanlar'da kazanacağız...

Bir direngen soluk

Önsöz yerine...

Elinizdeki kitap, haksız yere işten atılan ve direnişe geçerek buna karşı koyan Aymasan işçilerini ve yaklaşık altı ay süren Aymasan direnişini anlatmaktadır. Bir işçi direnişini ya da grevini anlatan romanlar ya da değerlendirme içerikli kitaplar çok fazla olmasa da mevcuttur. Ancak elinizdeki kitabın bunlardan oldukça farklı bir özelliğe sahip olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Bu kitabın tüm ön çalışması ve yazıya dökülmesi direnişi yaşayan biz Aymasan işçileri tarafından yapılmıştır.

Yaşadığımız direniş bizim üzerimizde çok yönlü değiştirici ve öğretici bir sonuç yarattı. Direnişin bize öğrettiği en temel gerçek, sorunları ve çıkarları aynı olan çok büyük bir ailenin, işçi sınıfının bir parçası olduğumuzdu. Bu değişim ve öğrenme sürecimizi bütün yanlarıyla, aynı sorunları yaşayan ya da yaşamayı kaçınılmaz olan ailemizin diğer bölüklerine aktarmayı kendimize bir görev bildik. Ayları bulan bir çalışmanın ardından elinizdeki kitap ortaya çıktı.

On kadar direnişçi işçinin bizzat katıldığı yazı çalışmasının yanı sıra kasetler dolusu röportajlar yapıldı. Onlarca işçiden yazı alındı. İki ay süren bu hummalı çalışma sürecinde hemen hemen hiçbir profesyonel yardıma başvurmamak. Biz işçiler dışında bu sürece katılan ve bu kitabın hazırlanmasında en az bizim kadar çaba harcayanlar, sendikamız ile direniş çadırında altı ay boyunca direnişi gün ve gün bizimle yaşayan sosyalist basın muhabirleri oldu.

Kitabın hazırlanması süreci boyunca yapılan tartışmalarda sürekli tekrarlanan bir tespit vardı. Olağan bir direnişin sınırlarını fazlasıyla aşan Aymasan direnişinin bu gücünün altında üç temel etken yatmaktaydı. Bunlardan ilki Aymasan'da bulunan öncü işçi potansiyeliydi. İkincisi, Deri-İş gibi mücadeleyi esas alan ileri bir sendikanın olmasıydı. Üçüncüsü ise, sosyalist basının ve okurların direnişi sahiplenmek noktasında gösterdiği çabaydı. Sendikamız Deri-İş'ten bir temsilcinin yanı sıra *Alınteri*, *Devrimci Demokrasi*, *İşçi-Köylü* ve *Kızıl Bayrak* gazetesi temsilcileri tüm çalışmalara bizzat katıldılar. Bu çalışmanın bir diğer önemli farklılığı, böyle bir birlikteliğin sağlanabilmiş olmasaydı.

Temel hedefimiz direnişin derslerinin en dolaysız bir biçimde aktarılması olduğu için, yaşananlar tüm gerçekliğiyle anlatılmıştır. Bu çalışma boyunca tüm yaşadıklarımız zihnimize tekrar canlandı ve bir kez daha ne çok şey kazandığımızı farkettilik. Hiçbirimiz yazar değiliz, bu açıdan kitapta anlatım ve dil açısından birçok sorun bulmak mümkündür. Ancak tüm enerji ve çabamızla, bu süreçte yaşayarak öğrendiklerimizi aktarmaya çalıştık.

Bu çalışmayı, mücadele etmekten başka bir çıkar yolu olmayan Türkiye işçi sınıfına ve tüm ezilenler nezdinde direniş boyunca bizi yalnız bırakmayan Topselvi halkına ithaf ediyoruz

Aymasan işçileri

“İşçiler direnişi değerlendiriyor”dan...

“O gün tüm öfke ve kinimizi kustuk”
“Bu tam bir başkaldırıydı”

“Mehmet abi, senden özellikle patronla yapılan görüşmeyi anlatmanı istiyorum.”

“İşverenle sendikanın görüşmeleri tıkanmıştı. İşveren sürekli olarak, kendisinin işçilerle anlaşabileceğini, fakat sendikanın anlaşmaya yanaşmadığını söylüyordu. Bu, bazı işçilerin kafasında bulanıklık yaratıyordu. Hatta hepimizin evine böyle bir mektup göndermişti. Sendikacılar bunun doğru olmadığını söylüyorlardı, ama anlayan kim! En sonunda sendikacılar kendileri olmadan işveren ile işçilerin görüşmesini önerdiler. Biz patronla doğrudan görüşecek, böylece patronun niyetini anlayacaktık.

“Sonunda bir randevu ayarlandı. Türk-İş 1 No’lu Bölge’de patronla işçiler biraraya geleceklerdi. Çadırdaki tüm arkadaşlar varken, işverenle görüşmeye kimin gideceği ve ne konuşmak gerektiği üzerine toplantı yaptık. Biz sendikacıların da katılmasını istedik.

“Bir arkadaş toplantıya kendisinin de katılması konusunda ısrar ediyordu. Kendisinin gelmemesi ve giden arkadaşların sorunu çözmemesi durumunda hesap soracağını söylüyordu. Bunun üzerine kendisinin de gelmesini, ama tüm arkadaşların sorunlarını dile getirmesini istedik.

“Hazır sendikaya gelmişken, bölge temsilcisi ile görüşerek bize destek olmalarını istedik. Patron geldiğinde, işçilerin ortak tepkisini göstermek, onların kinini de ifade edebilmek için sabırsızlanıyordum.

“Patron uzun zamandır anlattığı şeyleri yine anlatmaya başladı. Zor durumda bulunduğunu, işyerini kapatmak zorunda olduğunu, gelininin bileziklerini bozdurup geçinebildiğini söylüyordu. Ben bunları duyunca çıldırdım. Arkadaşlar da açık açık tepkilerini dile getirmeye başladılar. Sanki daha önce işverenin açıklamaları karşısında süt dökmüş kedi gibi oturan, sorunlarını dile getirmekten korkan işçiler bizler değildik. Söz almak için herkes birbiriyle yarışlıyordu.

“Bir arkadaş şunları söyledi: ‘Bize gelininin bileziklerini bozdurdum diyorsunuz; iyi, sizin var ki, bozdurup geçiniyorsunuz. Pekala biz ne yapacağız? Kırımızı nasıl verecek, çocuklarımızı okula nasıl göndereceğiz? Artık satacak hiçbir şeyimiz kalmadı. Şimdiye kadar bu işyerine verdiğimiz emeğin karşılığının bu olmaması gerekiyordu. Kriz dediniz, bunun karşılığında ödemelerde anlayış gösterdik, aylarca fedakarlık yaptık. Ama sonra karşımıza çıkıp bir açıklama yapma ihtiyacı dahi duymadan, bir kağıt parçasıyla, bizim aylarca yapmış olduğumuz fedakarlığın ve yıllardır verdiğimiz emeğimizin karşılığını böyle verdiniz.’

“Bu arada patron sorulara cevap vermeye çalışıyordu. Baktım bizim bayan arkadaşlardan biri iyice sinirleniyor, söz almak için sabırsızlanıyordu. Yani hepimizde acayip bir boşalma isteği vardı. Herşeyi söylemek istiyorlardı.

“Bu arada bir arkadaş söz aldı: ‘Biz bu işyerinde haksız uygulamalar karşısında sendikalı olduk. Sizse bizim örgütlülüğümüzden rahatsızdınız. Amacınız bizim örgütlülüğümüzü dağıtmaktı. İşyerinde bayan işçilere yapılan tacizlere karşı çıktık. Siz bir işveren olarak kendi işyerinizdeki bu olumsuzlukların önünü alamadınız. Yaptığımız fedakarlıklar karşısındaki bu tavrınızın adı hainliktir.

“Baktım adam sinirlenmeye; ‘Ben buraya sizinle

Aymasan'da kazandık...

Aymasanlar'da kazanacağız!

Bir direngen soluk

anlaşmaya geldim, siz benden hesap soruyorsunuz. Sorguya mı geldim? Böyle devam ederseniz toplantıdan ayrılıyorum’ demeye başladı.

“Bayan arkadaş araya girdi: ‘Siz ve tüm işverenler yurtdışına kaçarak ucuz işçiliğe yöneliyorsunuz. Bu şekilde kendinizi kurtarmaya, daha fazla kazanmaya çalışıyorsunuz. Ya biz, biz ne yapalım, bizim gideceğimiz bir yer var mı?’ diye sordu.

“Ondan sonra başka bir arkadaş; ‘Evet Duran Bey! Tüm işverenler başka ülkelerde üretime başladınız. Niçin kendi ülkemizde üretip kendimiz kazanmıyoruz? Hem bu sadece Aymasan özelinde yaşanan bir sorun da değil. Ülke ekonomisi içinde gerekli olan budur. Siz bu ülkeyi düşünüyorsanız bu şekilde dayanırsınız. Biz işçiler sizin gibi düşünmüyoruz’ dedi.

“Adam baktı, bu işçilerle anlaşmak zor. Bizim Başkan Yener Kaya’ya döndü; ‘Bunlara ne olmuş böyle, hepsi profesör olmuşlar. Bunlar benim işçilerim değil. Benim işçilerim anlayışlı, fedakar işçilerdi. Bunlar ise ülkenin tahlilini yapıyor, bana akıl veriyorlar. Bu böyle gitmez, ben bu işçilerle zaten çalışmam’ dedi.

“Ben baktım, toplantıya katılmakta ısrar eden arkadaş patronun sözlerine inanmış, ‘Acaba biraz daha fedakarlık yapsak mı? Baksanıza adamcağız zor durumdaymış’ diyordu. Arkadaşlar ya sen ne diyorsun deyince, bizimki sesini kesti.

“O gün tüm öfkemizi ve kinimizi patronun yüzüne kustuk diyebilirim. Ama ne de olsa onlar kurnazdı, onlar herşeyden bir çıkar yol bulmasını bilirlerdi. Baktı ki bizi böyle ikna edemeyecek, farklı yöntemlere başvurmaya başladı.

“Biliyorsunuz, bizim arkadaşlardan bir kısmı paralarını istiyordu. Adam bunlarla nasıl kurduysa bağ kurdu. Ve bizim de zayıflığımızdan yararlanarak, direnen işçilerin paralarını istemelerini sağladı. Biz bu talebi karşılamaz diye bakıyorduk. Ama meğer herşeyi önceden ayarlamışlar. Yani patron bizi yine bizimle vurdu diyebilirim. Ama en çok işçilerin o günkü tavrı hoşuma gitmişti. Bu tam bir başkaldırıydı diyebilirim.”

Geçmişini anlamak, geleceğe hazırlanmak için incelenmesi gereken bir kitap...

“Sınıf çalışmasının sorunları”

B. Çelik

Eksen Yayıncılık’ın geçen yıl Aralık ayında okura sunduğu “*Sınıf çalışmasının sorunları*” adını taşıyan kitap, komünistlerin bu konudaki birikimine tanıklık ettiği gibi, sınıf hareketini devrimcileştirme alanındaki görevler konusunda da çok önemli açıklıklar sunmaktadır.

Sınıf ve emekçi hareketinin adeta dibe vurduğu bir dönemden geçiyoruz. Sermayenin saldırıları sınıf ve emekçi hareketi tarafından gereken düzeyde bir mücadeleyle yanıtlanıp püskürtülemiyor. Bunun sonucunda sosyal güvenlik, grev ve toplu sözleşme türünden kazanımlar parça parça gaspediliyor. Yığınların ödediği ekonomik ve sosyal fatura giderek kabarıyor, işsizlik ve yoksulluk derinleşip yaygınlaşıyor. İşçi sınıfının mücadele örgütleri olması gereken sendikalar eritilip işlevsizleştiriliyor, örgütsüzlük yaygınlaştırılıyor. Kabaca sıralanan bu somut gerçekler, sınıf ve emekçi hareketinin son yıllarda sermaye tarafından sürekli ve çok yönlü saldırılarla darbelendiğini, güç ve mevzilerinin zayıflatıldığını gösteriyor.

Fakat bütün bunları sermayenin kalıcı bir başarısı olarak görmek ve göstermek mümkün değildir. Yaşanan geçici bir durumdur. Sınıf savaşımında yitirilen yeniden ve daha fazlasıyla kazanılabilir, yıkılan yeniden ve daha gelişkin kurulabilir. Herşey devrimci temellerde bir sınıf hareketinin örgütlenmesinde ortaya konacak çabaya ve gösterilecek yeteneğe bağlıdır.

“*Liberal çevreler ya da kafası karışık bazı gruplar, özelleştirme ve taşeronlaştırma saldırısıyla sendikal örgütlenmenin yediği büyük darbeden hareketle, sınıf ya da sınıf örgütlenmesi üzerine yeni ve orijinal olmak iddiasındaki teorilere eğilim göstermektedirler. Komünistler, işin özünde sınıfı örgütlenme ve devrimcileştirme alanındaki gerçek ve somut görevlerden kaçış anlamına gelen bu eğilimlere prim vermek bir yana, onları etkili bir mücadeleye konu etmelidirler. Sınıf çalışması alanındaki devrimci görevler, hiçbir yeni ve sözde orijinal teorinin yardımını gerektirmeyecek kadar açık ve somuttur bugünün Türkiye’sinde.*”

Bu sözleri henüz bir ay önce Türk-İş’in Güvenpark’ta sergilediği “işçisiz eylem” soytarılığının ardından komünistlerce yapılan bir değerlendirmeden aldık. Gerçekten de sınıf hareketinin bugün dünya ölçeğinde ve Türkiye’de yaşadığı geri çekilme, bir dizi akımı yeni arayışlara yöneltti. Sınıfın ve sendikaların örgütlenmesine dair “orijinal” fikirleri, “derin” araştırmaları içeren ciltler dolusu yazılar yazıldı. Bu yeni fikir sahipleri, akla gelebilecek birçok konuyu enine boyuna değerlendirme konusu yaptılar, doğru yanlış birçok şey söylediler. Ama ilginçtir, tüm bunları yaparken, sınıf hareketinin devrimcileştirilmesi temel ihtiyacından, buna bağlı olarak da devrimci siyasal sınıf örgütü fikrinden özenle uzak durdular, bu meseleye değinmemeyi tercih ettiler.

Sınıf hareketine dair yeni ve orijinal fikirler

peşinde koşan reformist ve liberal parti ve grupların tersine komünistler, siyasal mücadele sahnesine çıkmalarından bu yana, devrimci bir sınıf hareketini geliştirme ve örgütlenme sorununu tüm çabalarının merkezine koydular. Sermayenin saldırılarına güçlü bir sınıf hareketiyle yanıt verme sorununun, sınıfın devrimcileştirilmesi ve devrimci siyasal örgütlenmesinin inşası sorunlarından bağımsız düşünülmemeyeceğini savundular ve pratikte de buna uygun bir çaba ortaya koydular.

Eksen Yayıncılık’ın geçen yıl Aralık ayında okura sunduğu “*Sınıf çalışmasının sorunları*” adını taşıyan kitap, komünistlerin bu konudaki birikimine tanıklık ettiği gibi, sınıf hareketini devrimcileştirme alanındaki görevler konusunda da çok önemli açıklıklar sunmaktadır.

Kitap 1998 yılı sonlarına doğru gerçekleştirilen Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) Kuruluş Kongresi’nde bu konuyla ilgili yapılmış tartışmaların tutanaklarından oluşmaktadır. Kitapta sınıf ve emekçi hareketine dönük komünist siyasal faaliyet özellikle 1995-98 döneminin deneyimleri üzerinden ayrıntılarıyla ele alınmakta ve ilerisi için belli sonuçlara ulaşılmaktadır.

“*Komünistler başından itibaren, güç ve olanaklarının el verdiği ölçüde etkin bir sınıf çalışmasına yöneldiler ve bu çalışma içerisinde önemli bir deneyim birikimine ulaştılar. Bu deneyimler, sürece paralel olarak komünist basında ve örgüt konferanslarında döne döne değerlendirildi. TKİP Kuruluş Kongresi değerlendirmeleri tüm bunlar üzerinde yükselmekte, o güne kadarki deneyimlerin eleştirel bir genellemesini ortaya koymaktadır. Doğal olarak yeni dönem sınıf çalışmasının sorunlarının ele alınışında ve görevlerin belirlenmesinde de bundan gereğince yararlanılmaktadır.*” (Sınıf çalışmasının sorunları, Önsöz, s.8, Eksen Yayıncılık)

TKİP Kuruluş Kongresi’nde yapılan ve kitaba yansıyan tartışmalar zengin bir içeriğe sahiptir. Sınıf dönük siyasal faaliyette yoğunlaşılacak alanların belirlenmesi, stratejik sektörlerin taşıdığı önem ve buralara dönük faaliyetin çeşitli sorunları, sendikalar ve sendika bürokratlarına karşı alınacak tutum, taban örgütlenmeleri, sınıf içindeki burjuva-oportunist akımlara karşı mücadele, sınıf içerisinde örgütlenme ve kadrolaşma sorunları gibi bir dizi konu, deneyimler üzerinden ve çok yönlü tartışılmaktadır. Bununla da kalınmamakta, tartışmalardan ileriye dönük sonuçlar çıkartılmaktadır.

Kitapta da vurgulandığı gibi, sınıf ve kitle hareketinin nasıl bir seyir izleyeceğini kesin olarak öngörmek mümkün değildir. Fakat gelişmelerin üzerinde yükseleceği nesnel zemini ve sahip olunan ön birikimi enine boyuna tahlil edip anlamak da, önümüzdeki dönem sınıf hareketine daha etkili bir politik müdahalenin temel koşullarından biridir. Kitap bu anlamda da önemli bir ihtiyacı karşılamaktadır.

Öte yandan kitapta uzun soluklu ve sabırlı bir sınıf çalışmasına özel bir vurgu yapılmaktadır. Bu boşuna değildir. Hareketlenme dönemlerinde sınıfı keşfedip ona koşan, durgunluk dönemlerinde ise sınıftan kaçan küçük-burjuva devrimci akımlarla sınıf devrimcilerinin duruş farklılıkları burada da kendini ortaya koymaktadır. Komünistler konuya devrimci bir sınıf partisi olma konumunun gerektirdiği ciddiyetle

yaklaşmakta, tam da bu nedenle konumlanışlarını ve çabalarını uzun vadeli ve soluklu çalışma perspektifine göre şekillendirmektedirler. “*Biz gündelik çalışmada ne kadar soluklu, sabırlı ve başarılı olursak, beklenmedik bir biçimde gündeme gelecek kitlesel patlamaların önüne düşmek konusunda da o ölçüde hazırlıklı ve başarılı oluruz.*”

Bundan iki buçuk yıl önce söylenen bu sözler ve kitaptaki temel değerlendirmeler bugün tüm güncelliğini korumaktadır. Sınıf hareketi sermayenin saldırıları ve sendikal ihanet barikatı arasına sıkışmış durumdadır. Fakat sınıf kitlelerindeki mücadele enerjisinin güçlü bir şekilde ortaya çıkmasını engelleyen, ne tek başına sermayenin türlü saldırı ve baskı politikaları, ne de sendikal ihanet barikatıdır. Sınıf hareketini asıl dizginleyen, kendi örgütsüzlüğü ve politik bilinç düzeyindeki zayıflıktır. Dolayısıyla sorunun çözümü sınıf hareketinin bilinç ve örgütlenme düzeyinin yükseltilmesinden geçmektedir. Politikleşme ile sınıfın yaşadığı gündelik sorunlar arasındaki bağlantı kitapta değişik vesilelerle ortaya konulmaktadır.

Sınıf hareketine dönük devrimci müdahale günden güne daha yakıcı bir ihtiyaç haline gelmektedir. Sınıf devrimcileri bu ihtiyaca yanıt vermek için öncü işçi platformları, bültenler, kültür ve sanat kurumları gibi bir dizi aracı devreye sokmuşlardır ve bunları yetkin bir şekilde kullanmanın çabası içindedirler. Bu araçları yerli yerinde kullanmanın ve daha da geliştirmenin, sınıf mücadelesinde gerçek birer mevzi haline getirmenin yolu, sınıf çalışmasında bütünlüklü bir siyasal bakışla sorunlara yaklaşmaktan geçmektedir. “*Sınıf çalışmasının sorunları*” kitabı bu noktada sınıf devrimcilerinin en temel kaynaklarından biri durumundadır ve dikkatle tekrar tekrar incelenmeyi fazlasıyla hak etmektedir. Bu kitabı öncü işçilerin gündemine sokmak ve yaygın bir şekilde okumalarını sağlamak ise, kuşku yok ki sınıfı devrimcileştirme çabasının kopmaz bir parçası olarak algılanmalıdır.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Sınıf çalışmasının sorunları

EKSEN YAYINCILIK

Şadi Özpolat F tipi hücreleri anlatıyor...

F tipi hapishaneler tutuklu-hükümlülerin diri diri tabutluklara gömülmesidir!..

1 - F tipi hapishanelerde tek kişilik hücreler 2x4(ikiye dört) metrelik mekanlardır. Tuvalet banyo bir ve bunlar da sekiz metrekareye dahildir. Yine sekiz metrekarelik bu alanda bir dolap, bir masa, bir sandalye ve bir de ranza vardır. Tüm bunlar yerleştğinde hücre içinde hareket edebileceğin bir alan kalmamaktadır... Üç kişilik hücreler ise tek kişilik hücrelerden nispeten daha büyük alanlardır. (...) (Fakat) çoğu durumda üç kişilik hücrelerde iki kişi hatta tek kişi de olabiliyor. Kaç kişi olacağı tamamen idarenin keyfiyetine bağlıdır. ...

2 - Tüm bu baskıların rahatlıkla uygulanabilmesi için, tutukluların en meşru hakları olan örgütlenme hakları gaspedilmiştir. (...) Örgütlenme hakkının gaspedilmesi, kendini ve haklarını savunma, düşüncelerini savunma, kişilik ve kimliğini koruma ve geliştirme hakkının gaspedilmesidir ki, doğrudan faşizan bir baskıdır. (...)

3 - Tecrit, yalnızlaştırma uygulaması F tiplerinin temel baskı politikalarından bir diğeridir. 'Tecrit'te çeşitli amaçlar vardır. Bunlardan bir kısmı, saldırı ve işkenceye karşı kendini savunma olanaklarını elinden almak, psikolojik baskı altında tutarak, asosyal kişilikler yaratmak, dışarıdan sınırlı sayıda '1. Derece' diye tanımladıkları yakınıyla haftada bir yarım-bir saat yapılan görüşler dışında tamamen yalıtılarak, halka yabancılaştırmak, tutuklu-hükümlünün devrimci duygularını, duyarlılıklarını yitirmesi amaçlanmaktadır.

4 - F tiplerinin baskı uygulamaları, devrimci kişiliği öldürerek yerine düşünmeyen, eleştirmeyen, sorgulamayan, itiraz etmeyen, haklarını aramayan, 'koşulsuz itaat eden' kişilikler yaratmayı amaçlamaktadır. Bu açıkça kişiliğin, dolayısıyla devrimcinin öldürülmesidir, yani kitlesel katliamdır. Uygulamalarda herşey keyfidir ve bu keyfiliklere sorgulamadan uyulması istenmektedir. (...)

5 - Yardımlaşma ve dayanışma en büyük suçlardan birisidir. En yakınındaki arkadaşınla bile alışverişte bulunma koşulu yoktur ve 'yasak'tır. Yardımlaşmak 'suç'tur. Başka birinin hiçbir ihtiyacı seni ilgilendirmemelidir. 'Bencil', 'sadece kendini düşünen' kişiler olunmalıdır. Duyarlılık 'suç'tur, çeşitli biçimlerde 'ceza'landırılır.

6 - Herşey işkence aracıdır. Müzik bile işkence aracı haline getirilmiştir. Ancak idarenin yaptığı yayını dinleme zorunluluğun vardır, ki bu çoğu zaman gecenin saat 03.00-04.00'ünde yüksek sesle açılan müzik olur, 'kapatın' ya da 'rahatsız oluyoruz' deme olanağı yoktur, dikkate alınmaz, ki zaten amaç işkencedir, rahatsız etmek amaçtır. (...) Bu gürültüler tutuklu-hükümlülerin sinirlerini yıpratmakta, psikolojilerini bozmaktadır. Bu vb. psikolojik işkenceler, hapishanedeki psikologlar aracılığıyla sonuçları incelenerek, etkileri değerlendirilerek iradi olarak hergün düzenli uygulanmaktadır. (...)

7 - Yönetici, temsilci düzeyde gördükleri veya dayatmaları kabul etmeyen tüm tutuklu-hükümlüler keyfiyete bağlı olarak tek kişilik hücrelere atılmaktadırlar. Kendilerince yönetici ve temsilci düzeyde gördükleri tutuklu-hükümlülerin yerleri hiç değiştirilmemekte, değişiklik sadece çevrelerinde olmaktadır. Çevreleri olabildiğince yalıtılmakta, böylece bağırarak da olsa başka bir ses duyması engellenmektedir. (...) Tek kişilik hücrelere atılanlar hiç kimseyi görme şansına sahip değildir. Hücresinde tek başına. Ziyarete giderken tek başına. Revire, hastaneye, mahkemeye giderken tek başına. Yani öyle bir düzenleme ve tecrit söz konusu ki aylarca yıllarca hiç kimsenin yüzünü, sesini duyma durumun olmaz... (...)

8 - Avukat görüşü ve savunma hakkı yoktur. Avukat görüşüne üzerinizde kalem kağıtla çıkamazsınız. Önceki bir maddede de ifade ettiğimiz

gibi görüşe çıkarken yanınıza hiçbirşey alamazsınız. (...) Bu koşullar altında açık ki avukat görüşü yapıldığı ve savunma hakkının bulunduğu iddia edilemez. Keza avukatla herhangi bir alışveriş yapma, birlikte dosya üzerinde konuşup tartışma, aynı davadan yargılandığın tutuklularla biraraya gelme, savunma hazırlama koşulları yoktur. Dosyayı inceleyerek, not alma, bu notları avukatınızla tartışma vb. koşullarınız yoktur. Özcesi bir buçuk yıldır, biçimsel olarak dahi hapishanelerde savunma hazırlama koşulu yoktur, mahkemeler savunmasız yargılamalar yapmakta, savunmasız cezalar vermektedir. (...)

9 - Her şey paranız olup olmamasına göre belirlenmiştir. Ziyaretçiniz yoksa, paranız yoksa en zorunlu ihtiyaçlarınızı bile karşılamamız mümkün değildir. Yardımlaşma ve dayanışma olanakları da yokedildiği için giysi, temizlik malzemesi, çay, sigara vb. ihtiyaçlarınız, kâğıt, kalem, kitap vb. hiçbir şey için olanağınız yok demektir. En temel ihtiyaçlarınızın karşılanması engellenmektedir. Keza tedaviniz de aynı işleyişle engellenmektedir. (...)

10 - Kitap okuma, basını takip etme olanağı mümkün olduğu ölçüde sınırlandırılmış durumdadır. Tutuklu-hükümlülere üç'er adet kitap verilmekte ve bu kitapları vermeden yeni bir kitap verilmemektedir. Bununla herhangi bir konuda araştırma yapma, yazı yazma, çalışma yapma koşulu ortadan kaldırılmaktadır. Toplatılmamış yayınlar da verilmemektedir. (...)

11 - Aramalar, sayımlar tam bir işkence aracıdır. Aramalar özellikle tutuklu-hükümlülerin eşyalarını dağıtmak amacıyla yapılmaktadır. Her şey birbirine karıştırılarak yerlere saçılmakta, çamaşırlar yeniden yıkamak zorunda bırakılacak şekilde kirletilmektedir. (...) Sayımlarda tutuklu-hükümlüler zorla ayağa kalkmaya zorlanmakta, hapishane personeline karşı 'itaat' edilmesi istenmektedir. Ayağa kalkmayı reddeden devrimci tutuklu-hükümlüler dövülerek yerlerde sürüklenerek ayağa kaldırılmaya çalışılmaktadır. (...) Mahkeme ve hastanelere gidiş gelişler de aynı şekilde arama işkencelerine dönüştürülmektedir. Her mahkeme, hastane gidiş gelişinde toplam altı-sekiz defa arama yapılmaktadır. Bu keyfiyete karşı çıkan tutuklu-hükümlüler dövülerek yerlerde sürüklenerek 'aranmaktadır'.

12 - Ceza İnfaz sistemi de tutuklu-hükümlülerin teslim alınması programının parçası olarak düzenlenmiştir. Herhangi bir konuda disiplin cezası almış olan tutuklu-hükümlülerin 'infaz'ları yakılarak fazladan hüküm yatırılmaktadır. Disiplin cezaları ise oldukça keyfi olarak verilmektedir. Disiplin cezası almamak demek, hapishanedeki tüm kişiliksizleştirme politikalarına uymak demektir. (...)

13 - Cezaevi İzleme Kurulu adı altında oluşturulan kurullar ise tamamen mevcut F tipi uygulamalarını meşrulaştırmak amacıyla oluşturulmaktadır. Bu kurullara seçilen kişiler devrimci tutuklu-hükümlülere karşı tutumları geçmiştin bilinen, örneğin Manisa'da olduğu gibi işkenceci polislerin avukatlığını yapan kişiler vb'den seçilmektedir. (...)

14 - Hapishane içerisinde savcı, müdür, gardiyan vb. hiçbir personel tutuklu-hükümlülerle görüştürülmemektedir. Tutuklu-hükümlülerin hapishane koşullarından kaynaklanan sorunlarını çözebilecekleri herhangi bir mekanizma söz konusu değildir. (...)

15 - Ziyaretler bile işkence aracına dönüştürülmektedir. Gardiyanlar gelir hücre kapısını açar ziyaretçin olduğunu söyler. Üzerinde ne var ne yoksa boşalt der. Üzerinde giysiden başka birşey olmayacak. (...) Daha hücreden adımını atmadan kuralları başlar. Bunları bırakmadan ziyarete çıkamazsın. Hemen hücre kapısının önünde tepeden

tırnağa üst araması yapılır. (...) Telefonla yaptığın konuşma idarece dinlenir. Eğer konuştuğun şeyler idarenin işine gelmiyorsa, örneğin hücrelerin olumsuzluklarını, uygulamaları anlatıyorsan idare istediği anda konuşmanı engeller. Araya girip görüşmeyi keser... (...) Kişi hiçbir temas koşulunun olmadığı bir mekanda görüş yaptığı halde, üstelik yanında koluna girmiş bir gardiyan bulunduğu halde hem hücre çıkışında hem de geri döndüğünde iki kez aramaya tabi tutulmaktadır. Adı ziyaret ama böylesi bir işkenceye dönüştürülmüş bir ziyarettir.

16 - Kütüphane, sportif ve sosyal alanlar denilen yerlerin ismi "ortak alanlar" olmasına rağmen tecrit mantığı bu alanlarda da çok açık görülmektedir. Sözde kütüphane vardır. Ancak tutsaklar kütüphaneye çıkmak istese orada sadece birlikte kaldığı hücre arkadaşını (en fazla iki kişiyi) görebilir. Tek kişilik hücrede kalıyorsa yine kendisinden başka kimseyi görme şansına sahip değildir. (...) Sportif alanlar da böyledir. Sadece tek kişi ya da üç kişi nasıl bir sportif faaliyet yapabilir? (...) Yine bu alanların kullanımı da idarenin iradesine, keyfiyetine bağlıdır. Cezalıсын diyerek bu alanları kullandırmayabiliyor. Sen direnişçisin diyerek bu alanlardan yararlanırmayabiliyor... Tek kişinin, en fazla üç kişinin bir araya getirildiği bu alanlar nasıl ortak alanlardır? Nasıl sosyal alanlardır? Görüleceği gibi bu sosyal-ortak alanlar tam bir aldatmacadır. Tecrit anlayışı bu alanlarda da hakimdir. Böyle olduğu içindir ki tutsaklar bu alanlara gitmemekte, kullanmamaktadır... (...)

17 - F Tipi koşullarından kaynaklı olarak çeşitli hastalıklar yaşanmaktadır. Yine bugün F tiplerinde kalan tutuklu-hükümlülerin çoğunluğu 19 Aralık katliamından kaynaklı olarak sakat ve yaralı durumdadır. Yine operasyonda kullanılan gaz vb'den kaynaklı olduğunu sandığımız, terleme, deri dökülmesi, titreme, saç dökülmesi, algılama yavaşlığı vb. rahatsızlıklar mevcuttur. Keza hücrede hareket etme koşullarının olmaması da çeşitli rahatsızlıklara neden olmaktadır. Ancak bunların tedavisi yapılmamaktadır. (...)

18 - Ölüm Orucu direnişçilerine genel olarak tutuklu-hükümlülere yapılan baskılara ek olarak direnişi bırakmaları için psikolojik ve fiziki baskılar yapılmaktadır. (...)

Evet genel olarak aktardığım bu koşullar, F Tipi hapishanelerde bugün yaşanan koşullardır. Ve tüm bunlardan amaçlanan açıktır. Devrimcilik, halktan yana olmak, halk için mücadele etmek F Tipi hapishanelerde cezalandırılmakta, teslim alınarak yok edilmeye çalışılmaktadır. Halkının, ülkesinin sorunlarına duyarlı devrimciler, bencil duyarsız kişiliksiz kişiler haline getirilmek istenmektedir. Bu durumun kabul edilmesi mümkün değildir. Bu koşullar soygun ve zulüm düzenine hizmet etmektedir, F Tipleri, bu düzene karşı yürütülen mücadeleyi bitirme amaçlı uygulamalardır. Düşünen ve kişilikli insanların bu saldırganlığa boyun eğmeleri düşünülemez.

Bugüne kadar 91 insanımız bu emperyalizm ve işbirlikçilerinin terörüne karşı direnişte şehit olmuşlardır. İnsanlarımız buna karşı direnmeye devam edeceklerdir, kararlıdırlar. Saldırı koşullarının ağırlığı ortadadır, ancak bu durumun değiştirilmesi zorunludur ve değiştirilecektir, süreç ve mücadelenin gelişimi bu koşulları değiştirecek, bu saldırı devrimci tutuklu-hükümlülerini teslim alamayacaktır. Bu onurlu mücadelenin kazanması hepimizin geleceğini yakından, doğrudan ilgilendirmektedir. Direniş devam ediyor. Bu onurlu mücadelenin kazanması için herkese düşen görevler vardır. Tüm herkesi F Tipi uygulamalarına, tabutluklara karşı yürütülen mücadeleye katılmaya, aktif tavır almaya çağırıyorum.

Öğrenci yurdunda işkenceli sorgu

İsyan yolunda

(Geceyle batmayan güneş'e...
/Ümit Altıntaş'a...)

1. bulut ol
gebe yağmura
2. yağmur ol
düş toprağa
3. toprak ol
doğur isyanı
4. güneş ol
ışık yolunu
5. kara ol
gözleri kara
6. hiç değilse
gri ol, karaya çalan

T. Yılmaz

Devrimci bir öğrenci olan Cem Erol, 14 Haziran günü İnciraltı Yurdu'ndaki odasından faşistler tarafından zorla alınarak başka bir odaya götürülmüş ve işkenceye tabi tutulmuştur. Kendilerini "Ülkücü Teşkilat" olarak adlandıran faşist çete üç saat boyunca "hangi örgütensin, kimlerle görüşüyorsun, bize isim ver" vb. sorularla Cem Erol'u sorguya çekmiştir. "Ya bizden olursun, ya da ölürsün!" diye tehdit edilerek kendisine ajanlık teklif edilmiştir.

Cem Erol olayın ardından arkadaşları tarafından DEÜ Tıp Fakültesi Hastanesi'ne götürülmüş ve yapılan muayane sonucu 10 gün iş göremez raporu almıştır.

Uğradığı işkence sonucu 10 günlük iş göremez raporu alan Cem Erol, 19 Haziran günü İHD İzmir Şubesi'nde konuya ilişkin basın açıklaması yaptı. İHD Yönetim Kurulu adına okunan basın metninde olay özetlendikten sonra şunlara yer verildi:

"Olay ciddi düzeyde kaygı vericidir.

* Olay bir devlet kurumunda, bir öğrenci yurdunda yaşanmıştır. Yurdun soy ismi bilinmeyen Cengiz adlı bekçisi olayı görmesine karşın engel olmadığı gibi, Cem'in anlatımına göre "kolay gelsin" diyebilmiştir.

* Cem zor yoluyla ve odası basılarak bir başka bloğa götürülürken, bir odada "sorgulanırken" çıkan patırtıya karşın yurt görevlilerince duymazlıktan, görmezlikten gelinmiştir.

* Böylelikle devletin güvencesi altında olması gereken bir öğrencinin, özellikle de sınav döneminde başta yaşam hakkı olmak üzere, kişilik hakları ve barınma güvencesi yok sayılmış, tehdit edilmiştir. (...)

Olay, vahimdir; ciddidir. Cem'in yaşadıkları, hepimizin çocuğu ya da yakınlarının başına gelmektedir, gelebilir. YÖK sistemini eleştiren, bilimsel, demokratik, özerk bir üniversite isteyen her öğrencinin başına gelebilir. Irkçı, çağdışı, baskıcı ve gerici düşünce ve ideolojileri reddeden, bu yöndeki baskılara onurlu biçimde karşı koyan herkesin başına gelebilir."

Yetkilileri göreve çağıran açıklamada şunlar talep edildi:

"* İnciraltı Yurdu yöneticileri ve bekçisi hakkında derhal soruşturma açılmalı ve soruşturma sonlanıncaya dek Yurt Yönetimi derhal görevden uzaklaştırılmalıdır.

"* Yurtta, daha önce benzeri olayları yaşayanlar; soruşturmanın derinletirilmesi, sorumluların açığa çıkarılması için bildiklerini ve yaşadıklarını açıklamalı ve suç ihbarında bulunmalıdırlar.

"* İzmir'deki demokratik güçler, olayın üzerinin kapatılmaması için üzerlerine düşeni yapmalı, insanlık dışı, hukuk dışı uygulamaları yıllardır bilinen gerici güçlerin, çocuklarımızın, gençliğin geleceğini karartmalarına izin vermemelidir."

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Sincan F Tipi hücrelerinde keyfi baskılar tırmanıyor

Bugüne kadar bulunduğumuz Sincan F Tipi Cezaevi'nde uygulanan keyfi tutum ve davranışlarla ilgili birçok kez suç duyurusunda bulunduk. Ama her seferinde başvurularımız dikkate alınmayarak bize red cevabı verildi. Adli kurumların başvurumuzu dikkate almama tutumu, Sincan F Tipi'nde keyfi uygulamaları teşvik etmiştir.

5 Haziran 2002 tarihinde yapılan genel aramada havalandırma hakkımız gasp edilmiş; doktorların bilgisi dahilinde verilen ve ailelerimizin getirdikleri de dahil çoğunu kendi paramızla aldığımız ilaçlarımızın tümüne el konulup götürülmüştür. Ve sonrasında hijyen koşullarına aykırı bir şekilde "günlük tek tek" ilaç dağıtımı uygulamasına geçilmiştir. Bu cezaevinde hemen herkesin çok ciddi hastalıkları olduğu biliniyor. En doğal hakkımız olan ilaçlarımıza el konulması doğrudan sağlığımıza yönelik bir saldırıdır. Bu uygulamayı hukukla, adaletle, insani vicdanla bağdaştırmak mümkün değildir.

Biz devrimci tutuklu ve hükümlülerin hayatına kasteden bu saldırıyı şiddetle protesto ediyoruz. İlaçlarımıza el koyan ve aramada havalandırma hakkımızı gasp eden, başta Sincan F Tipi Cezaevi idaresi olmak üzere tüm sorumluların hak gaspları, sansür uygulamaları, keyfi yönetimleri tırmanarak sürmektedir. Sağlığımızı ve yaşamımızı hedef alan bu son saldırıya karşı kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz.

11 Haziran 2002
Atlen Yıldırım

Antakya'da okurumuza keyfi tutuklama... Baskılar bizi yıldıramaz!

Sermaye devleti ve onun terör güçlerinin devrimci basın çalışanlarına ve okurlarına karşı tahammülsüz ve saldırgan tavrını her geçen gün daha da arttırdığı bilinmektedir. Ancak baskı ve terörün devrimcileri yıldıramayacağı/devrimci faaliyeti engelleyemeyeceği de bilinmelidir.

Gazetemiz okuru Oktay Rende, 15 Haziran 2002 Cumartesi günü, saat 11:00 civarında Armutlu Mahallesi'nde gerekçesiz bir şekilde tartaklanarak gözaltına alınmış, işkenceli sorgudan geçirilmiştir. Ardından 16 Haziran 2002 Pazar günü, çıkarıldığı savcılıkça tutuklanma talebiyle mahkemeye sevk edilmiştir. Mahkeme tarafından Kızıl Bayrak'ın Armutlu Mahallesi'ndeki geçmiş faaliyetleri gerekçe gösterilerek tutuklanmış ve Hatay E Tipi Kapalı Cezaevi'ne gönderilmiştir.

Şu ana kadar ki hiçbir gözaltı ve tutuklama faaliyetimizi engelleyemediği gibi, bundan sonra da engelleyemeyecektir. Faaliyetimize yönelen devlet terörü, sermayeye ve onun kolluk kuvvetlerine olan kinimizi bilemekten başka bir işe yaramamıştır. Hiçbir baskı ve terör tarihin dönen çarkını tersine çeviremeyecektir. Sonunda kazanan biz olacağız!

İşçi sınıfı savaşacak,
Kızıl Bayrak dalgalanacak,
Sosyalizm kazanacak!

SY Kızıl Bayrak/Antakya

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 230 11 80

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlık Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

93937
1002 30100 1051039

Sosyalizme dair..

...

**Sosyalizm,
yani řu demek ki, dayı kızı,
sosyalizm,
senin anlayacağın yani,
elkapisının yokluğu değil de,
imkansızlığı.**

**Ekmeğimizde tuz
kitabımızda söz,
ocağımızda ateş oluşu hürriyetin,
yahut, başkası yel de,
sen yaprakmışsın gibi titrememek,
bunun tersi yahut...**

**Sosyalizm,
devirmek dağları elbirliğiyle,
ama elimizin öz biçimini
öz sıcaklığını yitirmeden.**

**Yahut, mesela,
sevgilimizin bizden ne řan, ne para,
vefadan başka bir şey beklemeyişi...**

**Sosyalizm,
yani yurttaş ödevi sayılması bahtiyarlığın,
yahut, mesela**

**- bu seni ilgilendirmez henüz -
esefsiz,**

**güvenle,
emniyetle,
gölgesi bir bahçeye girer gibi
girebilmek usulcacık ihtiyarlığa,
ve hepsinden önemlisi,
çocukların, ama bütün çocukların,
kırmızı elmalar gibi gülüşü...**

...

**Nazım Hikmet
(Lehistan Mektubu'dan.../1954)**

